ஸ்ரீ:

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

ஆராய்ச்சியாளர்

மு. இராகவையங்கார்

எழுதியது.

தமிழ்ச்சங்கத் துப்பிரசுரம்—கச.

மதுரை:
தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

 1922 [விலை ரூபா-1].

C. Sri-Kanta
Litt. D.

Sri Vilas,
Rosmead Place
Colombo.

28 8 1912.

செந்தமிழ்ச் செல்வராகிய ஸ்ரீமத் மு.
ராகவையங்காரவர்களுக்கு [illegible]

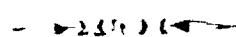
இவ்விடம் க்ஷேமம் [illegible] க்ஷேமத்தை அடிக்கடி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

[illegible] ரூ. 200 [illegible]

[illegible]

[illegible]

FOREWORD.

With pleasure I accept the duty of writing a few words of introduction to this *Essay on Tolkappiyam*, which was originally written at my request

The *Tolkappiyam* is so wealthy of content that a hundred commentators may annotate it, and leave it, as though untouched, to a hundred more That this antique work should have excited the interest and curiosity of the Tamil people, age after age, is not to be wondered at. Its subject-matter is the history of the race itself, the life of ancient Tamilakam.

Pundit Sri. ***M. Raghava Iyangar*** has done his work well His book, like so many others from the same pen, has a rare combination of deep learning and felicitous phrasing.

"Good wine needs no bush," says the English proverb. And even so with this rare essay. It justifies itself when tasted. My humble office is merely to say. "***Taste.***"

SRI VILAS,
ROSMEAD PLACE,
COLOMBO.
14th January, 1922.

(Sd.) C. SRI-KANTA.

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

கொழும்பு மாநகரத்துத் தமிழ்ப்பிரியர்களுள் ஒருவராகிய ஸ்ரீமான் D. [illegible] ஸ்ரீகாந்தனவர்கள், 1912-ல் எனக்கு அனுப்பிய கடிதம் — மூலபாடம் பரிசோதிக்கப்படாத பாகங்களை நோக்குவோருக்கு, இயலியா சிரியரையாவது தொல்காப்பியரையாவது நன்குணரக்கூடுமென்று [illegible] இவ்வியாசப் [illegible] பரிசோதனை செய்து [illegible] வெளிவரச் [illegible] வாயிலாக [illegible] தெரிவித்தக்கால் [illegible], இந்நூல் [illegible] ஆராய்ச்சிமாத்திரமன்று [illegible] போகும். இத்தகைய வியாசமொன்றெழுதிமுடித்து [illegible] பல வருஷங்களாகியும், இது வரை அச்சிடப்படாமல் [illegible] சேர்ந்த [illegible] இருந்ததுமே. இவ்வாறு தாமதித்ததற்கு — [illegible] மஹாவித்துவானிடம் [illegible] ஆசிரியர் [illegible] ராவர் பார்வையிடவேண்டி இட்டாலி (Italy) தேசத்திற்குக் கொண்டுபோ யிருந்தனர், அப்போது ஐரோப்பிய மகாயுத்தம் தொடங்கி யுத்தகேசக் கையும் பிடித்ததே முக்கியகாரணமென்று தெரிகிறது. அப்பொழுதும் போர் முடிந்தபின்பே இதன் கையெழுத்துப்பிரதியை அவர்கள் பெறும் படியாயிற்று. பிறகு கிடைத்தவுடன் என் விருப்பத்திற்கிணங்கி யானே அச்சிட்டுக்கொள்ளுமாறு அப்பிரதியை அவர்கள் அன்புகூர்ந்து அனுப்பி யுதவினார்கள்.

இப்போது சிற்சில இடங்களிற் சிறுகுறிப்புக்களும் ஆங்காங்கு அமைத்திருப்பது தவிர, யான் அனுப்பியிருந்த மூலப்பிரதியில் உள்ள வாறே இவ்வியாசம் பதிப்பிக்கப்படலாயிற்று. தொல்காப்பியப் பொரு ளதிகாரத்துக்கு இளம்பூரணவடிகள் எழுதிய உரையுள் அகத்திணை புறத்திணைப்பகுதிகள்மட்டும் இப்போது வெளிவந்துள்ளனவாதலால், அப்பகுதிகளிற்கண்ட விசேடங்களையும் சிறுகுறிப்பிற் காட்டியிருக்கி றேன்.

('பரிசுக்கு எழுதப்படும் வியாசங்கள் (இப்புத்தகவுருவில்) 100-பக்கங்கட்கு மேற்போகாமல் அமைந்திருத்தல்வேண்டும்' என்று [illegible] பரிசளித்தவர்கள் ஆதியில் நியமித்திருந்தார்கள். அதன்படி குறித்த அளவுக்குள் வரும்படி கூடியமட்டும் சுருக்கியெழுதியும், அச்சில் இவ்வியாசம் 144-பக்கங்கள் ஆயின. ஆயினும், பொருளதிகாரத்தின்பெருமையைத் தெரிந்த தமிழறிஞர்க்கு, இவ்வளவு பக்கங்கள் பெருகநேர்ந்தது மிகையாகத் தோன்றாதென்பது திண்ணம்.

பொருளதிகாரத்தின் இடங்களிலெங்குமுள்ள சூத்திரவெண்களும் பக்கவெண்களும் இவ்வியாசத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சூத்திரவெண்கள் (12) என்பதுபோலவும், பக்கவெண்கள் (பக். 12) என்பதுபோலவும் அமைந்திருக்கும். உரைபெருகிக்கிடக்கும் இடங்களை எளிதில் அறிந்துகொள்வதற்காகப் பக்கவெண்களைக் குறிப்பது ஆயிற்று. [illegible] இவ்வெண்களெல்லாம் [illegible] ஸ்ரீ: [illegible] பொருளதிகாரப்பிரதியை [illegible] கவையல்லது பிறநூற்பதிப்புகளையோ வேறு நூல்களையோ குறிப்பிடுதலன்றி மேற்குறித்த சூத்திரவெண்களும் பக்கவெண்களும் பொருளதிகாரத்தைப் பற்றியனவாகவே கொள்ளப்படுவன.

அகப்பொருட்செய்திகள், அதற்குரிய இயல்களிலன்றி, எனையியல்களிலும் ஆசிரியரால் பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம் பரவிக்கிடக்கும் செய்திகளைத் தொகுத்து, அகப்பொருள் எளிதில் விளங்குமாறு ஒரு கோவைப்படுத்தி எழுதியுள்ளேன். யானெழுதிய முறை இறையனாரகப்பொருளுரை முதலிய பின்னூல்களோடு பெரும்பான்மை ஒத்ததேயாம். அன்றியும், சூத்திரங்களாலும் மேற்கோட் செய்யுள்களாலும் இப்பகுதியை விரியாமல், ஏற்புடைய சிலவற்றுக்கே அவை காட்டப்படலாயின.

புறத்திணையியல், அகமொழிய ஒழிந்த இயல்களினுஞ் சிறந்து தோன்றுதலால், அப்பகுதிக்கு அதிகமாகவே பக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. புறச்செய்திகள் பெரும்பாலும் பழைய தமிழ்மக்களின் நிலைமைகளைக் குறிக்கக்கூடியனவாதலால் அவற்றின் பொருள்பாகமும் இவ்வியாசத்துட் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.)

உவமவியல் மெய்ப்பாட்டியல்களைப்பற்றி யான் எழுதியவை, அவற்றிற் கூறப்படும் பொருட்டொகுதிகளைச் சுருக்கமாக உணரவிரும்புவோர்க்கு உதவியாகுமென்றே நம்புகிறேன். ஆனால், செய்யுளியல் நீண்டதோர் பகுதியாதலாலும் அதன் பேராசிரியருரையுள் எண்ணிறந்த விசேடங்களுண்மையாலும் அதன் பொருட்கூறுகளையெல்லாம் இச்சிறு நூலுள் விளக்குதல் இயலாததாகும். ஆயினும், செய்யுளியலைப்பற்றிப் பொதுவாகத் தெரிதற்குரிய பாகங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. மரபியலுட் பண்டைவழக்குகளைப்பற்றிய விசேடங்களிற் பெரும்பாலவும் காணக்கூடும்.

ஆசிரியரால் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கூறப்பட்ட ... நூற்கூறுகளையும், மக்களியல்புகளையும், பண்டை வழக்கவொழுக்கங்களையும் தெரிந்தவரை உரியவிடங்களில் விளக்கியிருக்கின்றேன். இதன் பொருட்டுத் தமிழ்நூல்களும் பிறநூல்களும் எத்துணையோ ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டன என்பது நோக்குவார்க்கெல்லாம் நன்கு விளங்கும்.

இவ்வியாசத்தூற்கூறப்படும் பொருள்களை இடமறிந்துகொள்வார்க்கு உதவியாகப் பொருட்குறிப்பு ஒன்று இறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டது. முடிவிற் காட்டப்பட்ட பிழைகளை அவற்றின் திருத்தங்களுடன் படித்துக் கொள்ளும்படியும், காட்டப்படாத குற்றங்குறைகளைத் திருத்தியமைத்துக்கொள்ளும்படியும் நல்லறிஞரை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

இவ்வாராய்ச்சியை வேறு கவலையின்றி எளிதில் எழுதிமுடிப்பதற்குத் தக்க சௌகரியம் எனக்கு வாய்த்தது, இராமநாதபுரம் ஸமஸ்தானாதிபதியாய்விளங்கும் மாட்சிதங்கிய ஸ்ரீமத்-சேதுபதியரசரவர்கள் ஆதரவின்கீழ் யான் என் சொந்தவூரில் வசிக்கநேர்ந்தகாலத்தேயாதலால், இச்சிறுநூல் அடைந்த நன்மதிப்புக்கு அவ்வரசரவர்கள் அளித்த ஆதரவே சிறந்தகாரணம் என்பதை நன்றிபாராட்டவேண்டியவனாயிருக்கின்றேன்.

இவ்வியாசத்தை மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரசுரங்களுள் ஒன்றாகப் பதிப்பிக்கும்படி அனுமதியளித்த மேற்படி சங்கத்தாருடைய அன்புடைமை, என்னால் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

இந்நூலை அச்சிடுமுயற்சியில் எனக்குச் சிறிதுங் கவலையில்லாமல் அச்சுக்கு உரியவற்றையெல்லாம் என் விருப்பப்படிசெய்துதவிய "செந்தமிழ்" உதவிப்பத்திராதிபர் ஸ்ரீமத். திரு. கி. இராமாநுஜ ஐயங்கார் அவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றியறிதற்கடப்பாடுடையேன்.

Dr ஸ்ரீகாந்தனவர்கள், என் விருப்பத்தின்படி சமீபத்தில் எழுதியனுப்பிய ஆங்கிலமுன்னுரையையும் (Foreword) முன்பக்கத்திற் பதிப்பித்துள்ளேன்.

"கடல்காண் டோமென்பர் யாவரே முடிவுறக் கண்டார்" என்று கம்பநாடர் கூறியவாறு, தொல்காப்பியக்கடலில் என் மனக்கண்ணுக் கெட்டியவரை கண்ட ஒரு சிறுபகுதியையே இவ்வியாசத்துள் எழுதலாயினேன். பின்னும் காணுதற்குரிய பாகங்கள் எத்தனையோ உள்ளன. அவற்றை நல்லறிஞர் ஆராய்ந்து காண்டற்குரியர்.

இங்ஙனம்

திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை.
20—1—29

பு. இராகவையங்கார்.
(Chief Pandit
The Tamil Lexicon Committee.)

பொருளடக்கம்.

ஸ்ரீ:

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

தொல்காப்பியத்தின் பெருமை.

இந்நிலவுலகின்கண்ணே, மக்கட்சாதியாரால் வழங்கப் பெற்றுவரும் பாஷைகள் எண்ணிறந்தனவேனும், அவற்றுள்ளே பழமையும்பெருமையுமுடையவாய்ச் சீர்திருத்தம் பெற்றுவிளங்கும் மொழிகள் சிலவேயாம். அங்ஙனம் சீர்திருத்தம்பெற்ற பரதகண்டத்துப் பழம்பாஷைகளிலே வடமொழியாகிய ஆரியமும், தென்மொழியாகிய தமிழும் சிறந்தவையென்பது நல்லறிஞர் பல்லோரால் முன்னரே ஆராய்ந்து துணியப்பட்டது; ஆதலால் அதனை ஈண்டாராயப்புகுவது மிகையாகும். இனி அவ்விருமொழிகளுள் வடமொழியின் பழம்பெருமையை நிலைநாட்டுதற்கு அதன்பாலுள்ள வேதசாத்திரங்கள் எவ்வாறு சிறந்துவிளங்குவனவோ அவ்வாறே தென்மொழியின் பழம்பெருமையைக் குறித்தற்குரிய நூலொன்று பல்லாயிரவாண்டுகளாகத் தமிழ்மக்களாற் சேமிக்கப்பெற்றுவந்துள்ளது. அவ்வரிய பெரிய நூலாவது தோல்காப்பியமே. இப்போது வழங்கும் நூல்களிலே இதனினும் முற்பட்டதொன்று தமிழ்மொழியில் இல்லையென்றே சொல்லலாம். இதன் ஆசிரியர் "ஆறைப் பெருமை யகத்திய னென்னும்—அருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதனூல்-பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோருட் சிறந்தவரும், பார்க்கவகுலத்தவரான சமதக்கினியின் புதல்வரும், திரணதூமாக்கினியென்னும் இயற்பெயரினருமாகிய தொல்காப்பியமுனிவர்.* இம்முனிவர்பெருமான், இடைச்சங்கமிருந்த நிலந்தருதிருவிற்

* 'தொல்காப்பியன்-பழமையான காப்பியக்குடியில் உள்ளோன்' என்பது உரை; காப்பியம் என்பது பார்ப்பாரது பழைய குடிவகையுளொன்று என்பது "காப்பியத் தொல்குடி கவின்பெற வளர்ந்து" என்னுஞ் சிலப்பதிகார வடியாலும் (30—83) விளங்கும். காப்பியர்=காவ்ய: கவ்யாகிய சுக்கிரனது வமிசம் என்பது பொருள். இவ்வமிசத்தோர் பிருகு மஹருஷியின் மரபினராதலால், பார்க்கவர் எனவும் படுவர். பல்காப்பியனார், வெள்ளூர்க்காப்பியனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், முதலாய புலவர்களும், பார்க்கவ அல்லது காவிய குலத்தவராதல் வேண்டும். இனிக் கபிலர் என்ற புலவரின்

பாண்டியன்காலத்தவரென்பதும், தமிழ்நாட்டில்வழங்கிய உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக்குகளையும், தம்மாசிரியர் அகத்தியனாரியற்றிய முதனூலை யும் ஆராய்ந்து இலக்கணநூலொன்று இயற்றினரென்பதும், இயற்றிய தனை முற்கூறிய பாண்டியனது அவைக்களத்தே அதங்கோட்டாசான் என்ற நல்லிசைப்புலவர்கேட்ப அரங்கேற்றினர் என்பதும், பிறவும், இம் முனிவர்க்கு ஒரு சாலைமாணாக்கரான பனம்பாரனார்கூறிய பாயிரச்செய் யுளால் அறியப்படுகின்றன. இடைச்சங்கநாள்தொடங்கி நல்லறிஞர்க் கெல்லாம் பெரும்பிரமாணமாக விளங்கும் இலக்கணநூல் இத்தொல்காப் பியம் ஒன்றேயாம். இதன் முதனூலாகிய அகத்தியம், இடைச்சங்க காலம்வரை வழங்கியதாகத் தெரியவரினும், கடைச்சங்கநாளிலே அதன் வழக்கு வீழ்வதாயிற்று. இப்போதோ, அந்நூலிற் சிலசூத்திரங்கள் ஆங் காங்கு உரைகாரர்களால் ஆளப்படுதல் தவிர வேறு காணப்படவில்லை. இவ்வாறு "வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்,—தாங்கா நல்லி சைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென" அருந்தவமுனிவரான அகத்தியனாரால் ஆக்கப்பட்ட முதனூலானது முற்றும் வழக்கொழிந்ததற்கு நச்சினார்க் கினியர் வேறு கதைக்காரணங் கூறுவரேனும், அதன் வழிநூலாகத் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தின் அருமை பெருமைகளே அம்முதனூ லின்வீழ்ச்சிக்கு முக்கியகாரணமென்று சொல்லலாம். இத்தொல்காப் பியந் தோன்றியகாலந்தொட்டு அது விதிக்கின்ற ஆணைப்படி நடப்பதை யே முன்னோரும் பின்னோருமாகிய தமிழ்மக்களெல்லாம் தமக்குரிய கௌ ரவமாகக் கொண்டொழுகினர். "கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்- தோமின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்றன்—ஆணையின் தமிழறிந் தோர்க் குக் கடனே" எனப் பல்காப்பியனார் என்னும் பழம்புலவர் கூறுதலுங் காண்க (தொல். பக்-அ௦௬). இடைச்சங்கத்தில் இதனுடன் உதித்த நூல்களெல்லாம் ஏறக்குறைய இறந்தொழியவும் இந்நூன்மட்டும் இன்றுவரை நின்றுநிலவுவது தமிழ்நாட்டார்செய்த தவப்பயனேயாம்.

தொல்காப்பியப் பகுப்பு.

7, எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூப் பெரும்பகுதியுடையதாய், அவ் வெழுத்துச் சொற்

வேறுபாட்டியத் தொல்கபிலர் (குறுந்-14) என்ற புலவர் சங்கநூலிற் சிறப் பிக்கப்படுதல்போலக் காப்பியர்பலரின் வேறுபாடறிதற்குத் தொல்காப்பியர் என அடையுடன்வழங்கப்பட்டார் எனினும் பொருந்தும்; பராசரரென்ற முனிவரினின்று வேறுபாடறிதற்கு "விருத்தபராசரர்" என வேறொருவர் வடநூலுட் கேட்கப்படுதலுங் கண்டுகொள்க.

பொருள்களின் இலக்கணங்களை விரித்துச்செல்வதாம். எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்து, அச் சொற்றொடர் கருவியாகப் பொருளுணர்ச்சிபெற வேண்டுதலால், அம்முறையில்வைத்துத் தொல்காப்பியம் அவற்றைக் கூறுவதாயிற்று. எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்த மாணாக்கன் பொருளதிகாரங்கற்பது இன்றியமையாததாக முன்னோர் கருதிவந்தனரென்பது, "எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே; பொருளதிகாரம் பெறேமேல் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்" என்று களவியலுரை* நுதலிப்புகுதலால் விளங்கும். தொல்காப்பியத்தின் பகுப்பாகிய மூன்றதிகாரங்களும் தனித்தனி ஒன்பதியல்கள் உடையனவாக ஆசிரியரால் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், பொருளதிகாரத்து அமைந்துள்ள இயல்களையும் சூத்திரத்தொகையையும் பற்றிய இரண்டு பழைய வெண்பாக்கள்† அடியில் வருமாறு:—

"எட்டு மகத்திணையு மேய்ந்த புறத்திணையுங்
காட்டு களவியலுங் கற்பியலு—மீட்டும்
பொருளியல்மெய்ப் பாடுவமம் போற்றிய செய்யுள்
மரபியலு மாம்பொருளின் வைப்பு"

"பூமலர்மென் கூந்தால்! பொருளியலின் சூத்திரங்க
ளாவவறு நூற்றிருபத் தைந்தாகும்—மூவகையால்
ஆயிரத்தின் மேலு மறுநூற் றறுபதென்ப
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்"

இவற்றுள் பொருளதிகாரவியல்கள் ஒன்பதென்பதும், சூத்திரங்கள் ௬௬௫-என்பதும், தொல்காப்பியமுழுமைக்குமுரிய சூத்திரத்தொகை ௲௬௱௬௰-என்பதும் விளங்குவனவாம். இப்போது பொருளதிகாரச் சூத்திரத்தொகை ௬௬௬ ஆக உள்ளது. இஃது ஒரு சூத்திரத்தை இரண்டாகக்கொண்டு உரைகாரர் பொருள்கூறியதனாற் போந்ததாம். இவ்வொன்பதியல்களில் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என்ற நான்கும் அகப்பொருளையும், புறத்திணையியல் புறப்பொருளையும், ஏனையியல்கள், முறையே மெய்ப்பாடு, உவமம், யாப்பு, மரபுகளையும் விளக்குவன.

---

* களவியல் - இறையனாரகப்பொருள் (தொல். பக-எ[illegible])

† செந்தமிழ். தொகுதி-2; பக ௧௧௭.

உரைகளும் வழிநூல்களும

இத்தொல்காப்பியம் பழைய உலகவழக்கையும், செய்யுள் வழக்கையும் இலக்கணமுறையால் விளக்குவதாதலால், அவற்றைத் தெரிதற்கு முன்னோர் இயற்றிய உரைகள் பேருதவியாவன. இவ்வுரைகளின் உதவி இல்லையேல், பெரும்பாகமும் இருண்டுகிடக்கும் தொல்காப்பியக்கடலிலுள்ள அரும்பெறன் மணிகளின் தன்மைகளை நம்மால் அளந்தறிய முடியாவாம். அதனால் அவ்வுரைகாரர் கூற்றுக்கள் மூலநூலோடொத்த பெருமையுடையனவாக மதிக்கப்படுவன. தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதியவருள், இளம்பூரணவடிகள், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் என்ற நால்வருஞ் சிறந்தோராவர். இவருள், நச்சினார்க்கினியரியற்றிய உரையே பொருளதிகாரத்துக்கு இப்போது கிடைத்திருப்பது.* ஆயின் அச்சேறிய பொருளதிகாரப்பதிப்பிலே செய்யுளியலுக்குள்ள பகுதி, நச்சினார்க்கினியரதன்றிப் பேராசிரியரியற்றியதென்பது, "செந்தமிழ்" வாயிலாக முன்னரே பிரசித்தமானது.† இதுபோலவே அவ்வச்சுப்பிரதியிற்கண்ட மெய்ப்பாடு, உவமம், மரபியல்களின் உரைப்பகுதிகளும், நச்சினார்க்கினியரெழுதியன வல்லவென்பதற்குப் பல காரணங்கள் கூறுவர்.‡ ஆராய்ச்சியில் எவருரையாகமுடியினும், அவ்வுரைகள் பழமையும் பெருமையும் உடையனவாகவே காணப்படுதலால், அவற்றினுதவிகொண்டு தொல்காப்பியத்திற்கண்ட அரும்பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ளத் தடையில்லையாம். அன்றியும், இப்பொருளதிகாரத்துக் கூறப்பட்ட அகம், புறம், மெய்ப்பாடு, உவமம், யாப்பு, மரபு என்பவற்றின் கருத்துக்களைத் தெளிதற்குத் தொல்காப்பியத்துக்குப் பின்னரெழுந்த இறையனார்களவியல், நாற்கவிராசநம்பியகப்பொருள், புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, தண்டியலங்காரம், வீரசோழியம், முதலிய உரையுடன் கூடிய இலக்கணநூல்களும், சங்கச்

* பொருளதிகாரத்துக்கு, உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணவடிகள் எழுதிய உரையுள் அகத்திணையியல், புறத்திணையியற்பகுதிகள் இப்போது அச்சாகி வெளியேறியுள்ளன. அவ்வுரையிற்கண்ட விசேடங்களை ஆண்டாண்டுக் கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டியுள்ளேம்.

† இவ்விஷயம், சேதுஸமஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்காரவர்களால் முதன்முதல் ஆராய்ந்தறியப்பட்டு, அவர்களால், செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையின் 2ம் தொகுதி 11ம் பகுதியில் வெளியிடப்பட்டது. இப்போது நச்சினார்க்கினியரது செய்யுளியலுரை முழுதும் தனிப்புத்தகமாக அவர்களால் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் வாயிலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

‡ செந்தமிழ். தொகுதி-2. பகுதி-கக.

செய்யுள்களும் பிறவும் தக்க கருவிகளாக உள்ளன. ஆதலால் இவ்வாராய்ச்சிக்கு இந்நூல்களும் ஏற்றபெற்றி கொள்ளப்படுமெனக. இனி, நூலுட் கூறப்படும் விஷயங்களுட் புகுவோம்.

பொருளதிகாரம். பொருளதிகாரமென்பது பொருளினது இலக்கணத்தை உணர்த்தும் அதிகாரம் என விரியும். [அதிகாரம்-முறைமை] பொருளாவன-அகப்பொருளும் புறப்பொருளுமாம். அன்றி, அகத்திணையில் இன்பத்தையும், புறத்திணையில் அறம் பொருள் வீடுகளையும் ஆசிரியர் கூறுதலால் உறுதிப்பொருள் நான்கையும் இவ்வதிகாரம் உணர்த்துவதென்று கொள்ளவும் படும். (பக்-க.)

இனி, மேற்கூறிய பொருள்களையே கூறவந்த ஆசிரியர் மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மரபு என்பவற்றையும் சேர்த்துப் பொருளதிகாரத்துக் கூறியதென்னை? என்ற கேள்வி நிகழ்வதுண்டு. இதற்கு விடை:—தொல்காப்பியனார் எழுத்ததிகாரத்துஞ் சொல்லதிகாரத்துஞ் செய்யுள் வழக்கிற்கும், உலகவழக்கிற்கும் உரியவற்றைக் கலந்து கூறிப் பொருளதிகாரத்திற் பெரும்பான்மை உலகவழக்குக்கு வேண்டுவனவே கூறத் தொடங்கினார்: தொடங்கினவர் அவ்வுலகவழக்கை உணர்த்துவதற்குப் பெரிதும் உபகாரப்படுதலுடைய மெய்ப்பாடு உவமங்களையும், அவ்வழக்குப்பற்றிப் பாடுதற்குரிய செய்யுளிலக்கணங்களையும், உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக் கிரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபுகளையும் பொருளியல்களோடு சேர்த்துக் கூறுவாராயினர் என்க. (செய்யுண் மரபியல்களின் அவதாரிகை பார்க்க.)

அகமும் புறமும் இனி, ஆசிரியர் தாம் கூறப்புகுந்த பொருட்பகுதியைத் தமிழ்மரபின் முறைப்படி அகத்திணை புறத்திணை என இரண்டுபகுதியாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கேற்ப இயல்கள் வகுத்துக்கூறுவர்.* அவற்றுள், அகத்திணை என்பது, அகவொழுக்கம், அஃதாவது ஒத்த அன்பொடு ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்தவின்பம், அக்கூட்டத்தின்பின் இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப

* "தமிழின் றுறைவாய் நுழைந்தனையோ" என்னும் திருக்கோவையடியின் (20) விசேடவுரையிற் பேராசிரியர் 'தமிழின துறைகளாவன, ஈண்டகமும் புறமுமாகிய பொருட்கூறு." என்றெழுதுதல் காண்க. வடநூன் முறையாயின் அறம், பொருள், இன்பம் எனப் பாகுபாடு பெறுமென்பர் பரிமேலழகர். (குறள்-காமத்துப்பால். அவதா.)

ழுவதாம்; புறத்திணை என்பது புறவொழுக்கம்; அஃது ஒத்த அன்புடைய தலைவன், தலைவி இவரானன்றி, எல்லாராலுந் துய்த்துணரப்படுவதும், இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுவதுமாம். இவற்றுள், இன்பப்பகுதியான அகத்திணையானது களவு கற்பு என இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டு இப்பொருளதிகாரத்தே பல இயல்களால் விரிக்கப்படுகின்றது.

அகப்பொருளின் சுருக்கவரலாறு

இவற்றுட் களவென்பது ஒருவனும் ஒருத்தியும் அந்தரங்கத்திற் கூடுங் கூட்டம். இக்கூட்டம்பற்றித் தமிழ்நூல்கள் கூறும் வரலாற்றை முதலிற் சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்ளுதல் பின்வருஞ் செய்திகளையறிவதற்குப் பெரிதும் உபகாரமாகும். அவ்வாலாறுவது:—உருவுந் திருவும் அறிவுங் குலமுமுதலியவற்றால் ஒப்புயர்வற்றுவிளங்குந் தலைவனொருவன் வேட்டையாடிக்கொண்டு மலைச்சாரலொன்றன்பக்கத்தே தனியனாய் வந்தானாக—ஆங்குத் தினைப்புனங்காத்துத் தன் தோழியரோடு விளையாடுபவளும், உரு, திரு முதலியவற்றால் ஒப்புயர்வற்றவளுமாகிய மலைவாணர்மகளொருத்தி விளையாட்டுவிருப்பாற் றோழியர் தனித்தனி பிரிந்தநிலையில், தானுந் தனியளாய் அத்தலைவன்முன்பு எதிர்ப்பட்டனள். எதிர்ப்பட, இருவரும் ஊழ்வயத்தால் உள்ளங்கலந்து அவ்விடத்தே கூடிமகிழ்ந்து, பின்னர் ஒருவர்க்கொருவர் பிரிவாற்றாது ஒருவாறு ஆற்றுவித்துக்கொண்டு தத்தமிடநோக்கிச் சென்றனர். இவ்வாறு விதியாற் கூட்டப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் தான் காதலுற்ற தலைவியைத் திரும்பக்காணுமவாவினாற் றூண்டப்பட்டு, முன்னாட்கூடிய இடத்தை நாடிச்செல்ல, அங்ஙனமே அன்புதூண்ட ஆங்குவந்தெதிர்ந்த தலைவியைத் தலைவன் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு மகிழ்ந்து காதலால் முன்போற் கலந்தான். இவ்விதம் மூன்று முறை கூடும்போது தன் பாங்கனால், தலைவியிருப்பிடமறிந்து சென்று அவளைச்சேர்வன். இனித் தோழியால் எப்பொழுதுஞ் சூழப்பட்டுள்ள தலைவியை இங்ஙனமே பலகாலுந் தனியிடத்தெதிர்ப்பட்டுக் கூடுதல் அருமையாயிருத்தல்பற்றித் தலைவியைத் தடையின்றி அநுபவிக்கக் கருதியவனாய், அதற்குத்தக்க துணையாவாள் அவள் காதற்றோழியே என்பதை அறிந்துகொண்டு அவள்பாற்சென்று, குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் தன் குறைகூறிவேண்ட, அவள் பலபடியாக ஆராய்ந்து இருவர்க்குங் கூட்டமுண்மை உணர்ந்து, பின் ‘இனி நாமும்

உடம்படலே நலம்' என்று அவ்விருவரையும் கூட்டுதற்கு முயல்வள். இங்ஙனம் தோழியாற் பலமுறை தலைவன் கூடிவருமிடையில், தலைவியாற் காக்கப்பட்டுவருந் தினைபுனமுற்றிக் கதிர்கொய்தலேனும் பிறகாரணமேனும்நிகழத் தலைவிக்கு அக்காவல நீங்கி மனையகத்தே தங்கும்படி நேர்தலும், அக்காலத்து இரவில, தோழி அவ்விருவரையுங் கூட்டமுயலுவள். இங்ஙனம நிகழும களவொழுக்கம் முதலிற் சிறுகச் சிலர்பலர்க்குந தெரியவநது நாளடைவில ஊரிற் பேரலராய் எழும்ப, அது காரணத்தாற் பெற்றோர் தலைவியை இற்செறிதது த் தக்கபடி காவற்படுததுவர். அதனால் தலைமகனைக காணப்பெறாத ஆற்றாமை தலைவிமாட்டுப் பெருகுதல்கண்டு, தோழி, இனிக் கற்புநெறிபபடட இவள இறநதுபடவுங்கூடுமென்று கருதி இதற்கு வேறு உபாயமொன்றுங காணாத நிலையில, அவள் தலைவனையடைநது 'இனி நீ இவளை உடன்கொண்டுசென்று மணந்து கொளவதேகாரியம்' என்றுகூறி, ஒருவரும அறியாவகை தலைவியை வெளியேற்றித தலைமகனபாற சேர்ப்பிக்க, அவன் அவளை உடனழைத்துக்கொண்டு, தனனூர்நோக்கிச் செலவன; செலலுமிடையில், தலைவியின்சுற்றததார் அக் களவறிநதுவநது தலைவனை மேற்செல்லாவாறு தடுததும, அவள தனகாதலமுழுதும தலைவன்பாற்சார்த்திநிற்பது கண்டு 'இவள கற்புநெறிப்பட்டாள' என்று அறிந்துகொண்டு அவ்விருவர்க்குந தீங்குசெய்யாது திருமபிப்போவர்; போகத் தலைவனுடன் மகிழ்நதுசென்று தலைவி அவனூரடைநது வாழ்வளென உணர்க.

கற்பாவது இங்ஙனம் உடன்கொண்டுபோய தலைவன் தன்னூரிலேனும், தலைவியின் சுற்றத்தார் சம்மதித்துவேண்ட அவளூரிலேனும் விதிமுறைப்படி அவளை மணம்புரிநது இல்லறநடாத்தலும், பின் உலகின் நிலையின்மையை யுணர்ந்து வீடுபேறு முயறலுமாம்.

அகப்பொருள்பற்றிய இருவகைவழக்குகள்

இவற்றால், வேறுசில வேறுபாடுகளு முண்டேனும், மேற் குறித்தவாலாறே களவுகற்புக்களின்சுருக்கம் என்பது தெரியலாம். ஆகவே, இவ்விரண்டுபகுதிகளும் தமிழ்நாட்டாரது அநாதியானவாழ்க்கைமுறையில், விவாகத்துக்கு முன்னும் பின்னும் நிகழும் இரண்டு முக்கியநிலைகளைப்பற்றியன என்பது அறியப்படும். இவ்விருநிலைகளும் தமிழ்மக்கள் தொன்றுதொட்டுவழங்கிய உலகியல்களாய்ப், பின்னரே புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்றும்,

இலக்கணங் கற்பிக்கப்பட்டும் செய்யுள்வழக்கடைந்தன என உணர்க. இதனை, "உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு புணர்தலின்—வழக்கு வழிப்படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே" "நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்—பாடல் சானற புலனெறி வழக்கம்" என ஆசிரியரே குறிப்பித்தலால் அறியத்தக்கது. நச்சினார்க்கினியரும், "இஃது இல்ல தெனப்படாது உலகியலேயாம்; உலகியலின்றேல், 'ஆகாயப்பூ நாறிற்று' என்றுழி அது சூடக்கருதுவாருமின்றி மயங்கிக்கூறினான் என்று உலகம் இழித்திடப்படுதலின் இதுவும இழித்திடப்படும" (பக்-டு, சு,) என்றெழுதினார். இவ்வாறு, இக் களவு கற்புக்கள் ஒருசார் மக்களின் வழக்கத்தோடு சம்பந்தப்படாத வெறுங் கற்பனைகளாயின், அவற்றின் பல்வேறு விகற்பங்களைச் செய்யுளவழக்கோடும் உலகியல்களோடும் பொருந்தவைத்து இத்துணையளவாகப் பழைய நூல்கள் எடுத்தோதா என்பது திண்ணமெனக. எனவே, பொருளதிகாரத்துக்கண்ட அகப் பொருள்பற்றிய செய்யுள வழக்கெல்லாம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கொண் டொழுகிய ஒருவகை உலகவழக்கினின்றே உற்பத்தியாகிவிரிந்ததென் பது போதரும்.

அவ்வுலகவழக்கம ஆதியில எவவாறு அமைந்திருந்த

உலகவழக்கம தென்பதை முதலில் நோக்குவோம். மேற்கூறிய அகப் பொருட் சுருக்கத்தை யாராயுமிடத்து—இல்வாழ்க்கை யடைவதற்கு முன் ஒருவன் ஒருத்தியை மறைவிற்கண்டு, தன்பாலுள்ள அன்பை அவட்கு வெளியிட்டுக் கூடி ஒழுகுதலும், அக்கூட்டம் வெளிப் பட்டபின் பெண்ணின் பெற்றோர் அதற்கிணங்குதலும் இணங்காராயின் அவரறியாமல் அப்பெண்ணைக் கரந்தழைத்துச் சென்று தனக்குரிய மனை யாளாகக்கொண்டு வாழ்தலும் போன்றமுறை இந்நாட்டில் வழங்கிவந்தமை அறியப்படுகின்றது. எனவே, தமிழ்மக்களது பண்டையொழுக்கமானது ஒருவர்க்கொருவர் மனமொத்துக்கூடும் வேதத்துக்கண்ட காந்தருவமணம் போன்றதென்று சொல்லலாம். ஆனால், களவுக்கூட்டத்தின்பின்னர், ஒருவன் ஒருத்தியை அவள் சுற்றமறியாவகை உடன்கொண்டுபோத லும் பழையவழக்கில் நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. எனினும் தலைவியின் சம்மதம்பெற்றே அவ்வுடன்போக்கு நிகழ்வதாகச் செய்யுள் வழக்கம் மிகுந்து காணப்படுதலால், இவ்வொழுக்கத்தை ஒருதலைக் காமமாகிய இராக்கதமுறைப்படுத்தாது ஒத்த அன்புபற்றிய கந்தருவ

முறையாகவே கொண்டனர் முன்னையோர். இங்ஙனம், செய்யுள்வழக்கிலே பழைய தமிழ் மணமுறையை எவ்வளவு சுத்தமுடையதாக முன்னோர் கூறியிருப்பினும், உலகவழக்கானது அச்செய்யுள்வழக்கினும் சிறிது வேறுபட வழங்கியிருத்தல் கூடியதேயாம்; அஃதாவது தலைவியின் உடம்பாடுபெற்றன்றிப் பெறாமலும் அவள் சுற்றமறியாமல் ஒருவன் ஒருத்தியைக் கொண்டுசெல்வது முதலியனவாம். தலைவியின் உடம்பாடின்றி அவளை வலிந்துகொள்வதும் முன்பு நிகழ்ந்துவந்ததென்பதைத் தொல்காப்பியனார், "மகட்பாற்காஞ்சி" என்ற புறத்துறையால் வெளிப்படக்கூறியதோடு, "பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்-ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப" என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தாலுங் குறிப்பிட்டனர். பிற்கூறிய சூத்திரத்தின் கருத்தாவது:— உலகியலாகிய பழைய களவுமணத்தில்* "பொய்யும் வழுவும் மிகுந்து தோன்றியதனால் அக்குற்றங்கள் நீங்கக் கற்புமுறையை விசேடமாய்த் தமிழ்மக்கட்கு விதிக்கலாயினர்" என்பதாம். பழைய உலகியலாயமைந்து தோன்றிய குற்றங்கள் என்றது-ஒருத்தியின் சம்மதம்பெற்று அவளை [illegible] கூடியொழுகாது நினைத்தவன் நினைத்தபடி ஒருத்தியை வலிந்துகொள்ளுதல் முதலியனவாதல் வேண்டும். ஆகவே தமிழ்நாட்டில், காந்தருவம்போன்ற ஒழுங்கான களவுமுறையன்றி, ஒழுங்கற்ற களவுமுறையாகிய இராக்கதம் போன்றனவும் முற்காலத்து வழங்கலாயின என்பது நன்குணரத்தக்கதாம். "மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை - வௌவிக் கொளலு மறனெனக் கண்டன்று" என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியும் [illegible] கருத்தே வலியுறுத்தல் காணலாம் (கூஉ). இவ்வொழுங்கற்ற மணமுறைகளை விலக்கி ஒத்த அன்புபற்றிய காந்தருவத்தையும், [illegible] கற்பியலையும் ஆரியமேலோர் தமிழ்நாட்டார்க்கு நன்கு விதித்துப் போந்தனரெனவும், இங்ஙனம் விதிக்கப்பட்ட களவுங் கற்புமே தொல்காப்பியத்துட் கூறப்பட்டன எனவும் உணர்ந்துகொள்க.

மேற்குறித்த கொள்கையை அடியிற்காணும் செய்திகளும் நன்கு வலியுறுத்துவன. இக்களவொழுக்கமானது எல்லா நிலத்துக்கும் பொதுவாக உரியதேனும் (பக்-25. சூத்-105) குறிஞ்சியொழுக்கமாகவே பழைய நூல்கள் இதனைச் சிறப்பித்தலால் மலைநாட்டில் இவ்வழக்கு மிகுந்து வழங்கியமை உய்த்துணரப்படுகின்றது. இதற்கேற்ப, மலைவாணராகிய மக்களிடத்தே, அதன் மாதிரிகைகள் இன்னும் நன்றாகக் காணப்படுகின்றன. இம்மக்களை நேரிற் கண்டார் விவாக பழக்கங்களை நோக்குமிடத்து, அவை, அவரது புராதன சரித்திரத்தைப் புலப்படுத்துவனவென்றும், அம்மணமுறையினின்று இராக்கதமணம்போன்றதே அவர் கொண்டொழுகிய ஆதிவிவாகமென்பது நன்கறியப்படுமென்றும், அதுவே பிற்காலத்தில் நட்புமுறையாக மாறி நடக்கலாயிற்றென்றுங் கூறுவர்.* இம்மலைவாணராவார் — தஞ்சை ஜில்லாவிலே கொண்டர் சவரர்களும், கோதாவரியிற் சோரிகளும், கோயம்புத்தூரில் ஊராளிகளும், திருவாங்கூர் ராஜ்யத்து முதுவர்களும், வேறுசிலருமாவர். இவரெல்லாம் விவாக நிகழ்ச்சிக்குமுன் மெய்யாகவோ பொய்யாகவோ, தாம் விரும்பியபெண்ணை ஒருவருமறியாவகை களவிற் கொண்டுசெல்வதும், கொண்டுபோமிடையிற் பெண்ணின்சுற்றத்தார்வந்து தடுக்கச் சம்பந்திகளைச் சார்ந்த இருபாலார்க்கும் போலியுத்தம் நிகழ்வதும், பின்னரே சுற்றத்தாரால் மணமுடித்துக்கொள்வதும் வழக்கங்களாக உடையர். இவருள் ஊராளிகளும் முதுவர்களும், தமிழ் முதுகுடியைச் சார்ந்தவர்களே. பிற்கூறிய முதுவரது மணநிகழ்ச்சியில், மணமகன் தான் விரும்பிய கன்னிகை தண்ணீரெடுக்கவேனும் விறகு பொறுக்கவேனும் வெளியேறுஞ் சமயம் பார்த்திருந்து, அவளை ஒருவரும் அறியாவகை களவிற்கொண்டு செல்வதும், சென்று மலையின் ஏகாந்தமான பிரதேசமொன்றில், சிலவாரம்வரை கூடி வசிப்பதும், இதற்கிடையிற் சுற்றத்தார் அவளைத் தேடியுங் காணாதுபோவராயின், அவ்விருவரும் திரும்பிவந்து பெண்ணின் பெற்றோரால் மணமுடித்துக்கொள்வதும் இன்னும் நிகழ்ந்துவரும் வழக்கங்கள் என்பர்.† இம்முதுவர் குறிஞ்சிநிலத்துப் பழைய தமிழ் மக்களே

* E. Thurston's Ethnographic Notes in Southern India p. 8.

† E. Thurston's Ethnographic Notes in Southern India p. 13.
"வேடர் மறக்குலம் போலே வேண்டுதற்றுச் செய்தென் மகளைக்-கூடிய கூட்டமே யாகக் கொண்டு குடிவாழுங் கொலோ" எனப் பெரியாழ்வாரும், களவிற்கொண்டு மகளிரை மணம்புரியும் வேடர் மறவர்வழக்கத்தைக் குறிப்பிடுதல் அறியத்தக்கது. (திவ். பெரியாழ். 3. 8. 5)

என்பதை, அவர் பெயரே குறிப்பிக்கும். இம்மலைநாடர்களிடம் பெண்கோடலை முற்காலத்தரசரும் விரும்பி பெண்கொடுக்க அவர் மறுத்தனராயின், அவ்வரசர் த வலிந்து கொண்டுசெல்ல முயன்றுவந்தனரெனவும், கூறுதல் நோக்கற்பாலது. இதனை "நிகர்த்தும் மேல்வ முதுகுடி—மகட்பா டஞ்சிய மகட்காஞ்சி யானும்" (பக். கஅரு) என்னும் புறத்திணைப் பகுதியால் உணர்க. இதன்பொருள் - "பெண்கொள்ளுதற்கு ஒத்தவனாயிருந்தும், மறுத்தலால் வலிந்துகொள்ளவந்த அரசனோடு, அப்பெண்ணுக்குரிய முதுகுடித்தலைவர் தம் மகளைச் சேர்த்தற்கஞ்சிய மகட்பாற் காஞ்சியானும்" என்பது. இதனுட் கண்ட "முதுகுடி" என்பதற்கு, நச்சினார்க்கினியர், வணிகர் வேளாளருட் பிற கலப்புச்சாதி யாருமே என்று பொருள்கூறினராயினும், மலைவாணராகிய பழைய மக்களையே அது பெரிதும் குறிப்பதாம்; என்னை? "முதுகுடிப் பிறந்த முதிராச் செல்வியை - மதிமுடிக் களித்த மகட்பாற் காஞ்சி" என இளங்கோவடிகள், இக்காஞ்சித்துறையை மலைவாணரொழுக்கமாகவே கருதுதலால் என்க. இவ்வடிகளிலே பர்வதராஜனாகிய இமவான் தன் மகள் பார்வதிதேவியைச் சிவபிரானுக் களித்த முறையை இக்காஞ்சித் துறைப்பாற் படுத்துக் கூறியிருத்தல் கண்டுகொள்க. இத்துறைபற்றிப் புறநானூற்றில் வரும் ௩௱௩௰௬ முதல் ௩௱௫௰௪ வரையுள்ள 19-பாட்டுக்களை நோக்குமிடத்து, தமிழர்க்குள் ஒருகாலத்து இராக்கதமணமும் அசாதாரணமாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்பது புலப்படத் தடையில்லையாம்; என்னெனில், ஒரு பெண்ணை வலிந்துகொண்டு செல்ல அரசர் பலர் முயன்ற செய்தி இப்புறப்பாட்டுக்களால் வெளியாகின்றது.* இஃது இராக்கதப் பாற்படுமேயன்றிக் காந்தருவமுறைக்கு ஒவ்வாததென உணர்க.† இம் மகட்பாற் காஞ்சிக்கு உரியதாக ஆசிரியர் கூறிய 'முதுகுடி' என்பதும் தமிழ் மலைவாணருள் "முதுவர்" என்ற பகுதியார் பழைய ஒழுக்கத்தோடு இன்றுங் காணப்படுவதும்—எண்ணிச் சிந்திக்கத்தக்கன.

பறம்புமலைக்கரசனாகிய வேள்பாரியின் மகளிரைத் தமிழ்வேந்தர் மணம்புரிய விரும்பிக் கேட்டும், அவன் இணங்காது மறுத்தமைபற்றியே, அப்பாரியின்மலையை மூவேந்தரும் முற்றுகையிட்டு அவனையும் வஞ்சத்தாற் கொன்றனர்; இச்செய்தி கபிலர் பாடிய 109, 110, 111-ஆம் புறநானூற்றுப் பாடல்களாலும், 'மகண்மறுத்தல்' என்னுந் துறைக்குறிப்பாலும் விளக்கமாகும்.

† கலம்பகங்களில் வரும் "மறம்" என்ற பகுதி இம் மகட்பாற் காஞ்சித் துறைபற்றியது போலும்.

இனிக் களவுக்கூட்டத்தின்பின் நிகழ்வது கற்புமுறையாகும். ஆனால், களவொழுக்கமின்றியே தனிக்கற்புமுறை முன்பு வழங்கியதில்லையென்பது, "முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்-கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே" (இறை. களவி) என முன்னோர் மொழிதலாற் றெரியவருகின்றது.* இக்கற்பிலே தலைவியின்பெற்றோர் கொடுப்பக் கொள்வதேயன்றி, ஒருவருமறியாமல் தலைவன் அவளை உடன் கொண்டுபோனவிடத்துக் கொடுப்போரின்றியும் சடங்கின்வழியால் அவளை அவன் மணப்பது உண்டென்பர் தொல்காப்பியனார். இக்கற்புமுறை ஆரிய வருணத்தார் மூவர்க்குமே இருடிகளால் ஆதியில் நியமிக்கப்பட்டதென்றும், அவ்விதிகளைத் தங்கள் புராதனமுறையொன்றில் நின்றொழுகி வந்த தமிழர் முதலியோர்க்கும், பிற்காலத்தே அவர்கள் விதித்துப் போந்தனரென்றும், ஆசிரியரே கூறுகின்றார். இதனை "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம் - கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே" † என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் (௩) அறிக. இதனால் ஆரியரது கற்பியல் விதிகளைத் தமிழர் அறிந்திராத காலமும் ஒன்றிருந்ததென்பது வெளியாம். பிற்காலத்தே ரிஷிகள் கற்புமுறையைத் தமிழர்க்கு விதித்ததன் காரணம் அவரது களவியன்முறையில் "பொய்யும் வழுவும் தோன்றிச் சீர்கெட்டதேயாம்" என்பது முன்புவிளக்கப்பட்டது.

செய்யுள் வழக்கு அல்லது புலனெறிவழக்கம்

இவ்வாறு நடைபெற்ற உலகவழக்கமே காலாந்தரத்திற் புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெறும் நிலைமையை அடைந்தது. அவ்வாறு பாடப்பட்ட காலத்தே அன்புமுறைக்காகாத இராக்கதமுதலிய அசுத்தபாகங்களெல்லாம் அடியோடு ஒதுக்கப்பட்டுக் காதலொத்துவிளங்கும் கந்தருவமார்க்கமே தழுவப்பட்டது. அன்றியும், கூத்தர், விறலியர் முதலியோரால் இவ்வொழுக்கம் அபிநயித்து நடித்துக் காட்டப்பெற்று வந்தது:—"நாடகவழக்கினு முலகியல் வழக்கினும் — பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" என்றும் பிறவாறும் ஆசிரியர் கூறுதலால் உணர்தற்பாலதாம். நாடகம் வேத்தியல் பொதுவியல் என இருதிறப்படுமென்றும், இவற்றுள் "வேத்தியலென்பது – இவ்வகைப்

* "உலகியல்வழக்காய்ப் பின்பு இல்லறநிகழுங் களவொழுக்கம்" என நச்சினார்க்கினியர் எழுதுதலுங் காண்க. (கலித் 136 உரை)

† இச்சூத்திரத்துக்கு நேர்பொருள் இதுவேயாயினும், நச்சினார்க்கினியர்கருத்து வேறாதல் அவருரைநோக்கி யுணர்க.

பொருள்பற்றிய கூத்தென்றும் கூறுதலுங் காண்க (சிலப். பக்—அஅ). களவொழுக்கம்பற்றிய செய்திகள் நாடகத்துக்கும் ஏற்றனவே என்பது "இத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் எனப்படும்; கிளவி ஒழுங்குபடக் கோத்துக் கதைபோலவந்து நாடகத்துக் கேற்றலின்" எனத் தஞ்சைவாணன் கோவையுரைகாரர் கூறுவதாலும் விளங்குவதாம். இங்கேகூறிய நாடக மென்பது, வடமொழியிற் பாத்திரங்களும் பிறவும் வகுத்துவழங்கும் சாகுந்தளமுதலிய நாடகம்போன்றதன்றிக் கதை தழுவிக் கூத்தர் கூத் தியரால் அபிநயித்து நடிக்கப்படும் கூத்தெனவுணர்க. நாடகம் கதை தழுவிவரும் கூத்தென்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப்-பக்-கூச). இங் ஙனம் களவொழுக்கம் பற்றிப் புலவர்பாடுவதும், அபிநயித்து நடிப்ப தும் பல்கி எல்லைகடந்த காலத்தே அவற்றுக்கு வரம்பாக முன்னோர் இலக்கணம் வகுக்கலாயினர். இத்தொல்காப்பியமும் அவற்றுள் ஒன்றும். இதன் பொருளதிகாரப் பகுதியிலுள்ள கூ இயலகளிலே இரண்டொன்று நீங்க ஒழிந்தனவெல்லாம் அகப்பொருள்பற்றிய வழக்குகளை வரையறுப் பதையே பெருநோக்கமாகக் கொண்டன./ அறமும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல் முதலியவற்றை உணர்ததற்குப் புறததிணையியல் என ஒன்றே கூறி, ஒருவனும ஒருததியும கூடும் கூட்டம்பற்றிய விதிகளைப் பல வியல்களால ஆசிரியர்கூறுவதை நோக்குமிடத்து, அவர்காலத்தே இவ் வின்ப ஒழுக்கததுக்கிருநத வழக்குமிகுதி தெரியவருகிறது. ஒருகால், இவ்வொழுக்கத்தைச் சிறப்பிக்கவேண்டித் தொல்காப்பியனரே புதியவாக இலக்கணங்கள் கட்டிக்கொண்டாரோ எனின்—பாயிரத்தில் "முந்து நூல் கண்டு முறைபட எண்ணிப்—புலந்தொகுத்தோன்" என்று இவர் செய்தி கூறப்படுதலால் அது முற்றும பொருநதாதாம். நச்சினார்க்கினி யரும "இப்புலனெறிவழக்கினை இல்லதொன்றனைப் புலவரால் நாட்டப்பட்ட தென்றுமோ எனின்—இல்லதென்று கேட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடு பிறந்து இன்பஞ்செய்யாதாகலானும், உலகியல் வழக்கினை ஒழித் தல்வேண்டுமாகலானும் அது பொருநதாது" (பக்-கூஅ) என மறுத்துக் கூறுதல் அறியத்தக்கது. எனவே களவு கற்பென்று வகுக்கப்பட்ட அகப்பொருள் விகற்பங்கள், புனைந்துரைவகையாற் புலவர்கள் பாடிவந்த உலகியல்களோ என்பது வெளிப்படையாம். இங்ஙனம் புனைந்துரையும் உலகியலுங் கலந்து புலவர்பாடிய செய்யுள்வழக்கை-ஆசிரியர் "புலனெறி வழக்கம்" என்று ஆளுவர் (சூத்-நிக); புலன் நெறிவழக்கம்—நூல் நெறி வழக்கம்; "புலத்துறைமுற்றிய" என்புழிப் போல.

இனி, இப்புலனெறிவழக்கைக் கூறுதற்கமைந்த பொருளதிகாரத்திற் பெரும்பாகம் அகப்பொருளை பற்றியதாயினும், சிறப்பாக அப்பொருளை உணர்த்தவந்த இயல்கள் நான்காம்; அவை-அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என்பன. இவற்றுள், அகத்திணையியலில், புலனெறிவழக்கின் பொதுவிதிகளும், பொருளியலிற்,களவியல், கற்பியல்களிற்கண்ட வழுக்களை அமைத்துக்கொள்ளுமாறுங் கூறப்படுகின்றன. முதலிற் பொதுவிலக்கணங்களை அறிந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாதாதலின், அவற்றின் முக்கியச்செய்திகளை ஈண்டு ஆராய்ந்து கொள்வோம். பொருளியலிற்கண்ட பதினான்கு வழுவமைதிகளும்—களவு கற்பு வரலாறுகள் கூறுமிடத்துப் பெரும்பாலும் விளக்கப்படும். ஆக நாம் இவ்வாராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட பகுதிகள்—பொதுவிதிகள், களவியல், கற்பியல்-என மூன்றும் என உணர்ந்துகொள்க.

I. பொதுவிதிகள்.

அகப்பொருள்பற்றிய இன்பவொழுக்கங்கள் ஆசிரியரால் மூன்று வகையாக வகுக்கப்படுகின்றன. அவை கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந் என்பன.

கைக்கிளை:—தலைவன் தலைவி யிருவர்க்குள் ஒருவரிடமே தோன்றி விளங்குங் காதல். [கைக்கிளை—சிறுமை உறவு அல்லது ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மை.] இஃது ஒருதலைக்காமம் எனப்படும்.*

ஐந்திணை:—அவ்விருவர்க்குமுளும் ஒத்து விளங்குங் காதல்; [ஐந்திணை ஐந்துபகுதிப்பட்ட ஒழுக்கம். இது பின்னர் விரிக்கப்படும்.] இஃது ஒத்தகாமமாம்.

பெருந்திணை:--தலைவன் தலைவியர்க்குள அளவுகடந்து, இழிவான செய்கைகளுக்கு ஏதுவாகிய காதல். [பெருந்திணை—பெரிய ஒழுக்கம்.] இஃது ஒவ்வாக்காமம் எனப்படும்.

I. கைக்கிளை.

இனி, முதலிற்குறித்த ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளை நிகழுமிடம் தொல்காப்பியத்தில் மூன்றுவகையாகக் கூறப்படுகிறது. [1] காமஞ்

---

* "பெருமையில்லாத தலைமக்கள் உறவு" என்பர் இளம்பூரணர் (பக்-4).

சாலா இளமையாளிடம் நிகழ்வது (சூத்-ருo). அஃதாவது-காமக்குறிப் பிற்குப் பொருந்தாத* பேதைப்பருவத்துப் பெண் ஒருத்தியிடம் ஒரு தலைவன் தன்காதற்குறிப்புத்தோன்றக் கூறுவது. [2] ஒத்த அன்பின ராய ஒருவனும் ஒருத்தியும், ஊழ்வசத்தால், தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கூடும் இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு முன் தலைவனிடம் பெரும்பான்மை நிக ழும் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்ற நான்கு செய்திகளும் (62) [3] வேதத்தே கூறப்பட்ட எண்வகைமணங்களுள், கொல்லேறுகோடல்† வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்துகொள்ளும் ஆசுரமும், தலைமகளா லும் அவள் தமராலும் பெறாது வலிதிற்கொள்ளும் இராக்கதமும், மூத் தோர் களித்தோர் முதலியவருடன் கூடுதலாகிய பைசாசமும் ஆகும். [சூத்-கoரு.]

இவ்வாறு கூறப்பட்ட கைக்கிளைப்பகுதிகள் முற்கூறியபடி வன் தலைவி யிருவருள் ஒருவர்மாட்டே அன்பு நிகழ்ந்து ஒருதலைக்காம மாதல் கண்டுகொள்க. இதன் வகையில் காமக்குறிப்பில்லாப் பேதைய ரிடம் நிகழும் கைக்கிளையொன்றும் ஆசிரியர் முதற்கண் எடுத்தோதுத லால், தமிழ்நாட்டிற் சிறுமிகளைவிரும்பிவந்தவழக்கும் முன்பு இருந் ததுபோலும். இக்கைக்கிளையைச் சிறப்புடையதொன்றாக உரைகாரர் கூறுதலும் நோக்குக. கலித்தொகை ருகூ, ருஎ, ருஅ-ம் பாட்டுக்கள், இவ் வொருதலைக்காமவகையைச் சிறப்பித்துச்கூறுவன. நாற்கவிராச நம்பியார், தம் மகப்பொருளில் இக் கைக்கிளைப்பகுதியை அகப்புறமென் றும், காமஞ்சான்றவளிடம் நிகழ்வதே அகத்திற்குரித்தாம் என்றும் கூறுவர் (ஒழி-௩.உ). இனி, ஆசுர இராக்கத பைசாச மணங்களையும் ஆசிரியர் இப்பகுதியிற் சேர்த்தலால், இவை அவர்காலத்தே பொருந்தாக் காமமாகக் கொள்ளப்படாதி ஒருவாறு தழுவப்பட்டமை புலப்படுகிறது. இவை இருவரிடத்துமன்றி ஒருவர்பாலே நிகழுங் காமமாதல் காண்க. இனிச்செய்யுள்வழக்கிற்குப்பெரிதுஞ்சிறப்புடையது இயற்கைப்புணர்ச் சிக்குமுன்னிகழுங் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்னுங் கைக்

* பேதை பிறவாப் பருவத்தாளைப் 'பேதை' என்றும், பிறக்கின்ற பரு வத்தாளைப் 'பெதும்பை' என்றும் கூறுதல் வழக்கு. "பேதையல்லை மேதை யங் குறுமகள-பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை புறத்தென்" (அகம்-எ) என்னும் இடங் காண்க. (சிந்தா-இலக்க. கருஉ).

† கொல்லேறுகோடல்-கொடிய விடை தழுவி மணத்தல்.

கிளையே யென்பது கோவை முதலிய நூல்களால் நன்கறிந்தது. இராம பிரானும் சீதாபிராட்டியும் வில் முறிக்கப்படுவதன்முன் ஒருவரை யொருவர் கண்டு விழைவுமிகுத்தனர் என்று வான்மீகிமுனிவர் கூறியிருப்பவும், கம்பநாடர், தாம் பாடும் தமிழ்முறைக்கேற்ப, அவ்விருவர்க்கும் உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாக, சந்தர்ப்பங்கொண்டு இக்கைக்கிளை வகையைச் சிறப்பித்தல் காணலாம் (மிதிலைக்காட்சிப்படலம்). இனி முல்லை நிலத்தாயர்க்குள் வழங்கிய 'ஏறுகோடற்கைக்கிளை' யென்பதொன்று நூல்களிற் கூறப்படுகின்றது. ஏறுகோடல் என்பது - ஆய்க்குலத்தலைவர் தம்மகளிர்க்கு கன்னியாசுல்கமாகக் கொல்லேறு (விடை) ஒன்றை வெளியேற்றி இதனைத் தழுவுவானுக்கே இவளுரியள் என்று நியமிப்பதாம. "ஆசுரமாகிய இவ் வேறுகோடற்கைக்கிளை, காமப்பொருளாகிய புலனெறிவழக்கில்வருங்கால் முல்லைநிலத்து ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் கந்தருவமாகிய களவொழுக்கம ஒழுகி வரையுங்காலதது அந்நிலத்தியல்பு பற்றி வரைந்துகொள்வர்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதன் விவரம் முல்லைக்கலியின் முதலிரண்டுபாட்டுக்களால் உணரலாம. இக்கைக்கிளை அவ்வாயர்குலமுதல்வனாகிய கண்ணபிரானாலும் அக் குலமகளாகிய நப்பின்னை பொருட்டு நிகழ்த்தப்பட்டதென்பர். "ஈட்டியவெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போந்திமிலேற்றுவன்கூன் - கோட்டிடையாடினை கூத்தடலாயர்தங் கொம்பினுக்கே" என்றார் பெரியாரும். இனி ஈண்டுக் காட்டிய கைக்கிளை மூவகையுமின்றிக் கடவுளிடத்து நிகழும் ஒருதலைக்காமமும், முற்காலத்து ஒத்த அன்பினராயிருந்து பிறகாலத்தே ஒருவன் ஒருத்தியைத் துறக்க - அதனால் நிகழும் பெண்பாற் கைக்கிளையும், பிறவும் உளவாயினும் அவையெல்லாம் அகப்பொருட் குரியனவன்றிப் புறப்பொருட் பகுதிகளாமென்பர். (பக். ௨0௬)

II. ஐந்திணை.

இனி ஒத்தகாமமாகிய ஐந்திணையே புணர்ந்துரை உலகியல்களோடு புலவர்களால் மிகுத்துப்பாடப்படுவது. அன்பொத்துவிளங்கும் இவ் வொழுக்கம் ஐந்து பிரிவுடையதாதலால் ஐந்திணை எனப்பட்டது. அவை—முல்லைத்திணை, குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, மருதத்திணை, நெய்தற்றிணை என்பன. [திணை—ஒழுக்கம்] இவ் வைந்து பகுதிகளும் தனித்தனியே முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்று பொருள்களுடையனவாம்.

1. முதற்பொருள். முதற்பொருளாவன:—நிலமும் பொழுதும். இவற்றுள் நிலம்—முல்லை (காடு), குறிஞ்சி (மலை), மருதம் (நாடு), நெய்தல் (கடற்கரை), பாலை (கலப்புநிலம்) என்னும் பகுப்புடையது. இவைதம்முள், பாலையென்பது தனிநிலமன்றாதலால், தொல்காப்பியனார், "நடுவணைந்திணை நடுவண தொழியப்—படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே" என்பதனால் அதனைநீக்கி நான்கு நிலமே கொண்டார். இவர் கருதியவாறு, நான்குநிலமாகவே ஆதியிற் பகுக்கப்பட்டது இப்படி திரைவையம் என்பதற்கு, நானிலம் என்னும் பூதலத்துக்கு வழங்கும் பெயரே சான்றாகும்.1 ஆயினும் பாலைநிலம்—"முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து—நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்—பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்" எனப்படுதலால் (சிலப்பதி) அஃது ஒரு தனிநிலமாகவைத்துப் புலனெறிவழக்கஞ் செய்யப்படுகின்றது.2 இனிப் பொழுது என்பது—கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்ற பெரும்பொழுதாறும்3, மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல், எற்பாடு4 என்ற சிறுபொழுதாறுமாம். இங்ஙனம் முதற்பொருளாகக் கூறப்பட்ட நிலமும் பொழுதும் முற்கூறியஐந் திணைகட்கும் ஏற்றபெற்றி உரியவாகும். அஃதாவது—முல்லைக்குக் காடும் காடுசார்ந்த இடமும் நிலம்: பொழுது கார்பருவமும் மாலையும். குறிஞ்சிக்கு மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் நிலம்: பொழுது கூதிர்பருவமும் யாமமும் முன்பனியும். பாலை கலப்பாதலால் தனிநிலமின்று; பொழுது நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியும். மருதத்துக்குப் பழனமும் பழனஞ்சார்ந்த இடமும்

1 "பாலைக்கு நிலமின்மையின், நானிலம் எனப்பட்டது" என்றார் பேராசிரியரும். (திருச்சிற்-கோ-191)

2 "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீரறமென்று கோதுகொண்ட—வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை" என்னும் சடகோபர் திருவாக்கிலும் இப் பாலையின் இயல்பு வருணிக்கப்படுதல் காண்க. (திருவிருக். 26)

3 இவை முறையே ஆவணிமுதல் இரண்டிரண்டுமாதங்களையுடையனவாகிய ஆறு பருவமாகக் கொள்க.

4 இவை ஒவ்வொன்றும் சூரியாஸ்தமனந்தொடங்கி முறையே பப்பத்து நாழிகை அளவினதாம். இவற்றுள், எற்பாடு என்பது (எல்—சூரியன், படு இன்றகாலம்) பிற்பகல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். சிவஞானமுனிவர், (பாடு—உண்டாதல் எனக் கொண்டு) "ஞாயிறு உதயமாகும் நாள்வெயிற்காலை" எனக் கூறினார்; இவர்க்குச் சிறுபொழுது ஐந்தென்பதே கொள்கையாம். (இம்முனிவரது தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தி பார்க்க.)

5 "யாமமாவது, இராப்பொழுதின் நடுக்கூறு" என்பது இளம்பூரணம்,

நிலம்: பொழுது வைகறையும் காலையும். நெய்தற்குக் கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நிலம்: பொழுது எற்பாடு—என உணர்ந்துகொள்க. "மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்லிற்றின்மையான் ஐவகைப் பருவமும் உரிய" எனக் கொள்வர் இறையனார் களவியலுரைகாரர் (பக்-கரு). நச்சினார்க்கினியர் "இவற்றுக்கு அறுவகைப் பருவமும் உரியவென்பதற்குக் காரணம், இளவேனிலும் வேனிலும் பெரும்பொழுதாகக் கொள்ப" எனவும், "நெய்தற்கு ஒழிந்த மூன்றுகாலமும் பற்றி வரச் சான்றோர் செய்யுட் செய்திலர்: அங்ஙனம் வந்த செய்யுள் உளவேல் அவற்றையுங் கொள்க" எனவும் கூறினார் (பக்-கய). இங்ஙனம், ஐந்திணைக்கும் பெரும்பொழுது சிறுபொழுதுகள் பகுக்கப்பட்டது, அவ்வந்நிலத்துக்கேற்ப இப்பொழுது தலைவன் தலைவியர்பாட்டுக் காமக் குறிப்பைச் சிறப்பிக்கவாற்றியேயாம்; இவற்றுக்கு நச்சினார்க்கினியர் ஏற்புடைய காரணங்கூறிச் செல்லுதல், அப்பொழுதுகளின் உரிமைபற்றிய சூத்திரவுரைகளை நோக்கி உணர்த்தக்கது.

* இளம்பூரணவடிகள் அவ்வந்நிலத்துக்கேற்பப் பருவமும் பொழுதும் பகுக்கப்பட்ட முறைபற்றி எழுதியன வருமாறு—"இவ்வறுவகைப்பருவமும் அறுவகைப்பொழுதும் இவ்வைந்திணைக்குரியவா றென்னையெனின், சிறப்பு நோக்கியென்க. என்னை சிறந்தவாறெனின், முல்லையாகிய நிலனும் வேனிற் காலத்து வெப்பமுழந்து மாவும், புகலும், கொடியும், கவினழிந்துகிடந்தன புயல்கள் முழங்க கவின்பெறுமாகலின் அதற்கது சிறந்ததாம். மாலைப்பொழுது அந்நிலத்திற் கின்றியமையாத முல்லை மலருங்காலமாதலானும் ஆண்டுத் தனியிருப்பார்க்கு இவை கண்டுழி வருத்தமிகுதலின் அதுவுஞ் சிறந்ததாயிற்று. குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பான்மையும் களவிற்புணர்ச்சி பொருளாதலின், அப்புணர்ச் சிக்குத் தனியிடம் வேண்டுமன்றே? அது கூதிர்க்காலத்துப் பகலும் இரவும் நுண்டுளிசிதறி இயங்குவாரிலராமாதலான் ஆண்டுத் தனிப்படல் எளிதாக லின் அதற்கது சிறந்தது. நடுநாள் யாமமும் அவ்வாறாகலின் அதுவும் சிறந்தது. மருதத்திற்கு நிலன் பழனஞ்சார்ந்த இடமாதலான் ஆண்டு உறைவார் மேன்மக்க ளாதலின், அவர் பரத்தையிற் பிரிவுழி அம்மனையகத்து உறைந்தமை பிறரறி யாமை மறைத்தல்வேண்டி வைகறைக்கண், தம் மனையகத்துப் பெயரும்வழி ஆண்டு மனைவி ஊடலுற்றுச் சாரகில்லாளாமாதலால் அவை (வைகறையும் விடியலும்) அந்நிலத்துக்குச் சிறந்தன; நெய்தற்குப் பெரும்பான்மையும் இரக்கம் பொருளாதலான், தனிமையுற்று இரங்குவார்க்குப் பகற்பொழுதினும் இராப் பொழுது மிகுமாதலின், அப்பொழுது வருதற்கேதுவாகிய எற்பாடுகண்டார் இனி வருவது மாலையென வருத்தமுறுதலின் அதற்கு அது சிறந்ததென்க. பாலைப்பொருளாவது பிரிவு; அப்பிரிவின்கண் தலைமகற்கு வருத்தமுறுமென்று தலைமகள் கவலுங்கால் நிழலும் நீரும் இல்லாதவழி போகினார் எனவும் கவலுமாக லின் அதற்கது சிறந்ததென்க. (தொல். பொ அகத் 12-இளம்.)

2. கருப்பொருள். **கருப்பொருள்:**—என்பது, ஐந்திணைக்குமுரிய—தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், புள், பறை, தொழில், யாழ் என்பன (சூ.க-கஅ). இக் கருப்பொருள்கள் மேற்கூறிய திணைகட்கு முறையே உரியவாமாற்றை நன்கு எழுதுமிடத்து விரியும்.* அடியார்க்குநல்லார் இப்பொருள்களையெல்லாம் ஐவகைத் திணைக்கேற்ப வைத்து மேற்கோள்களுடன் விளங்க [illegible] சொல்லுதல், சிலப்பதிகாரப் பதிகவுரையின் தொடக்கத்தே காண்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இவற்றை விரித்துக் கூறாது உரையிற் கொள்ளவே வைத்தாராயினும்,

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே" (ரு)

என்ற சூத்திரத்தால் ஐவகைத் திணைக்குரிய தெய்வங்களைமட்டும் விளக்கினார். [illegible] 'ஆதிபகவற்கும் ஆலவாய்க்க' [illegible] திருமாலை முல்லைக்கும், [illegible] வேண்டும் பொருளைக் கொடுக்கும் [illegible] முருகக்கடவுளைக் குறிஞ்சிக்கும், [illegible] மழை பொழிவிக்கும் இமையோர்க்கு இறைவன் [illegible] இந்திரனை மருதத்துக்கும், [illegible] வருணனை [illegible] பண்டையோர் [illegible] நிலம் [illegible];

* முருகு [illegible]

† சுறா [illegible] பது, "சினைச்சுறவின் கோடு நட்டு [illegible]" என்னும் பட்டினப்பாலையடிகளான் (86, 87) அறிக.

பிறர்* பகவதியையும், ஆதித்தனையும் தெய்வமாக வேண்டுவர்” என்றார் களவியலுரைகாரர். ஆயின் நச்சினார்க்கினியர் “பாலைக்கு ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற்றோன்றிய மழையினையும் காற்றினையும் அத் தெய்வமாக்கிக் கூறுபவாலெனின்—எல்லாத் தெய்வத்திற்கும் அந்தணர் அவிகொடுக்குங்கால் அங்கி ஆதித்தன்கட் கொடுக்குமென்பது வேதமுடிபாதலின், ஆதித்தன் எல்லா நிலத்துக்கும் பொதுவென மறுக்க. * * * * எனவே, அவ்வந்நிலத்துத் தெய்வங்களே பாலைக்குந் தெய்வமாமிற்” என்றெழுதினார். இனி முல்லைக்குக் காமனையும், குறிஞ்சிக்குச் சூரரமகளிரையும் தெய்வவகையாகக் கூறுதலும் உண்டு.

இங்ஙனம், நானிலத்துக்கு உரியவாக ஓதப்பட்ட கடவுளர் ஆரிய வேதநூலிற் கூறப்பட்ட தெய்வங்களாகவே பெரிதுங்காண்டலால் அவையனைத்தும் தமிழ்மக்கள் தொல்காப்பியனார் காலத்துக்கு முன்பே, வைதிகக் கோட்பாடுடையவராதல் நன்குணரப்படும். இவ்வாறே ஆரியசாத்திரங்கள் பலவும் இவ்வாசிரியர்க்கு முன்பே தமிழகத்திற் பரவியிருந்தமையை இப்பகுதி அந்நூலுள் வேண்டிய பிரமாணங்களாற் காணலாம். அவற்றை இவ்வியாசத்தில் ஆங்காங்குக் கண்டு உணர்க.

இனி, ஆசிரியர் “தெய்வ முணவே..................அன்ன பிறவுங் கருவென மொழிப” எனக் கருப்பொருள் கூறிய சூத்திரத்தில் ‘பிறவும்’ என்றதனால், யாழ், பறை, பெயர் எனபனவும் கொள்ளப்படும்; என்னை? “எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்” (௧௯) “திணைநிலப்பெயர்” (௨௰) என ஆசிரியரே பூவும் பெயருங் கூறுதலால் என்க. இவற்றுட் பெயர்களாவன மக்கட்குந் தலைமக்கட்கும் வேறுவேறுளதாம்; அஃதாவது குறிஞ்சி மக்கட்பெயர் கானவர் வேட்டுவர் குன்றவர்; குறத்தியர் வேட்டுவித்தியர் குன்றுவித்தியர் முதலாயின. தலைமக்கட்பெயர் வெற்பன் சிலம்பன் பொருப்பன்; கொடிச்சி முதலியன. முல்லைநிலமக்கட்பெயர் கோவலர் இடையர் ஆயர் முதலியோர்; இடைச்சியர் கோவித்தியர் ஆய்ச்சியர் பொதுவியர் முதலியோர். தலைமக்கட்பெயர் அண்ணல் தோன்றல் முதலியன. மருதநிலமக்கட்பெயர் களமர் உழவர் கடையர்; உழத்தியர், கடைசியர் என்பன. தலைமக்கட்பெயர் மகிழ்நன் ஊரன்; மனையோள் முதலியன.

* அடியார்க்குநல்லாரும் இவ்வாறே கூறுவர். (சிலப்பதிகாரம் ௧௯-ம் பக்கம் பார்க்க.

நெய்தனிலமக்கள்பெயர்—நுளையர், திமிலர் பரதவர்; நுளைத்தியர் பரத்தியர் என்பன. தலைமக்கள் பெயர்—சேர்ப்பன் துறைவன் முதலியன. கலப்புநிலமாகிய பாலைமக்கள்பெயர்—எயினர் மறவர்; எயிற்றியர் மறத்தியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர்—மீளி விடலை காளை முதலியன எனக் கண்டுகொள்க. இவற்றோடு பூ* நீர் ஊர்களும் இலக்கியநோக்கி உணர்த்

வேறுள ஒருநிலத்துமக்கள்பெயர் அந்நிலத்துத் தலைமக்கள் பெயராக வழங்குதலு முண்டு; ஆயர், வேட்டுவர் முதலாயின (உக, உஉ). மற்றநிலத்திற்குமட்டும் அவ்வித மாறிவழங்குதல் அருமை என்பர். இங்ஙனம் கூறப்பட்ட ஐந்துநிலத்துத் தலைமக்களுமே அகப் பொருட்குச் சிறப்பாக உரியவரேனும் அந்தணர் முதலிய நான்கு வருணத்தவரும், குறுநில மன்னரும் அப்புலனெறிவழக்கிற்குரிய ரெனவும் கூறப்படுகின்றனர். இதனை "மன்னர் பாங்கி னேனோரு முரியர்" (சூத்-உச) என்புழி மேற்கூறியவரைத் தனியாகக்கூறுதலாற் காண்க. இவ் வந்தணர் முதலியோர் தலைவராகப் பாடப்பெற்ற செய்யுட்கள் உரையால் உணரலாம். ஆகவே, தமிழமக்களாகக் கருதப்பட்டார் இவ்வைந்து நிலத்தவரேயென்பது நாமநன்கு உய்த்துணரக்கூடியது. நம்பியாரும், "மறையோர் மன்னர் வணிகர் சூத்திரரெனும்—இறையோர் தமக்கு மெய்த்திறத் திதுவே" "அதுவே, தொழிற்சோர் நால்வரு மொழிந்தவந் நிலத்துறை—இழிந்தோர் தம்முள் புகற்சோர் மெய்யார்" எனவும் (30, 31) அவற்றினுரையில் "மேற்சொல்லப்பட்ட [illegible]கிளையை அந்தணர் முதலிய நால்வகைத் தலைமக்களையும், ஐந்துநிலத்தும் உறையுட் நிலமக்களுட்படுவாருமெய்துவர்" எனவும் கூறுதலால் ஆயர் வேட்டுவர் உழவர் பரதவர் மறவர் என்ற ஐவகைமக்களுமே தமிழ்நாட்டுக்குரியர் என்பது அவர்க்குங் கருத்தாதல் தெரிகின்றது. நிற்க.

இனி, மேற்குறித்த முதற்கருப்பொருள்களில் ஒருநிலத்துக்குரிய பூவும் புள்ளும் மற்றொருநிலத்தில் மயங்கியதாகக் கூறுவதும் வழக்காம். (சூத்-கஊ) ஆயின், மற்றைக் கருப்பொருள்களும் அங்ஙனம் மயங்குமென்று ஆசிரியர் கூறாமையால், அவற்றை மயங்குவனவாகக் கூறுதல் முற்காலத்து வழக்கிலைப்போலும். பிற்பட்ட நூல்களில

* பத்துப்பாட்டுள், குறிஞ்சி, முல்லைப்பாட்டுகளிலும் பிறவற்றிலும் அவ்வந் நிலப்பூக்கள் விசேடமாகக் கூறப்படுதல் காணலாம்.

அவை வேறுநிலத்தும் மயங்குவனவாகக் கூறப்படுதல் நோக்கி, நச்சினார்க்கினியர் "ஒன்றெனமுடிந்தலால், பிற கருப்பொருள் மயங்குவன உளவேனும் கொள்க" என்று அமைப்பர் (பக்-39).

3. உரிப்பொருள். உரிப்பொருளாவன—முற்கூறிய ஐந்திணைக்கும் உரிய ஒழுக்கங்களாகும்; அவை—புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்பனவும் அவற்றின் நிமித்தங்களுமாம். அவற்றுட் புணர்தலும் அதனிமித்தமும் குறிஞ்சி உரிப்பொருள்; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை; இருத்தலும் இருத்தனிமித்தமும் முல்லை; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும் நெய்தல்; ஊடலும் ஊடனிமித்தமும் மருத உரிப்பொருள் என உணர்க. (நச) அகப்பொருளாவது—ஒருவனும் ஒருத்தியுங் கூடிய கூட்டமாதலானும், அக்கூட்டம் இருவர்க்கும் ஒப்பநிகழ்தலானும், முதலிற் புணர்ச்சியையும் அக்கூட்டத்தின் பின்னரல்லது பிரிவின்மையால் அதன்பின் பிரிவையும், தலைவன் பிரிந்தவிடத்துத் தலைவி ஆற்றியிருப்பது முறையாதலின் அதன்பின் இருத்தலையும், தலைவன் பிரிவு நீட்டித்தவிடத்து அங்ஙனம் ஆற்றியிராது தலைமகள் இரங்குமாதலின் அதற்குப்பின் இரங்கலையும், பிரிந்த தலைவன் வந்து கூடிய பின் இருவர்க்குமுள்ள காமக்குறிப்பைச் சிறப்பித்தலால் ஈற்றினில் ஊடலையும் வைத்து, இங்ஙனம் ஐந்து அகப்பொருளும் தலைவி தலைவன் இவரிடத்து நிகழ்தற்குரிய ஒழுக்கங்கள் இவையாதலின் எனக் கண்டு, அவற்றை முறைப்படுத்திக் கூறினார் முன்னையோர் என்பது [illegible] (பக்-30)

நிலங்களும் அவற்றிற்குரிய ஒழுக்கங்களும

இனி, மலைக்கும் புணர்ச்சிக்கும், பாலைக்கும் பிரிவுக்கும், காட்டுக்கும் இருத்தலுக்கும், கடலுக்கும் இரங்கலுக்கும், வயலுக்கும் ஊடலுக்கும் உள்ள தொடர்பு [illegible] தற்கு நூலிலேனும் உரையிலேனும் ஏற்புடைய காரணங்கள் காணப்படா தாம். ஆயினும், முடியுமட்டும் கூறுதற் பொருட்டு அவற்றை யாம் ஆராயற்பாலது. முற்காலத்து மலைநாட்டினின்று வெளிப்போந்து வாய்ந்து விளங்கினமையால் தமிழ்த்தலைவர் முனைப்புப் பெரிதும் காமுற்றுவந்த நன்காலத்துக்* களவிற் சிறந்த பாலைக்குறிஞ்சியில் [illegible]

* தமிழ்த்தலைவர், முனைப்பு, மலைநாட்டுமேனிலையே பெரிதும்விரும்பிய செய்தி முன்னருங் குறிக்கப்பட்டது.

யாமம்) பரந்துடன் வழங்காது மாவும் புள்ளும் துணையுடன் மகிழ்ந்து வதிதலும், மலையின் இயற்கை வளமும் காமோத்தீபகமாய் இருவர்க்கும் கழிபேரின்பம் விளைத்தலாலும், குறிஞ்சிநிலத்துக்குச் சிறந்த கூதிராகிய ஐப்பசி கார்த்திகை மாதங்களும் இடையாமமும் இருள்தூங்கித் துளி மிகுதலாற் றலைவனுக்குக் களவிற்சேர்தல் அரிதாதல்பற்றிக் காமக்குறிப்பைப் பெருக்குதலாலும் களவுக்கூட்டத்தைக் குறிஞ்சிநிலத்துக்கும், அங்ஙனம் குறிஞ்சித் தலைவியொடு கூடிய தலைவன், தனித்தாயினும் சுற்றத்தார் அறிந்து நிந்தவிடத்துத் தலைவியை உடன்கொண்டாயினும் பிரிந்துபோமிடம் "முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து—நல்லியல்பிழந்து" நிலமேயாதலாற் பிரிதலைப் பாலைக்கும், அவ்வாறு தலைவியை உடன்கொண்டேகலும் இளைஞர் பெரும்பான்மை நாட்டுத் தலைவரேயாதலால், தாம் கொணர்ந்த பெண்டிரை மணந்து இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்துங்காற் றலைவன் பரத்தைமை காரணமாகப் பெரும்பான்மை நிகழும் ஊடலை மருதத்துக்கும், அவ்வாழ்க்கை காத்து, பகைகளைதல் பற்றிப் பிரிந்து வினைமுற்றிமீள்வோன், பாசறையினின்று ஊர் நோக்கி வருங்காலம் கார்ப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாசி மாதங்களாதலின், அவை வெப்பமும் தட்பமும் மிகாது நீர்நிழலும் பெறுதலும், ஊர்ப் பக்கத்துக் காடுஞ் சோலையும் காட்சிபெருக, மாவும்புள்ளும் மகிழ்ந்து விளையாடுதலும், மாலையிற் பசுக்கள் மன்றிற் புகுதலும், தீங்குழல் இசைத்தலும் பிறவும் காமக்குறிப்பை மிகுவித்துப் பிரிவாற்றிக்கொண்டு தனித்திருக்கும் தலைவியது கற்புநிலையைப் பெருகக்காட்டுதலின் இருத்தலை முல்லைக்கும்.† தலைவனைப் பிரிந்த கிழத்திக்குக் கடலுங் கழியுங் கானலுங் காணுந்தோறும் ஆற்றாமை கைம்மிக்கு இரங்கல் நிகழ்வதே இயல்பாதலின் அவ்விரங்கலை நெய்தற்கும் உரியனவாக்கி முற்காலத்தவர் புலனெறிவழக்கஞ் செய்தனர்போலும். இவற்றுக்கு இன்னும் ஏற்புடைய காரணமுளவேனும் அவற்றையுங் கூறிக்கொள்க.

* வித்தியாதர காந்தர்வர்களும் பிற தெய்வக்கூட்டத்தாரும் மலையினிடங் கூடியுறைவதையே நூல்கள் சிறப்பித்தலும் இக்கருத்தை வற்புறுத்தும்.

† காடுவாழ்க்கை துணையின்றித் தனிநிலையிற்செய்யும் அறவோர் வாழ்க்கையாதலின், தலைவியின் தனிநிலைக்கும் அதனை இடமாக்கினர்போலும்.

நிலங்களின் பெயர்க்காரணம்.

இனி, முற்கூறிய ஐந்து நிலங்களும் முல்லை குறிஞ்சி முதலாகப் பெயர்பெற்றதன் காரணமும் நாம் ஆராய்ந்து கொள்ளற்பாலதாம். இப்பெயர்கள் மரம் அல்லது பூவிசேடங்கட்கு உரியன என்பதும், முல்லைமுதலியவற்றின் மிகுதி அல்லது சிறப்புப்பற்றி அந் நிலங்கட்குப் பெயர்கள் வழங்கலாயின என்பதும் எளிதிற் புலப்படும்*. கருங்காற்குறிஞ்சிசான்றவெற்பு' (மதுரைக் காஞ்சி-உ00.) "மருதஞ்சான்ற மருதத்தண்பணை" (சிறுபாண்-கஅசு.) "முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவு" (ஷை கசுசு)† "பாலைசான்றசுரம்" (ஷை-உகச) எனப் பூ அல்லது அதன் முதற்பொருளின் சிறப்புப்பற்றி அந்நிலங்கள் கூறப்படுதல் நோக்குக.‡ இனிக் களவியலுரைகாரரும் நச்சினார்க்கினியரும், இந்நிலப்பெயர்கள் அவற்றின் ஒழுக்கமாக மேலே கூறிய உரிப்பொருள்களடியாக வழங்கலாயின என்பர். அஃதாவது— முல்லைக்குரியதாகப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்பட்ட ஒழுக்கம் "இருத்தல்" என்பது: இவ் விருத்தற்கே முல்லையென்பது ஒருபெயர் என்பதாம்: "குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி எனப்பட்டது; என்னை? விளக்காகிய சுடரிருந்த இடமே விளக்கெனப்பட்டது போல" என்றார் களவியலுரைகாரரும் (16). மற்றை நிலங்கட்கும் இவ் வாறே கூறிக்கொள்க. இவற்றால் முல்லை குறிஞ்சியென்று கூறப்பட்ட ஒழுக்கங்களாற் காடு மலை முதலியவை அப் பெயர்பெற்றன என்பது அவ்வுரைகாரருடைய கருத்தாகத்தோற்றினும்—அவ் வொழுக்கந்தான் அவ்வாறு பெயர்பெற்றதன் காரணம் என்னை? என்ற கேள்வி திரும்ப வெழக்கூடியதாகின்றது. அதனால் நிலங்கள் முற்குறித்தபடி பூக்களி னடியாகப் பெயர்பெறாதுபோயினும், அந்நிலத்தொழுக்கங்களேனும் அவையடியாக வழங்கலாயின என்று கூறுதலே வேண்டுமென்க. ஆயின்,

---

* இளம்பூரணவடிகளும், குறிஞ்சிமுதலிய பூக்களின் சிறப்புப்பற்றியே மலை முதலிய நிலங்கள் குறியிடப்பட்டன என்று உதாரணங்களுடன் விரித்தெழுதுதல், "மாயோன்மேய" என்ற சூத்திரத்துக்கு அவரெழுதிய உரை நோக்கியறியலாம்.

† "முல்லைசூழ்முல்லைவேலி" என்றார் திருத்தக்கதேவரும். (சிந். முத்தி. 464.)

‡ ஈண்டு நச்சினார்க்கினியர் "மருதஞ்சான்றமருதம்" முதலியவற்றுக்கு "மருதவொழுக்கமிகுந்தமருதம்" என் றிவ்வாறு பொருள்கொண்டாராயினும், "கருங்காற்குறிஞ்சிசான்ற வெற்பு" என்புழி, 'கருங்கால்' என்ற அடையைக் குறிஞ்சியொழுக்கத்திற்கு ஆக்கிக்கொள்ள இடர்ப்படுதலால், அவர்க்கே அது கருத்தன்றென்க.

நச்சினார்க்கினியர் "இவ்வாறன்றி, முல்லைமுதலிய பூவாற் பெயர்பெற்றன இவ்வொழுக்கங்களெனின், அவ்வந்நிலங்கட்கு ஏனைப்பூக்களும் உரிய வாகலின் அவற்றாற் பெயர்கூறுதலு முரியவெனக் கடாயினார்க்கு விடை யின்மை உணர்க" என இக்கொள்கையை மறுத்திட்டனர். ஆயினும், ஒவ்வோரொழுக்கத்தையு முணர்த்தற்கு ஒவ்வொரு பூவை யடையாளமாகக் கொண்டொழுகுவது பண்டைத் தமிழர் வழக்கேயாம். அது, புறத் திணையொழுக்கமாகிய நிரைகோடல் மீட்டல் முதலியவற்றுக்கு, வெட்சி கரந்தை முதலாய பூக்களைக் குறியாகக் கொண்டமையானும் விளங் கும். இங்ஙனம் சான்றோர் முறைமையைப் புறத்திணையியலில் [illegible] தது விளங்குமோ. [illegible] பூக்களை [illegible] முறைமையைத் [illegible] இருந்த [illegible] முல்லை முதலியவை [illegible] பெற்றன எனக் [illegible] பொருத்தமாம்.

பாலையொழுக்கமாய பிரிவுவகை — [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] யுமாகிய பிரிவு [illegible] ஒழுக்கமாகிய பிரிவு [illegible] முக்கமாகிய பிரிவு [illegible] பொருளொ ழுக்கமாதலால், [illegible] கூறிய [illegible] யத்தக்கவை. [illegible] பிரிவு [illegible] என்பதைப்பற்றி சிறிது. இவற்றுள் ஓதற்பிரிவு கூத்திரொழிந்த ஏனைவருணத்தார்க்கு உரிக்கெனவும் (உரு) பகைமேற்பிரிவுங் காவற் பிரிவும் அரசர்க்கே உரிய எனவும் (உள-அ) பொருள்வயிற்பிரிவு வணி கர்க்குச் சிறந்தார் ஏனையர்க்கும் பொதுவாயும் வழங்குமெனவும் (உகூ) குறுநிலமன்னர்க்கு அரசர்க்குரியபிரிவுகள் [illegible] என்றென்றாரே (௩உ)

* இங்ஙனமே ஐரோப்பியரும் பண்டும் இன்றும் 'லில்லி' என்ற (Lily) வெள்ளைப்பல்லிமலரைக் கற்புக்குக் குறியாக வழங்கியுள்ளார். டெனிஸன் மஹா கவி இயற்றிய "Lancelot and Elaine" என்ற கவியில், எலேன் என்ற பெண் ணின் கற்பின் தூய்மைகுறிக்க — அவளை 'லில்லிப்பெண்' (Lily maid) என்று கூறுதலும், காண்க. இயேசுநாதரின் தாயாரிய மரியாளின் கைக்கில் அவளது கற்பின் தூய்மையைக்காட்ட, லில்லிப்பூவொன்று வைக்கப்பட்டிருக்கு மென்பர். இதுபோலவே, அன்புடைய இருவர் பிரியுங்கால், அப்பிரிவை குறிக்க 'Forget me not' என்ற பூவைக்கொடுத்தலும், 'துக்கமிகுதியை "Weeping willow" என்ற பூவாற் குறிக்கலும் ஐரோப்பியர் வழக்கங்களென்ப.

கூறுவர். இவற்றோடு, மனையயற்கட் பரத்தையிற்பிரிவொன்று கூட்டிக் கொள்ளுதலும், ஆசிரியர் அகத்திணையியலிற் கூறாதுபோயினும் இப் பாலைப்பாற்படுமென்பர், நச்சினார்க்கினியர் (சுரு).* இப்பிரிவு நால்வர்க்கு முரித்தாம் என்க.

பொருட்பிரிவு வணிகர்க்கேயன்றி மற்றைவருணத்தார்க்கும் உரித்தென்பதை "மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்தே" என்பதனால் ஆசிரியர் ஓதினர். இதற்கு, நச்சினார்க்கினியர்—வணிகர்க்குப் பொருட்பிரிவுண்டென்று† 'மேவியசிறப்பின்' என்ற சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் கூறிப்போந்தமையால், இச்சூத்திரத்து வரும் 'நால்வர்' என்றது, அவ் வணிகரொழிந்த நால்வரென்றும், அவராவார்—அந்தணர் அரசர் உழுதுண்ணும் வேளாளர், உழுவித்துண்ணும் வேளாளர் என்றும் குறித்தனர். இவருள் உழுவித்துண்ணும் வேளாளரைப்பற்றி அவர்கூறுவன வருமாறு:—"இவர் மண்டிலமாக்களும் தண்டத்தலைவருமாய்ச் சோணாட்டுப் பிடவூரும் அழுந்தூரும் நாங்கூரும் நாவூரும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ் சிக்கலும் வல்லமும் கிழாரும் முதலிய பதியிற்றோன்றி வேளெனவும் அரசெனவும் உரிமையெய்தினோரும் குறுமுடிக்குடிப்பிறந்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம். உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி அழுந்தூர்வேளிடை மகட்கோடலும் அவன் மகனாகிய கரிகாற்பெருவளத்தான் நாங்கூர்வேளிடை மகட்கோடலும் கூறுவர்" (ரு0) என்பது. இவ்வேளாளர் இங்ஙனம் அரசரைச் சார்ந்து உயர்நிலையுற்றமையறி, அரசரேனைய சிறப்பெல்லாமிலரினும் இவர் பிரிதற் குரியராயினரென்பது "மன்னர் பாங்கிற் பின்னோ ராகுப" என்ற அடுத்த சூத்திரவுரையாற் றெரியவருகின்றது. இங்ஙனம், உயர்வேளாளர் என நான்காம்வருணத்தவரில் ஒருசாராரைப் பிரித்து அவர்க்கு அரசர்க் குரிய வரிசைகளை உரைகாரர் கூறுதலால், முற்காலத்தே அவர்க்கு நாட்டி

---

* உடன்போக்கும் பாலையாகியபிரிவேயாமென்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பக்-ருக.)

† இளம்பூரணர் "மேவிய சிறப்பி னேனோர் படிமைய . பிரிவே" என்ற சூத்திரத்திற்கு "சிறந்த புகழையுடையார் மக்களாய முறைமை தப்பியவழித் தப்பாது அறம் செய்தல் காரணமாகவும் பொருளாக்குதல் காரணமாகவும் பிரிவுளதாம்" என்று பொழிப்புக் கூறினார். "படிமை என்பது பிரதிமா என்னும் வடமொழித்திரிபு; அது தெய்வ வடிவமாக நிலைத்தின்கட் செய்யப்பட்ட தேவர்மேல் நின்றது" என்பது அவர் விசேடவுரை. இவ்வுரையின், தொல்காப்பியனார் காலத்தே கோயில்களில் விக்கிரகங்கள் வைக்கப்பட்டுவந்தமையும் அக் கோயில்களை அரசர் காத்துவந்தமையும் பெறப்படும்.

விருந்த பெருமதிப்பு நன்கு வெளியாகத்தக்கது. வேளாளரது ஆதி வரலாற்றையும் அவரது பழம் பெருமைகளையும் "வேளாளர் வரலாறு" என்ற நூலில், யானும் விரித்தெழுதியுள்ளேன்.

இனி, ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவில், அந்தணர் அரசர் வாணிகரென்ற மூவரும் வேதங்களும் வேதத்துப் பொருந்திய நூல்களும் கற்றற்குரிய ரென்பதும், யோகத்தவரான அசங்கியமுதலிய தமிழ் நூல்கள் கற்றற் குரியா ரென்பதும் "யோகத்தோர் [illegible]" என்ற சூத்திரத் [illegible]யால் தெரியலாம் "[illegible] [illegible]— அல்லாச கல்வி எல்லாக் [illegible]" [illegible], தலைவனுந் தலைவியு [illegible] [illegible] ஆசிரியர் (திருக்கோ [illegible]) [illegible] [illegible], காவல், பகைதணிவினை, வேந்தர்க்குற்றுழி (தூது), பொருள், [illegible] எனப் பிரிவாறுகூறி, [illegible] அந்தணர் [illegible], [illegible] அரசர்க்கும், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பொருட்பிரிவுகள் [illegible] [illegible] [illegible]. (சூத்-உரு-உசு) [illegible] [illegible] [illegible] தொல்காப்பியரும் [illegible] "[illegible] [illegible] முரித்தே" ([illegible]) [illegible] [illegible] நச்சினார்க்கினியர் [illegible]—அ[illegible] ([illegible]) [illegible], [illegible] [illegible] இருந்தப [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] அரசர்க்கும் [illegible], ([illegible]) [illegible] வணிகரும் [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] பிரியும் பிரிவு [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] பொருள் [illegible] [illegible] [illegible] வும், இப்[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] வை, ஐந்துநிலத்துமக்களுள் [illegible] [illegible]

---

* [illegible] [illegible] [illegible] 35-ஆம் சூத்திரவுரையின் [illegible] [illegible] அறியத்தக்கது.

† இடைக்கூறும், குறவர், ஆயர், மறவர், [illegible], [illegible] [illegible] மக்கள் தனித்தமிழரே எனத் [illegible]

எனவும் கூறுவர். இவற்றால், பிரிவுவகைகளை உரிமைப்படுத்துவதில், பின்புள்ளோர் தொல்காப்பியனார்க்குச் சிறிது வேறுபாடுகொண்டிருந்தமை புலப்படும்.

இனி, ஓதல் தூது பொருட்பிரிவுகளிடத்தும், பலவாறு சூழ்ந்து போர்குறித்துச் செல்லும் பாசறையிடத்தும், தலைவன் தலைவியுடன் செல்லுதல் பண்டை மரபன்மையால், அங்ஙனம் புலனெறிவழக்கஞ் செய்தலில்லை.* இதனை "முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉவொடு இல்லை" (௩௪) "எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடு புணரார்" (௧௭௨) என்ற சூத்திரங்களா லுணர்க. இவற்றுள் "முந்நீர்வழக்கம்" என்பதற்கு, 'பொருட்பிரிவுக்காகக் கடலிற் கலத்திற் செல்லுதல் மகடூஉவொடு இல்லை' என்று பொருள்கூறி, எனவே, காலிற் (தரையிற்) பிரிந்தவிடத்துத் தலைவியுடன் சேர்ந்துசெல்லுதல் பொருந்துமென்பர் ஒருசாரார்.† இங்ஙனம் கூறுமிடத்து, பொருட்பிரிவொழிய ஏனைப் பிரிவுகளில் தலைவியுடன் செல்லலாம் என்பது பெறப்படுமென்றும், அவ்வாறு தலைவியுடன் செல்லுதல் மரபில்லையெனவும், ஆகவே "முந்நீர்வழக்கம்" என்பதற்கு—பெண்ணொடு செல்லத்தகாத ஓதல், தூது, பொருள் எனும் மூன்று பிரிவையும் செல்லுமாறு பொருள்கொள்ளுதலே ஆசிரியர் கருத்தாமென்றும் நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறினர். பொருள்வயிற்பிரிவு—கலத்திற் பிரிதல், காலிற்பிரிதல் என இருவகைப்படும்; 'கலத்தினுங் காலினுந் தருவன ரீட்ட' என்று இளங்கோவடிகளும் (சிலப் 2-7) கலத்திற்பிரிவு—வணிகர்க்கு, காலிற்பிரிவு—பிறரைப் பொதுவாகக் குறித்தலைப் "இருவகைப்பிரிவும்" (௩௧) என்ற சூத்திரவுரைக்கண் காண்க. இனித் தலைமக்களையன்றி, அவர்க்கடியவராயுள்ளவர் வல்லசெய்யமார் இவர்களைப் பாங்கிடத்து, பெண்மொழிச்சென்றாருக்கு உடன்படார் (௧௭௩)

இனி "வேண்டிய கல்வி யாண்டு மூன்று இறவாது" (௧௮௭) என்று ஆசிரியர் கூறுதலால், கல்வியின் பொருட்டுப் பிரியும் பிரிவு, மூன்றாண்டுக்கு மேற்படலாகாதென்பது, புலனாகத் தெரிகின்றது. நச்சினார்க்கினியர், இச்சூத்திரத்துக் கருத்து இதுவென்று இடர்ப்பட்டுக் கூறினாராயினும், வழிநூல்செய்த நம்பியார்கொள்கைப்படி (௮௬)

* ... பொருட்பிரிவில் ... உடன் அழைத்துச் செல்வது, பெரிதுந் தடுக்கப்பட்டிருத்தலுங் காண்க.

† தொல்-அகத்-37-இளம்.

மூன்றுடனெண்ணப்பட்ட பொருத்தாகும். இனிப் பாணர், தூது, பொருள் பற்றிய பிரிவுகள், [illegible] என்று கூறப்பட்டுள்ளது (கஅகூ-கூ0). வடநூலார், [illegible] பிரிவுக்கு ஆறுமாதம், [illegible] எட்டாண்டு கூறுவர் (மனு [illegible]). இனி, [illegible] றல், நாடுகாணச் [illegible] கொண்டு புலனெறிவழக்கத்து [illegible] பொழுதைக் கூறிய [illegible] சிறப்பாகக் கூறு [illegible] புலனெறிவழக்கமே [illegible] பெருவர [illegible] பொருள் [illegible] புறப்பொருள் [illegible] காணக (இ கழி). [illegible] வடநூல் [illegible] ஒழுக்கங்களாகவே கருதப்பட்டன.

அகப்பாடல்களில் அமைதற்குரிய பொருள்கள்

இவ்வாறு [illegible] தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள, ஆரா [illegible] பொருள் [illegible] இவற்றுள், [illegible] பாடல்களில் [illegible] இல்லை [illegible] கருப்பொருள் [illegible] முதற்பொருள் [illegible] அத [illegible] வருமென [illegible]

"முல்லை [illegible] தூய
செல்ச [illegible]
[illegible] பொருந்த [illegible] புறம்பணை
[illegible]" —(குறுந்தொகை [illegible])

இது பருவ [illegible] கோடிக்கிறது. இதனைக் கருதத்—" [illegible] இருவருமிடை மாலைக்காலமானது, [illegible] செய்வ தாயினும், [illegible]" என்பதாம். [illegible] [illegible] முதற்பொரு ளுக்கு [illegible] நான்கு [illegible] பாடல்களை ஆராய்ந்து [illegible] யுடைய முல்லை குறிஞ்சி [illegible] அகத்திணை யிற் கூறப்பட்ட [illegible] "ஆ[illegible] [illegible] எனக் கூறியது [illegible]

III. பெருந்திணை.

பெருந்திணை [illegible] பருவம் [illegible] மேலும் [illegible] முயலுதலும், [illegible] [illegible] இருவரும் [illegible] பெரியகப்பொருளில் "[illegible] இப்பெருந் திணை [illegible]

[illegible]

பனை [illegible] "மடல்" [illegible] நெஞ்சவாணை கோவையார் [illegible] இங்கு முழு தும் அறியத்தக்கன:—"[illegible] காமத்தால்,

பனங்க[illegible]க்காத் குதிரையும், பனந்[illegible]லுள்ளனவற்றால் வண்டில் முத லானவுஞ் செய்து, [illegible]; மடலேறுவான் [illegible] பாளையுட னெக்[illegible] நீட்டிக் கிழியின் [illegible] வரைந்து*8 கைப்பிடித்த [illegible] மேற் பார்வையும் [illegible] ணர் வின்றி [illegible] வெயில் சாற் றால் மயங்க [illegible] 'மடலே று கியோ!' [illegible] இளைமகளை யின் அயச [illegible] தந்து 'மடலே' [illegible] இளைமை [illegible] அம்மடத்தை வீதியில [illegible] போது, பனங்கருக்கு [illegible] தின் அப்போது [illegible] இருந்தவ கிழி அவனைக் கொலை [illegible] கொன்றனை" ([illegible]) [illegible]

இவ்வாறு, [illegible] கூறிய [illegible] படுமடலேறக் [illegible] னும் "ஈசன [illegible] மாலொன வேறுவர் [illegible] யன் மாமடல்-பனிப்பனி [illegible]-வெள்ளொன் பனிக்கு பிற வெள்ளக் [illegible]-ஒருநாள் [illegible] அணிக்கிக்-கருவி ளியலைந் தருவது கொல்லோ" ([illegible]) என்னும் [illegible], சிலபாகம், முன்னால்வயர் [illegible] காலளவும். கலித்தொகையுள் நெய்தற்கலி உக, உஉ, [illegible] க்களை, களகூ, கஅஉ, [illegible], [illegible]க்கின் வாலாறு கண்டு விளக்கப்பட்டிருக்கும் [illegible] ஒருவரான திருமங்கை மன்னன் [illegible] மடலுடையில்

8 "[illegible]ழிகின்ற வெண் [illegible] யம்பான்-கிழியொன்ற நாடி யெழுதிய்கை [illegible]" ([illegible]) தலைவன் தன்னை யும் தலைவியையும் கிழியி லெழுதி [illegible] தல் [illegible] படும்.

வியாக்யானம் எழுதிய பேராசிரியரான ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை, இம்மடலேற்றத்தின் தாற்பரியத்தைச் சங்கிரகித்து அடியில்வருமாறு எழுதுவர்:—"மடலேறுகைதான், உள்ளுக்கே குளியாதே உகந்தவிஷயத்தை ஒரு படத்திலே விலிகித்து (எழுதி) அதனைக்கொண்டு திரிகையும், அறவிளைந்தால் அதன்காற்கிடையிலே விழுகையும், விழுந்தால் அங்ஙனே செல்லரிக்கக் கிடக்கையும், அங்ஙனே முடிகையுமாம; இத்தாற் பிரயோசனம் என்னெனின்—அவன் (திருமால்) கேட்குமென்கை; இல்லையாகில் இதுதானே பிரயோஜனமாகை"—என்பது. இதனால், ஆரியமக்கள் விரும்பியபெற இயலாவிடத்து நிகழ்த்தப்படும பிராயோபவேசம்* போல, இம்மடலேற்றமும் தமிழ்நாட்டார் முன்னாளில் வழங்கி வந்த தற்கொலைமுறை என்பதும்,† அத்தகைய 'மடல்மா' கருவியென்பதும் தெரிகின்றன. ஆனால், இம்முறை, தாம் விரும்பிய பெண்ணை அடையப்பெறாதவிடத்து மட்டும் தமிழ் நூல்களில் வழங்குவதன்றி வேறிடங்களில் நிகழ்வதாகக் கூறப்படவில்லை. இங்ஙனம் மடலூர்வதானது ஆடவர்மட்டும் செய்தற்குரியதன்றிப் பெண்பாலார் எந்தநிலையிலும் செய்வதற்குத் தகாதென்றும், அதனால் அங்ஙனம் புலனெறிவழக்கிற் செய்யக் கூடாதென்றும் தொல்காப்பியர் விதிப்பர் (ரூ) "கடலன்ன காமமுழந்து மடலேறாப்—பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்" என வள்ளுவனாரும் இவ்விதியைக் குறிப்பித்தல் காணலாம. ஆயின், திருமங்கை மன்னன் தாமருளிய மடல்களிலே, பெண்ணொருத்தி திருமாலைக் காமுற்று மடலூர்வதாகப் பாடினாராதலால், அதற்குப் போக்கென்னை எனின்;—அப்பெண், மடல் ஏறியதாகக் கூறாது ஏறுவேனென்றதனையே யாதலின், இது பொருந்திணைக்குரிய மடலேற்றமன்றிக் கைக்கிளையின்பாற்படு

---

* இதனை 'வடக்கிருத்தல்' எனத் தமிழ்நூல்கள் கூறும். (புறநானூறு பார்க்க)

† நீலகிரி மலைவாணரில் படகர் (Badagar) என்ற சாதியாரில், இளைஞனொருவன், தான் காதலுற்ற பெண்ணை அடையக்கூடாமல் நேருமாயின், 'அவளை எவ்விதத்தும் அடைவேன். இன்றேல், தற்கொலைபுரிந்துகொள்வேன்' என்று சபதஞ்செய்து அதனைப் பலர்க்கும் அறிவித்து முயல்வதும், அம்முயற்சியில் அவன் பெரும்பான்மை வெற்றியே பெறுவதும் இன்றும் வழக்கமென்பர். (E. Thurston's Ethnographic Notes in S. India. Page. 21)" மடலேற்றமும் தற்கொலையையே" என்பது, இதனோடு 'உரைபாய்'தலையும் சேர்த்து உரைகள் கூறுதலாலும் அறியலாகும்

மென்று கூறுவர் (சூத்-௩௫, பன்னிரு பாட்டியலுடையார், மகளிர் மடலேறாரென்றும், ஆடவர் கடவுளரைத் தலைவராகவைத்துப் பாடுமிடத்து அவர் மடலேறுவதாகக் கூறப்படுமென்றும் இம்மடற் கிலக்கணங் கூறுவர். இதனை "மடன்மா பெண்டிர் ஏறார் ஏறுவர்- கடவுளர் தலைவ ராய்வருங் காலே" "கடவுளர் பேற்றோ காரிகை மடலே" (உசக—௬) என்பவற்றால் அறிக. இதனால், பெண்ணொருத்தி ஏறுவதாக ஆழ்வார் பாடியது[•], பிற்பட்ட இலக்கணமுறைக்குப் பொருந்துவதென்னலாம். மகளிர்க்கு மடலேறுமவழக்கில்லை என்பதை, ஆழ்வாரே பெரியதிரு மடலில்,

"... ... ... காமத்தின்
மன்னும் வழிமுறையே நிற்றுநா மானோக்கின்
அன்ன நடையா ரலரேச வாடவர்மேல்
மன்னு மடலூரா ரென்பதோர் வாசகமுந்
தென்னுரையிற் கேட்டறிவ துண்டதனை யாந்தெளியோம்
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்"

எனப் பெண்ணின் கூற்றில்வைத்து அறிவிச்செய்தலுடன் கண்டு நோக்கற்பாலது.

பெருந்திணையின் மற்றைய பகுதிகள்.

இனி, ஆரியமணங்களுள், பிரமம் பிராசாபத்யம ஆரிடம் தெய்வம் என்ற நான்கும் இப்பெருந்திணைப் பாற்படுமென்பது "பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே" (௧0௩) என்னும் ஆசிரியர்கூற்றால் அறியத்தக்கது இவற்றை இங்ஙனம் கூறியதற்கு, நச்சினார்க்கினியர் "இந்நான்கும் ஒருதலைக் காமம்பற்றி நிகழாமையானும், ஒருவனோடு ஒருத்தியை எதிர் நிறுவி, அவருடம்பாட்டோடு புணர்க்குங் கந்தருவம அன்மையானும், அவற்றின் வேறாகிய பெருந்திணையாம்" என்று காரணங் கூறுவர்.† இப்பெருந்

• "கனவினால் ஞாயிறே காட்டாய்நீ யாயிற்-பனையீன்ற மாவூர்ந் தவன் வரக் காமன்-கணையிரப்பேன் கால்புல்லிக் கொண்டு" (147-58-60 எனக் கலித் தொகையில் வரும் பெண்பான் மடற்கும் இதுவே கொள்க.

† "பெருந்திணை, நடுவணைந்திணையாகிய ஒத்தகாமத்தின் மிக்கும் குறைந்தும் வருதலானும், எண்வகை மணத்தினும் பிரமம் பிராசாபத்தியம் ஆரிடம் தெய்வமென்பன அத்திணைப்பாற்படுதலானும், இந்நான்குமணமும் மேன்மக்கள் மாட்டு நிகழ்தலானும் இவை உலகினுட் பெருவழக்கெனப் பயின்றுவருதலானும் அது பெருந்திணை எனக் கூறப்பட்டது" என்பர் இளம்பூரணர் (தொல். அகத். 1, உரை.)

திணையும், முதலிற் கூறிய ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளையும்—ஐந்திணையாகிய இன்பவொழுக்கம்போலச்—சிறப்புடையனவாகக் கொள்ளப்படாவிடி னும் அகப்பொருட்கு உறுப்பாகக்கொண்டு ஆசிரியராற் றழுவப்பட்டன (பக்—கஎஎ). பேராசிரியர் இவற்றை அகத்தைச் சார்ந்தபுறம் என்பர் (திருக்கோ. ௪ உரை). நம்பியாரும் இக்கைக்கிளை பெருந்திணைகளை அகமென்று பகுத்துக் கூறுதல் காண்க (உ௪௩). இனி, ஐந்திணைக்கும் நிலமும் பொழுதும மக்களும் வகுத்தாற்போல, இக் கைக்கிளை பெருந்திணைகட்குங் கூறாது, எல்லா நிலமுங் காலமும் இவற்றுக்கு வழங்குமென்றும் (௯௩-௯௭), பிறர்க்கு அடிமைசெய்யுள்ளாரையும், ஏவல்செய்வாரையும் தலைமக்களாகவைத்துப் பாடுமிடத்து, அது சிறப்புடைக்காமத்திற் சேராமையால், இக் கைக்கிளை பெருந்திணைகளோ சார்ந்தனவாகக் கொள்ளப்படுமென்றும ஆசிரியர் கூறுவர் (உ௩). நன்றி "அடியோர் பாங்கினும் வினைவல பாங்கினும்" என்று அவர் ஆளுதலால், அக்காலத்து அடிமைவழக்கம் நாட்டிலிருந்தமை பெறப்படுகின்றது. ஏவலாளரை "வினைவலபாங்கு" என வேறு பிரித்தலின், 'அடியோர்' என்பது விற்றுக்கொளற்குரிய அடிமைகளையே குறிப்பதாதல்வேண்டும்.

அகப்பொருட்பாடற் குரிய தலைமக்கள்

இனி, மேலே கூறிப்போந்த எழுதிணையையும்பற்றிப் பாடுங்காற் கவனித்தற்குரிய வழக்குகள்சிலவும்ஆசிரியர் கூறுகின்றார். ஐந்திணைபற்றிப் பாடுஞ் செய்யுட்களில், தலைமக்கள்பெயரை வைத்துக் கூறுமிடத்து, திணைப்பெயர்களாக முன்குறித்த—வெற்பன், துறைவன், கொடிச்சி, கிழத்தி என்ற 'பொதுப் பெயர்களாற் கூறவேண்டுமேயன்றி, அத்தலைமக்களுடைய இயற்பெயரைச் சுட்டிக் கூறிச் செய்யுள்செய்தல்கூடாதென்றும், இயற்பெயரைச் சுட்டிக்கூறின் அஃது அகமாகாது புறமாம் என்றும், ஆனால் கைக்கிளை பெருந்திணைகள் சுட்டியொருவர்பெயர் கொண்டும், கொள்ளாதும் வருமென்றும் ஆசிரியரால் விதிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு அகப்பொருட்கு உரியவனாகிய தலைவன்பெயரைத் திணைப்பெயராற் கூறல்வேண்டுமென்ற விதிப்படியே, அகத்தைச் சார்ந்த நற்றிணை குறுந்தொகை கலித்தொகை முதலாய பண்டை நூல்களும், பிற்காலத்துக் கோவைகளும் அமைந்திருத்தல் காணலாம். ஆயின், முற்கால நூல்களிலும் பிற்கால நூல்களிலும் அரசரியற்பெயர் முதலியன கூறப்படுகின்றனவே எனின்—கூறுவேம்; அகப்பாடல்களில் இரண்டுவகைப்பெயர்கள் வழங்குவன: அவை,

பாட்டுடைத்தலைவன்பெயரும் உரிப்பொருட்டலைவன்பெயருமாம். பாட்டுடைத்தலைவனைக் கோவைத்தலைவன் என்றும்,* உரிப்பொருட்டலைவனைக் கிளவித்தலைவன் என்றும் கூறுதலுமுண்டு. உதாரணமாக:—

"ஆய்கின்ற தீந்தமிழ் வேந்த னரிகே சரியணிவான்
தோய்கின்ற முத்தக் குடைமன்னன் கொல்லியஞ் சூழ்பொழில்வாய்
ஏய்கின்ற வாய்த் திணையோ ரிளங்கொடி கண்டெழுந்துள்ளம்
தேய்கின்ற தென்ப தழகிய தன்றோ சிலம்பனுக்கே"

(இறை. களவி. மேற்கோள்)

என்ற பாட்டில், "தமிழ்வேந்தனாகிய அரிகேசரியின் கொல்லிமலைச் சோலையில் ஓரிளங்கொடிபோன்ற பெண்ணைக்கண்டு என்னெஞ்சம் வருந்துகின்றது" என்று சொல்வது சிலம்பனுக்கு அழகியதோ" என்பாங்கன், தலைமகன் கவற்சிகேட்டுச் சொல்லியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனுள், அரிகேசரி என்பவரும் பாண்டியனிற்பெயர், பாட்டுடைத் தலைவன் அல்லது கோவைத்தலைவன் பெயர் என்று சொல்லப்படும். என்னை? அவ்வரிகேசரியை, அந்நூற்பயனை அடைபவனாக வந்ததாகக் கூறாது, அவனது சோலையிலிருந்த பெண்—என, தலைவிக்கு விசேடணமாக்கி ஒருபுலவர் தன்னை ஆதரித்த அரசனைச் சிறப்பித்ததால் என்க. ஆயின், அப்பெண்ணைக்கண்டு வருந்தியவன் சிலம்பன் எனத் திணைப்பெயரால் வேறு கூறப்படுகின்றான். இஃது உரிப்பொருள் அல்லது கிளவித் தலைவன்பெயர் எனவும் வழங்கப்படும். இனிப் பாட்டுடைத்தலைவனாகிய பாண்டியனையே உரிப்பொருள் அல்லது கிளவித் தலைவனாகவைத்துச் செய்யுட் செய்யப்பட்டது, அஃது, அகப்பொருட்குரியதாகாது புறப்பொருட் பகுதியாம் என அறிந்துகொள்க. இவற்றின் விரிவை அகத்திணையியலின் இறுதிச்சூத்திரத்துள் (௫௫) "மெய்ப்பெயர் மருங்கிற் கூறுதல் வழியே" என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரத்தும் (அ) உரைநோக்கி அறியலாகும்.

அகப்பொருட்குரிய பாக்கள்

இவ்வாறு விதிக்கப்பட்ட அகப்பொருள்கள், பண்டைக்காலத்து, எல்லாப் பாக்களிலும் அமைத்துப் பாடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எவ்வெனின், இப் புலனெறிவழக்கம் கலிப்பா பரிபாடல் என்ற இரண்டுவகைச் செய்யுள்

* 'நாயகவாசி' என்பது பிற்காலவழக்கு

களுக்கே உரியதென்று ஆசிரியர் நியமிக்கின்றனர். இதனை "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்—பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்—கலியே பரிபாட் டாயிரு மருங்கினும்—உரிய தாகு மென்மனார் புலவர்" என்ற சூத்திரத்தால் உணர்க. பரிபாடல்* இன்பப்பகுதிபற்றி நிகழ்தல், செய்யுளியலில், "காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்" எனப்படுதலாலும் உணரப்படும் (சஅ). இதனால் ஆசிரியர் காலத்தே எல்லாப்பாக்களிலும் அகப்பொருள் அதிகமாக வழங்காமை தெரியலாம். ஆனால், தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்பட்டு இவ்வரையறையில்லாமற்போயிற்றென்பது, கடைச்சங்கத்து நூல்களிற் கலித்தொகை நீங்க ஒழிந்தனவும் பிற்பட்ட நூல்களும், ஆசிரியம் வெண்பா வஞ்சிப்பாக்களால் அமைக்கப்பட்டிருத்தலால் உணரப்படுகின்றது. நச்சினார்க்கினியர், இப்பாக்கள் அகம் புறமிரண்டற்கும் பொதுவாம் என்று பிற்காலத்து நேர்ந்த மாறுபாட்டை உரையிற் கொண்டு அமைப்பர்.

மேற்கூறிய போந்தவாற்றால், பண்டைத்தமிழ்மக்கள் புலனெறி வழக்கஞ் செய்தற்குப் பகுத்துக்கொண்ட கைக்கிளை ஐந்திணை பெருந்திணை என்ற காமப்பகுதிகளின் வரலாறுகள் நன்குவெளியாகும். இவ்வெழுதிணைபற்றியும் கூறற்குரிய வேறுசில விதிகளும் உள்ளனவாயினும், முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கும் பொதுவிதிகள், முற்கூறியனவே. ஏனையவற்றில், ஏற்பன உரிய விடங்களில் உணர்த்தப்படும். இனி, இவ்வெழுதிணைப் பொதுவிதிகட்கெல்லாம் மேற்கோட்செய்யுட்கள் எழுதுவதாயின், இவ்வாராய்ச்சி பெருகிவிடுமென்றஞ்சி உரைநோக்கி உணருமாறு விடப்பட்டன.

அகப்பொருளின் பெருமை

இவ்வெழுதிணைகளையும் பற்றிப் பாடிவந்த வழக்கம் தொல்காப்பியனார்க்கு முற்பட்ட காலத்தே பெருகி வழங்கியதாதல் வேண்டுமென்பது 'முந்து நூல்கண்டு முறைப்பட எண்ணிப் புலந்தொகுத்தோன்' என இவ்வாசிரியர் கூறப்படுதலால் அறியலாகும். அங்ஙனமே தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்காலத்தும் அவரிட்ட ஆணைவழியே நூல்கள் பாடப்பட்டுப் பெருகியிருந்தன.

* இப்போது, இந்நூலிற் கிடைத்த பாடல்கள், மகாமகோபாத்தியாய-ஐயரவர்களால் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

"நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தா ரேத்துங் கலியோ டகம்புறமென்
றித்திறத்த எட்டுத் தொகை"

என்று எண்ணப்பட்ட பழைய தொகைநூல்களுட்டில், புறம் பதிற்றுப்பத் தொழிந்தனவும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிற் பலவும், பத்துப்பாட்டுட் சிலவும்—ஐவகைத்திணைபற்றி அமைந்தனவேயாம். இவை பெரும்பான்மை குறிஞ்சி முல்லை பாலை மருதம் நெய்தல் என்னும் ஐந்திணைப்புடை — அத்திணைமுறையாக அன்றி வேறுதிணைமுறையாகவைத்துக் கூறியவர் நச்சினார்க்கினியரும், "தொகைநூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கிலும் இம்முறை மயங்கிவரக் கோத்தவாறு உணர்க" என்றார் (பக-௧0) இவற்றுள் நற்றிணைமுதலிய தொகைநூல்கள், ஒருவரானன்றிப் புலவர் பலரால் பாடப்பட்டனவாம். அஃதாவது—ஒவ்வோர்காலத்து ஒவ்வொரு திணைவிகற்பத்தைப்பற்றிய புலவர் பாடிய போந்த செய்யுட்கள், பின்காலத்தொருவரால் திரட்டப்பெற்று முறைப்படி கோக்கப்பட்டன எனப்படும். இங்ஙனம் அகப்பொருளை விஷயமாகக் கொண்டு, தமக்கமைய பிரித்த அரசர் முதலியவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகப் பாடும் வழக்கம், முன்னைநாளிற் றமிழ்மக்களாற் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டுவந்தது. ஒவ்வொருதிணையின் முதல் கரு உரிப்பொருள்களின் இயற்கைச் சிறப்புக்களை யெடுத்துவிளக்கி அழகாகப்பாடிவந்த அருமைபற்றிய பண்டைப் புலவர்கள், பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, பாலைக் கௌதமனார், மருதனிளநாகனார், நெய்தற் காக்கையன, வெறி பாடிய காமக்கண்ணியார், மடல்பாடிய மாதங்கீரனார் என்றிவ்வாறு அத்திணை துறைப்பெயர்களாற் சிறப்பிக்கப்பட்டு வழங்கப்படுவாராயினார் அன்றியும், பண்டைநாளில் அகப்பொருளிலக்கணங்களை ஆராய்தல், புலமைக்கே பேரிழுக்காகவும் முன்னோரால் கருதப்பட்டிருந்தது. கடைச் சங்கநாளில் ஒருகாலத்துப் பொருளிலக்கணம் வல்ல புலவர் கிடையாமற் பாண்டியன் புலம்பி வருத்தமுற்றபோது "என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின்பொருட்டன்றே? பொருளதிகாரம் பெறேமேல் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்" என அவ்வரசன் கூறினனென்றும், அக்காலத்தே இறையனாரே முன்வந்து அவன் கவற்சிநீங்கப் பொருளிலக்கணமாமறையை அருளிச்செய்ய, அதற்குப் புலவரைக்கொண்டு அவனே பொருள்கண்டனனென்றும் கேட்கப்

படுஞ் செய்தி, அக்காலத்துப் பொருளாராய்ச்சியிற் புலவர்க்கிருந்த ஊக்கமிகுதியைப் புலப்படுத்தும். இவையன்றி, பண்டைப்புலவர் தம் மனோதர்மங்களையும் கற்பனைசக்தியையும் வெளிப்படுத்தற்கு அகத்திணைத் துறைகளையே ஏற்ற நிலைக்களமாகக்கொண்டு, முற்கூறிய முதலுரி கருப்பொருள்களின் இயற்கை நலங்களெல்லாம் விளங்கப் பாடிப் பாடி வந்தமையால், தமிழ்ச்சுவை அறியாத வேற்றுமக்கட்குங்கூட, அம்மொழியிற் சுவைபுணரும்படி இவ்வகத்துறைகள் அமைந்து விளங்கின. ஆரிய வரசனாகிய பிரகத்தனுக்குத்* தமிழறிவுறுத்தவேண்டிக் கபிலரெனனும் நல்லிசைப்புலவர் அவனுக்குப் பாடிக்காட்டியது "குறிஞ்சிப்பாட்டு" என்பது. இது, தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு வருந்திய செவிலிக்குப் பாங்கி அறத்தொடு நிற்கும் விகற்பத்தை அற்புதமாகக் கூறுவதாம். எல்லாநாட்டார்க்கும் சமயத்தார்க்கும் பொதுப்பட நூல்செய்த தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும் தாம் கூறப்புக்க காமத்துப்பாலைக் களவு கற்பெனப் பகுத்து அவற்றின் விகற்பங்களைத் தமிழ்நூல்களோடும்† பொருந்தக் கூறிச்செல்வாராயின், அதனாலேயே இவ்வகப்பொருட்கிருந்த பெருமை வெளிப்படையன்றோ. இம்மட்டோ! உத்தம அன்பை வெளிப்படுத்தற்கு இவ்வகத்துறைகளினும் உயர்ந்ததொன்றின்மையால், முழுமுதற்கடவுளிடத்துப் பேரன்புசெலுத்தி ஆடிப்பாடியுருகக் கரைந்த அடியார்களுங்கூட, அக்கடவுளையும் தம்மையும் நாயகநாயகியாகக் கொண்டு இவ்வகத்துறை [illegible] நதியெனனும் பெருவெள்ளத்திலிழிந்து முழுக ஆனந்தப்பரவசராயினர். கடவுளிடத்துச் செலுத்துங் காமப்பகுதியைப் புறத்திணைப்பகுதியதாக ஆசிரியர்கள் இலக்கணம் வகுத்தனராயினும் அதன் பொருட்கூறுகளெல்லாம் அகத்திணைக்குரியவாகவே அமைந்திருத்தல் காண்க. இவ்வாறு அகப்பொருள

* "ஆரியவரசன் யாழ்ப்பிரமதத்தன்" என்பவன் இயற்றிய செய்யுளொன்று குறுந்தொகையுள் (கஅச) வருகின்றது.

† காமத்துப்பாலைப் பெரும்பான்மை வடநூல்வழக்குப்பற்றியும் சிறுபான்மை தமிழ்வழக்குப்பற்றியும் வள்ளுவனார் கூறினார் என்பது பரிமேலழகர் கருத்து. ஆயினும், மற்றொருசாரார் உரையாசிரியர் தமிழ்வழக்கொன்றேபற்றி அக்காமப்பகுதி ஓதப்பட்டதென்று கூறுவர், அஃதாவது, குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தல் என்ற ஐந்திணையும், முதல் கரு உரிப்பொருள்களும் தம்முட் பொருந்துமாறு உரிப் பொருள்பற்றித் திணையொன்றற்கு ஐந்ததிகாரமாக இருபத்தைந்ததிகாரங்களாற் காமத்துப்பால் கூறப்பட்டது என்பதாம். (1910-ம் வருஷம் என்னாற் பதிப்பிக்கப்பட்ட திருக்குறட் பரிமேலழகருரைப் (பாக்கெட் ஸைஸ், பதிப்புள், திருவள்ளுவரைப்பற்றிய குறிப்பு கஉ-ம் பக்கம் பார்க்க)

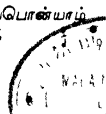
வாகிய இன்பத்துறைகள் மூலம் அடியார்கள் தம் பேரன்பைக் கடவுளரிடத்துப் புலப்படுத்திய ஆழ்வார் திருவாய்மொழி திருவிருத்தம் முதலாய திவ்யப் பிரபந்தங்களால் நன்கறியலாம். ஆகவே, சிற்றின்பத்துக்கு மட்டுமன்றிப் பேரின்பக்கடலை இறங்குதற்கும், இவ்வகைத்துறைகள் உரிமை பூண்டு நிகழ்வதென்பது தெளிவாகும்.

II. களவியல்.

மேற்கூறிப் போந்தவற்றால், பண்டைத்தமிழ்மக்களது வாழ்க்கை முறையில், களவு கற்பென்ற இரண்டு நிலைகளைப் பற்றிப் புலவர்பாடுதற்கு அமைந்துகொண்ட பொதுவிதிகள் விளங்கின. அந்நிலைகளின் வரலாறு இன்னதென்பது, பொதுவாக இவ்வாராய்ச்சித்தொடக்கத்தில் சுருக்கிக் கூறப்பட்டதாயினும், அவற்றின் சிறப்பியல்களாக ஆசிரியர் கூறியன இவை என்பதை இனி விளக்குவேம்.

களவு கற்பென்ற கைகோளிரண்டனுட் களவாவது-"பிணி மூப்புக்களின்றி என்றுமொன்றுபட ஒருதன்மையராய், உருவுந் திருவும் பருவமுங் குலனுங் குணமும் அன்பு முதலியவற்றால் ஒப்புமை யுடையாராய தலைமகனுந் தலைமகளும், பிறர்கொடுப்பவும் அடுப்பவுமின்றி, ஊழ்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கூடுவது." பிறர்க்குரியளென்று இருமுதுகுரவரால் (பெற்றோரால்) சொல்லப்படுதற்குரிய தலைவியை, அவர்கொடுப்பக் கொள்ளாது, இருவருங் கரந்த உள்ளத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்த களவாதலின், இது, பிறர்க்குரிய பொருளை மறைந்துகொள்ளுங் களவு போன்ற தன்றென்றும், வேதம் மறை என்று பெயர்பெற்றாற்போல, உழுவலன்புபற்றிய இவ்வொழுக்கமும் களவென்று பெயர்பெற்றதென்றுங் கூறுவர். இக்களவு, அன்பொடு புணர்ந்ததாதலாற் "காமக்கூட்டம்" எனவும்படும். இஃது, ஆரியரது எண்வகைப்பட்ட மணவகைகளுள் காந்தருவத்தின்பாற்படுமென்பர். காந்தருவமாவது—கந்தர்வகுமாரரும் அவர்மகளிரும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டு மனமியைந்து கூடுதல்போலத் தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டு மனமியைந்து கூடுவது. இதனை,

"அதிர்ப்பில்லைம் பூணார் மாடவாரு தம்மில்
எதிர்ப்பட்டுக் கண்டியைத லென்ப-கதிர்ப்பொன்யாழ்
முந்திருவர் கண்ட முன்வறு தண்காட்சிக்
கந்திருவர் கண்ட கலப்பு"

என்ற வெண்பாவால் உணர்க. இங்ஙனம் தமிழ்மக்களது களவுப்புணர்ச்சியைக் காந்தருவமாகத் தொல்காப்பியனார் கூறினும், தமிழர்க்கு அவ்வொழுக்கம் ஆரியமக்களிடத்திருந்து வந்ததென்பது அவர்கருத்தன்று. இதனைக் "காமக்கூட்டங் காணுங்காலை, மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுட்—டுறைமை நல்யாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே" என்ற அவர் கூற்றில், 'காமக்கூட்டத்தை ஆராயுமிடத்து, அது யாழோரான கந்தருவரது இயல்புடையதாகும்' என்று ஒற்றுமையில் வேற்றுமை கூறுதலால் உய்த்துணரலாம். ஆகவே "தமிழ்கூறுநல்லுலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளுமே" ஆசிரியர் ஓதினவென்பதும், ஆரியமணம்பற்றிய செய்திகளை அவர் கூறவந்தவரல்லர் என்பதும் உணரத்தக்கன. இவ்வொழுக்கம் தமிழ்வழக்கே என்பதைத் திருத்தக்க தேவரும் "இலைபுறங் கண்ட கண்ணி யினமலி மியற்கையின்பம்" (காமஞ்சரி—கூ) "தேவர் பண்ணிய நீரதோரன்ன சுவை—மேவர் தென்றமிழ மெய்ப்பொருளாதலின்" (பதுமை-கசரு) எச் சிந்தாமணியிற் கூறுதல் காண்க. யாழோர் கூட்டத்துக்கும் இக் காமக்கூட்டத்துக்குமுள்ள வேறுபாட்டை, நச்சினார்க்கினியர், "கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும், ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவு அமையா" தென்பதனால் விளக்கினார்.

இனித் தமிழ்வழக்காகிய இக்களவுக்கூட்டம் நான்கு வகையாக முன்னோரால் கூறப்படுகின்றது. அவை—இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், தோழியிற்கூட்டம்—என்பன. ஆசிரியர் இவ்

"காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு
மறைஎன மொழிதன் மறையோ ராறே"

எனச் செய்யுளியலிற் கூறுவர் (சகூக). இந்நான்கு பெரும்பிரிவுகளே, பலவிகற்பங்களும் பகுதிகளு முடையனவாக விரிந்து, ஒருகதைபோல வந்து முடிகின்றன. இங்ஙனம் முடியுங் களவுவரலாற்றில், பாத்திரங்களாக நின்று கூற்றுநிகழ்த்தற் குரியார், அறுவர். அவர்—பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன் தலைவி என்பார் (௫௦௨). இவர்களல்லது இக் களவொழுக்கத்தில் வேறெவரும் பேசுதற்குரியவராக விதிக்கப்பட்டிலர். இவர்களுள்:—

(1) 'பார்ப்பான்—இவன் தலைவனுக்கு இழிவுநேரும் இடங்களிலெல்லாம் நெருங்கி யிடித்து உறுதிகூறுவதற்கும், தலைவற்கு வரும் தீமைகளை நிமித்தங்களால் அறிந்து விலக்குமுபாயங்களைச் சூழ்தற்கும்' உரியன். தலைவியும் தலைவனும் உடன்போம்போது, இவன், அவ்விருவரையும் இடைவழியிற்கண்ட செய்திபற்றிச் செவிலி (தலைமகன் தாயரில் ஒருத்தி) முதலியோரால் உசாவவும், இறுக்கவும் உரியன் என்றுங் கூறுவர்.

(2) பாங்கன்—இவன் தலைவனுக்கு உசாத்துணையாகிய தோழன். இவன் பார்ப்பனக்குலத்தவனே என்பர் களவியலுரைகாரர். (பக். ௫௫). நச்சினார்க்கினியர் 'இவன் பெரும்பான்மை பார்ப்பானும்' என்பர் (பக். ௨௪௫). நம்பியார், தலைவற்குப் பார்ப்பானும் சூத்திரனுமாக இருவகைப்பாங்கருளரென்றும், இவ்விருவரும் தலைமகற்குரிய உயிர்த்துணைவராக அவர் தந்தையால் அடைக்கலமாகக்கொடுக்கப் பெற்ற உரிமையுடையார் என்றுங் கூறுவர் (௧0௯).

(3) தோழி—இவள் தலைவியின் செவிலித்தாயினுடைய மகள் (௧௨௫). இவள், தலைவிக்கு உசாத்துணையாய் நன்மையுந் தீமையும் ஆராய்ந்து, அவட்குவருந் துன்பந்தவிர்த்தற்கு உரியள். இவளை நல்லறிவுவாய்ந்தவளாகச் சொல்லுவர் (௨௩௯).

(4) செவிலி—தலைவியைப்பெற்ற தாய்க் குயிர்த்தோழியாய்த் தலைவியின் துக்கநீக்கி நல்லறிவும் ஆசாரமும் பெருக அவளை வளர்த்தவள். இவள் பெற்றவளாகிய நற்றாயினும், தலைவியிடம் பெரிதும் அன்பும் அந்தரங்கமும் உடையளாதலால், இக்களவுவராலாற்றிற்குச் சிறந்தவளாய்த் தாய் என்றே சிறப்பித்துக் கூறப்படுவள் (௧௨௪).

(5) தலைமகன்—இவ்வகவொழுக்கத்துக்குச் சிறப்புடைய தலைவன். இவன் பதினாறுண்டினனாய்ப் பெருமையுமுரனுமுடையனாய் உருவு திரு குலம் குணம் அன்பு அறிவு முதலியவற்றால் ஒப்புயர்வற்ற ஓர் உத்தமபுருடன்.

(6) தலைமகள்—இவ்வகவொழுக்கத்துக்குச்சிறப்புடையதலைவி.' இவள் பன்னீராட்டைப்பிராயத்தளாய், அச்சநாணமடன்களும் (௯௯)

செறிவு நிறை அறிவு அருமைகளும் (உ0௧) கொண்டு, உருவு திரு முதலியவற்றால் (உ௭௩) தலைவனோடு ஒத்து விளங்கும் ஓர் உத்தம மாது.

இங்ஙனம் களவுப்பகுதியிற் கூற்றுநிகழ்த்துதற்குரியவர்களைச் சுருக்கமாக உணர்ந்துகொள்க.

இவருள், தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் இந்நால்வரும் ஒருவரையொருவர் அழைத்தற்கு, உயர்திணைப்பொதுப் பெயர் ஒன்று ஆசிரியர் கூறுவர். அஃது "எல்லா" என்பது. இச்சொல்லால், தலைவியுந் தோழியும் பெரும்பான்மை தலைவனையும், அத்தலைவன் சிறுபான்மை தலைவியையும் பாங்கனையும் அழைத்துக்கொள்வர் (உஉ0). பிற்காலத்து, இச்சொல், எலா எல்ல எலுவ எனவும் திரிந்தது.* இனி, அன்னை என்னை எனனும் முறைப்பெயர்களும இப்புலனெறிவழக்கில் வழங்கும். அன்னை யென்பது தலைவி தோழியையும், தோழி தலைவியையும் அழைக்கும் சொல்லாகவும், என்னை என்பது அவ்விருவருந் தலைவனை விளிக்குஞ் சொல்லாகவும கொள்வர் (உ௪௬).

தலைவன் தலைவியர்க்கு முறையே பதினாறும் பன்னிரண்டும் பருவ ஆண்டுகளாகக் கூறப்படுதலை, மெய்ப்பாட்டியலிற் "பிறப்பே குடிமை" (உ௭௩) என்ற சூத்திரவுரையிற் காணலாம். இக்களவொழுக்கமானது இரண்டுமாதங்கட்குள் நிகழ்ந்து முடிதற்குரியதென்பது "களவினுட்டவிர்ச்சி வரைவி னீட்டந்—திங்க ளிரண்டி னகமென மொழிப" என்ற களவியற் சூத்திரத்தால் அறியற்பாலது. இதனுரைகாரர், "இதனால், ௧௧-ஆண்டும் ௧0-திங்களும் புக்க தலைமகளோடும்,† ௧௫-ஆண்டும் ௧0 திங்களும் புக்க தலைமகனைப்போலும், புணரவேண்டியது என்பது பெற்றாம்; இவளும் இருதிங்கள் களவொழுக்கத்தே ஒழுகப் பன்னிரண்டாட்டைப் பிராயத்தளாம்; அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம்: களவொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம், ஆசிரியர்களான் என்பது. இவனும் இவ்விருதிங்கட் களவொழுக்கம் ஒழுகப் பதினாறாட்டைப் பிராயத்தனும்; அஃது ஆண்மை நிலைபெறுங் காலமாக

---

* செந்தமிழ்நாட்டில் 'எலா' என்று பெண்டிரை அழைத்தல் இன்றுமுள்ள வழக்காம்.

† பேராசிரியரும் இவ்வாறெழுதுவர் (திருக்கோவை, 9 உரை).

லாற் களவொழுக்கத்துக்கு விலக்கப்பட்டதாம்" என எழுதுதல் ஈண்டு ஆராயத்தக்கது. "பன்னிரண்டாண்டும் பதினாறாண்டும் பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமென்பது வேதத்தின் ஒப்ப முடிந்தமையின், அதுவும் ஒப்பெனவே படும்" என்பர் மெய்ப்பாட்டிய லுரைகாரர் (உஎரு). இனி, ஒரு சாரார் இக்களவொழுக்கம் பதினோந்து நாளில் நிகழுமென்றாராயினும், அஃது இக்களவியல் உரைகாரரால் மறுக்கப்படுகின்றது (பக் கருஎ).

இனி, மேற்கூறிய பார்ப்பார் முதலிய அறுவரும் இன்னவின்ன வாறு கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியர் என்று அக்கூற்றுக்களை ஆசிரியர் தனித் தனிச் சூத்திரங்களாற் குறிப்பிடுகின்றார். * ஆனால், பிற்காலத்து அகப் பொருளிலக்கணம்போல இப்பேச்சுக்களை யெல்லாம் முறைப்படிவைத்து அவர்கூறவில்லை. இங்ஙனம் தனித்தனி வைத்துக்காட்டப்பெற்ற கூற் றுக்களைக் கோவைக் கிளவிகள்போலத் துறைப்படுத்துக் கூறுவதற்கு, ஆசிரியர்காலத்து வழங்கிய அகப்பொருண்முறைவைப்பு இன்னதென்ப தை விளக்குமிலக்கியங் கிடையாமையாற் சிறிது தடையாகின்றது. கடைச்சங்க நாளில் அகத்திணைபற்றி எழுந்த நற்றிணைமுதலியவை, பிற்காலத்துக் கோவைகளிற் கண்ட துறைகளையே பெரும்பான்மை கூறினும், அந்நூல்கள், கோவைபோலக் காட்சிமுதலாகத் தொடங் கிப் பரத்தையிற்பிரிவிறுதியாக வைத்துக்கூறாது, குறிஞ்சி பாலை என்ற திணைமுறைப்படியே வைத்தோதுதலால், ஒரு துறைக்கு மற்றொரு துறை தொடர்பில்லாமலே காணப்படும். இங்ஙனமாகத்—தொல்காப்பிய னார் அவ்வவர் கூற்றுக்களைக் கோவைப்படக் கூறாமற்சென்றதும், பழைய இலக்கியங்களும் அதற்கேற்பக் காணப்படுவதும் நோக்கும் போது, முன்னாளிற் குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தலென்ற ஐந் திணையில் ஒருமுறைபற்றிப்பாடுதலே பெருவழக்காக இருந்ததென்பது புலப்படுகின்றது. ஆயினும், நுணுகி ஆராயுமிடத்துத் தொல்காப்பியத் தின் அகப்பொருண்முறைவைப்பு இன்னதென்பது தோற்றாமற் போகாது. இதற்குத் தொல்காப்பியனார் கருத்துக்களையே பெரும்பான் மை தழுவியமைந்த இறையனார்களவியலுரையும், அதனை அடுத்து

* ஆசிரியர் தம்நூலில் கூற்றுக்களைத் தனித்தனி கூறும் முறைப்படியே, "செம்பூட்சேயார் கூற்றியல்" என்ற இலக்கணமொன்றும் இருந்ததென்பது, களவியலுரையாற் றெரிகின்றது.

நாற்கவிராசநம்பியகப்பொருளும் பெரிதும் உபகாரப்படுவனவாகும். இவற்றிற் சிறுபான்மை தொல்காப்பியத்தோடு மாறுபடும் இடங்களும் உண்டேனும், அவை யுரியவிடங்களில்வைத்து விளக்கப்பெறும். இனி இக்களவொழுக்கின் பெரும்பிரிவுகளாக ஆசிரியர் கூறிய இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் தோழியிற்கூட்டங்களை முறையே கூறுவோம்.

1. இயற்கைப்புணர்ச்சி.

இயற்கைப்புணர்ச்சியாவது, முற்கூறப்பட்ட இலக்கணம் வாய்ந்த தலைமகனும் தலைமகளும் ஒருபொழிலிடத்தே எதிர்ப்பட்டுத் தெய்வமிடைநிற்பப் பான்மைவழியோடித் தம்முள் ஒத்தகாதலுடையராய்க் கூடுங் கூட்டம். இக்கூட்டம் நிகழ்வதற்குமுன், ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளைப்பகுதிகள் இவர்கட்குள்ளே நிகழும். அவை—காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல்—என்பன (௯௨). இவற்றுள், காட்சியாவது, இவ்விருவருந் தெய்வவசத்தால் எதிர்ப்பட்டு ஒருவரையொருவர் முதன்முதலாகக் காண்பது. இக்காட்சிக்குப்பின், 'இங்ஙனந் தோன்றுநின்ற மாது திருமகள் முதலாகிய தெய்வமோ, அன்றி மக்கட்பிறப்பினளோ என்று மயங்கிக் கூறுவது, ஐயமாம். இவ்வையமானது, அதனைத் தெளிதற்குரிய அறிவுவாய்ந்த தலைவன்கண்ணேயல்லது தலைவிகண்ணே நிகழாதென்றும், தலைவிக்கு ஐயநிகழின், அச்சமேயன்றிக் காமக்குறிப்புண்டாகாதென்றும் கூறுவர் (௯௪ உரை). இங்ஙனம் தெய்வமோ என்று ஐயுற்ற தலைமகன், விண்ணவர்க்கன்றி மண்ணவர்க்கேயுரிய குறிகள் சில தலைவியிடம் நிகழ்தல்கொண்டு ஐயம் நீங்குவான். இவ்வையம் நீக்குங் குறிகளாக ஆசிரியர் கூறியவை—"வண்டே இழையே வள்ளி பூவே, கண்ணே யலமரல் இமைப்பே அச்சமென்—றன்னவை பிறவும்" மாகும். (௯௫) இவை, வானகத்தனவன்றி, வையகத்தனவாகக் கொள்ளுதல் கவிமரபாகும். [இவற்றுள் இழை—மக்களால் இழைக்கப்பட்ட அணிகலம். வள்ளி—முலையினுந் தோளினும் எழுதுந் தொய்யிற்கொடி. கண்—வானகணல்லாத ஊனக்கண்] இவையன்றிக் கால்நிலந்தோய்தல், நிழல்விடுதல், வியர்த்தல் முதலியனவும் அம் மக்கட்குறிகள் ஆகும். இவற்றால் இவள் 'மக்களுள்ளாள்' என்று தெளிந்து துணிந்தபின், தலைமகற்குப் புணர்ச்சிவேட்

தொய்யிற்குழம்பாற் கொடியெழுதலும் காமன்சிலையாகிய கரும்பெழுதலு மரபு (கலித்தொகை-111-16,17, 143-32,33)

கையுண்டாகத் தலைவியைக் கூடக் கருதுதலும், அதன்பொருட்டு அவளை யுடம்படுத்தற்குத் தலைவன் வாக்கானன்றிக் கண்களாற் குறிப்பித்து உசாவுதலும் நிகழ்வனவாம். நிகழ, அவளும் அஃதறிந்து (கூகூ) தன் னுறுவேட்கையை வெளிப்படக்கூறாது (கக௬) கண்களின் குறிப்பாற் கூறுவள் என உணர்க. இவற்றை "நாட்ட மிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற் குக்—கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்" (கூகூ), "தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்—எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்-பிறநீர் மாக்க ளின்றிய வாயிடைப்-பெய்ந்நீர் போலு முணர்விற் றென்ப" (கக௬) என ஆசிரியர் கூறுதலா னுணர்க. "கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க-ளென்ன பயனு மில" என்றார் வள்ளுவனாரும். இவ்வாறு, தலைவியின் உடம்பாடறிந்து, தலைவன் அவளைக் கூடக் கருதியதும், தலை விக்குப் "பொறிநுதல்வியர்த்தல்" முதலிய மெய்ப்பாடுகள் நிகழும். [இவற்றை மெய்ப்பாட்டியலில் விரித்துக் கூறினேம். ஆண்டுக் காண்க] இங்ஙனம், இருவர் குறிப்பும் ஒத்து நிற்றலை உள்ளப்புணர்ச்சி என்றும், வழிநிலைக்காட்சி என்றுங் கூறுவர். வேறு வாயில்களின்றித் தாமே தூதுவராக நிகழ்த்தும் (கககூ) இவ்வுள்ளப்புணர்ச்சியே, மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகும் (கூ௭). இவற்றை, "உள்ளப் புணர்ச்சியு மெய்யுறு புணர்ச்சியுங்—களவுப் புணர்ச்சியுங் காதலர்க் குரிய" "பொரு விறந் தோர்க்குப் பெருமையு முரனும்—நன்னுதற் கச்சமும் நாணமும் மடனும்—மனமுரிய குணங்க ளாதலின் முன்னர்—உள்ளப் புணர்ச்சி யுரிய தாகும்" (௩௪—௩௫) என நம்பியாரும் கூறுதல் காண்க.

இங்ஙனம், மெய்யுற்றுக் கூடிய தலைவன், தனனன்பு தலைவிக்குப் புலப்பட அவளைப் புகழ்ந்துகூறி, 'இனித் தலைமகளுடன் இவ்வாறு நீட்டித்திருப்பின் ஏதமாம்' என்று கருதி, அவளிடத்தினின்று பிரியக் கருதுவான். கருதுமவன், வணடு நெஞ்சமுதலியவற்றை முன்னிலை யாக்கி, அவற்றுக்குத் தன் கழிபெருங்காதல கூறுவானாக, அக்குறிப் பறிந்து தலைவி கவன்றவிடத்து "நின்னொடுபட்ட தொடர்ச்சி எழுமை யும் வருகின்ற தொன்மைதலால், இதனைகைய நின்னைப் பிரியேன்; பிரியின் ஆற்றேன், அன்றி அறனல்லது செய்தேனுமாவேன்" என்று நயப்பக் கூறித் தலைமகளைத் தேற்றுவன. இங்ஙனம் இவன் கூறுதலின் பயன்— புணர்ச்சி யெய்திய தலைவிக்கு "இவன் மாவ்விடத்தான் கொல்லோ, இன் னும் இது கூடுங்கொல்லோ, எனபால் இவன் அன்புடையன கொல்லோ"

என்று நிகழ்தற்குரிய ஐயம்நீக்குதலேயாம். இதனால், தலைவி ஐயம் நீங்குமேனும், தலைமகனது பிரிதற் குறிப்பறிந்து அதற்குப் பெரிதும் ஆற்றாது பசந்துகாட்டுவள். காட்ட, மற்றும் அவளை வற்புறுத்த வெண்ணி 'என்னுடையபதி, நின்னூர்க்கு மிகவும் அண்ணியது' என்று சொல்லித் தான் அடுத்தடுத்து இங்குவருதல் எளிது என்பதைக் குறிப்பித்துத் தலைவியை ஆற்றிப் பிரிவன். இங்ஙனம் பிரிதலும் வற்புறுத்தலும் முறையே பிரிவச்சம், வன்புறை என்று கூறப்படும். (பக். உ௩௫)

இங்ஙனங் கூறித் தலைமகளை ஆற்றிப்பிரியுந் தலைமகன், அவளைத் தனியளாக நிறுத்தி நீங்குமோ எனின், நீங்கான். தலைவியை நோக்கி, 'இனி, நீ முற்பட்டு உன்தோழியரோடு சேர்ந்துகொள்; யான் இவ்வழியாகச் சென்று ஆங்குவருவேன்' என்று, அவளை விளையாடுந் தோழியரிடத்து உய்த்து அகன்றுபோய்த் தன்னை யவள் காணாமல் தா னவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கண் ஒருபொதும்பரில் மறைந்துநின்று, தலைவியின் ஆயக்கூட்டத்தையும் அவ்விடந் தன்னையும் நோக்கி 'இவளையான் எய்தினேன் என்பது மாயமோ! இனி இவள் நமக்கு எய்தற்கரியள்' என்று அவளது அருமையறிந்து வருந்தி, ஆண்டு நின்று நீங்குவான். இவ்விடத்தே, தலைவியோடு இணைபிரியாது செல்லுகின்ற, அவள் காதற் றோழியைத் தலைவன் குறிப்பாலறிந்துகொள்ளுதலையும் பின்னூல்கள் கூறும். ஆயினும் "பெட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுத்தலும்" (பக். உ௪௫) என்று, தோழியிற்கூட்டம்நிகழுமிடத்தேவைத்துத் தொல்காப்பியத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே வேறுசில துறைகள் களவிக்கோவைகளிற் கூறப்படுவனவு முள. இன்னோரன்னவெல்லாம் இயற்கைப் புணர்ச்சியாமென்றுகொள்க பேராசிரியர் "காட்சியும் ஐயமும் துணிவும் புணர்ச்சியும் பிரிவச்சமும் வன்புறையுமென்று இன்னோரன்ன வெல்லாம் இயற்கைப் புணர்ச்சி என்னும் நூலிலக்கணத்தான்முடியுமென்பது" என்றெழுதியதுங் கண்டுகொள்க (பக். எ௫௬). "இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வத்தி னெய்துழி—முயற்சி யின்றி முடிவ தாகும்" என்றார் நம்பியார். இப்புணர்ச்சியைத் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி காமப்புணர்ச்சி என்றுங் கூறுவர் (திருக்கோவை-க௮).

2. இடந்தலைப்பாடு.

இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்து இருவரும் பிரிந்தபின்னர், அப்பிரிவாற்றாது வருந்திநின்ற தலைமகன் தலைவியை மறுநாளுங் கூடவெண்ணி

"யான் அவளை எய்தியது விதியானே: இன்னும் அவ்விதிதருமேற் காண்பன்" எனத் துணிந்து அதனைத் தன் தோழனுக்குங்கூறாது, முந்திய நாளில் அவளைக் கண்ணுற்ற பொழிலே புக்கான். தலைவியும், பிற்றை ஞான்று தன் ஆயவெள்ளத்தோடும் வந்து விளையாடிவருகின்றவள், நேற்றை 'நின்னிற்பிரியேன்: பிரியின் ஆற்றேன் என்று நீங்கிய தலைவன், அறியாது 'இவ்வாயத்துள்ளே வருவான்கொல்லோ' என்னும் பெருநாணினானும், 'ஆற்றுமையால் இறந்துபட்டான்கொல்லோ' என்ற அச்சத்தினாலும் மீதூரப்பட்டு, நெருநலிற் றலைமகனை வழிபட்ட இடமெதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனைக் கண்டாளேபோலப் பரவசமாய்நின்றாள். ஆயங்களும் முன்னாளிற் பிரிந்தாற்போன்று, தழை விழையத்தக்கன தொடுத்துமென்றும், கண்ணி தண்ணறுநாற்றத்தன செய்துமென்றும், போது மேதக்கன கொய்துமென்றும் இவ்வாறு விளையாட்டுவிருப்பாற் றனித்தனி பிரிந்த நிலையில், தலைமகனும் அவ்விடநோக்கிச் சென்று தனியளாய்நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்படத் தலைவியுங் கண்டு 'இவன்நம்பால் அன்பிலனோ' என்று முன்பு நிகழ்ந்த ஐயநீங்கிப் பெரிதுங் களிகூர்ந்தாள். ஆயினும், தன்னியற்கைக் குணங்களாகிய நாண்முதலியன அக்குறிப்பை வெளிப்படுத்தாவகை தடுத்துநின்றன; நிற்ப இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாகு, அதனால் வேறுபட்டாளோ, அன்றிக் 'களவு வெளிப்படுதலால் இனி மணஞ்செய்துகொள்ளினல்லது இக்கூட்டத்துக்கு உடம்படாள் கொல்லோ' என்று கருதி, அது வெளியாமாறு அவளை மெய்யுறத்தீண்டிக் குறிப்பறியலாயினான். இது 'மெய்தொட்டுப் பயிறல்' எனப்படும். நச்சினார்க்கினியர், புலையன் தீம்பால்போல மனங்கொள்ளுதலுங் கொள்ளாமையுமாகித் தலைவி நிற்கின்றகாலத்தே தொட்டான் என்பர். மெய் என்பது ஈண்டுத் தோளாம். "உறுதோ றுயிர் தளிர்ப்பத் தீண்டலாற் பேதைக்-கமிழ்தி னியன்றன தோள்" என்றார் வள்ளுவரும். இக்கிளவியை 'வண்டோச்சிமருங்கணைதலென்பர் பின்னுள்ளோர். அஃதாவது தலைமகளைச் சாரவெண்ணிய தலைவன் அவள், குழலை நோக்கிவந்த வண்டையோட்டுவதுபோல நெருங்கி, ஓட்டுமிடத்துக் கை பட்டதுபோலத் தொடுதலாம்.* இங்ஙனம் மெய்

---

* சகுந்தலை துஷ்யந்தர்களது காந்தருவக்கூட்டத்தே, வண்டோச்சி மருங்கணைதல் கூறிக் காளிதாசமகாகவி சிறப்பித்தலும் (சாகுந்தளம்-அங்-3) காதம்பரியில் புண்டரீகமுனி மஹாச்வேதையைக் கண்டு காதலித்தபோது, பூவளித்தல் வாயிலாக அவள்மெய் தொட்டதாகப் பாணகவி கூறுதலும் ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கன.

தொட்டுப் பயின்றவன், தலைவியின் உடம்பாட்டுக்குறிப்பறிந்து, அவ்வழகிய சோலையிடத்தே அவளைக் கூடவெண்ணிப் பலவாறு புகழ்ந்து கொண்டு அவளை நெருங்குகிறான். நெருங்கத் தன்னியற்கைக் குணங்கள் தடுத்தலால், நாணிக் கண்புதைத்துக்கொண்டும், ஆங்குள்ள கொடிகொம்பர்களில் மறைந்து நின்றும் அக்கூட்டத்திற்கு இடையூறு சில தலைவி நிகழ்த்த, அவற்றுக்காற்றாது தலைவன் பலபடக் கூறியபின் அவளொடு கூட்டம் நிகழ்கின்றது. அது நிகழ்ந்தபின் பெரிதும் மகிழ்ந்தவனாய்த் தலைவியைப் பிரிதற்கெண்ணி, அவளைத் தேற்றுதற்கு 'எஞ்ஞான்றும் இனிப் பிரியேன்' எனத் தெய்வத்தொடு சார்த்திச் சூளுறுத்து 'இனி இவளைக் கூடுவது அரிதாமோ' எனஇரங்கித் தலைவன் அச்சோலையை விட்டு நீங்குவானாயினன். இத்துணையும் இடந்தலைப்பாடாமென உணர்க.

ஆசிரியர் 'மெய்தொட்டுப்பயிறல்' என்ற சூத்திரத்தே (க0உ) இவ்விடந்தலைப்பாட்டுக்குரிய தலைவன் கூற்றாக, எட்டுக் கிளவிகள் கூறுவர். அவற்றாலும் அவற்றினுரையாலும் மேற்கூறிய செய்திகளெல்லாம் விளக்கமாகும். நாற்கவிராசநம்பி முதலியோர், மெய்தொட்டுப்பயிறன் முதலியவற்றை, முந்திய இயற்கைப்புணர்ச்சியின் வகைகளாகக்கொண்டு வழங்குவர். இவ்விடந்தலைப்பாடு, தலைவன் தானேசென்று கூடியாது. இனிப் பாங்கனாற் றலைவன் முற்குறித்த இடந்தலைப்பட்டுப் புணர்ச்சி எய்தவும் பெறுவன்; எனவே, தானேகூடுவது, பாங்கனாற் கூடுவதென இடந்தலைப்பாடு இருவகைப்படுமென்பர் (பக்-உஙக). பேராசிரியரும் "துணையின்றி நிகழுங்களவு சிறப்புடைத்தாதலால், 'பாங்கன் கழறும், (இடித்துக்கூறுவன்) என்றஞ்சி அவனை முந்துறத் தலைவன் மறைத்தொழுகுமாதலின்" தன்னாற் கூடும் இடந்தலைப்பாடு நிகழ்ந்தபின்பே, பாங்கனைத் தலைவன் துணையாக வேண்டுவன் என்று கூறினர் (பக்-எசக). ஆறை களவியலுரைகாரர் "பாங்கற்கூட்டம் நிகழின் இடந்தலைப்பாடு நிகழாது; இடந்தலைப்பாடு நிகழிற் பாங்கற்கூட்டம் நிகழாது; என்னை? அத்துணை (தலைவி) எளியள் அல்லள் ஆகலான்" (பக்-ருரு.) எனக் கொண்டார். இக்கொள்கைப்படியே திருச்சிற்றம்பலக் கோவையுரை (49) முதலியன கூறுவன என உணர்க.

3. பாங்கற்கூட்டம்.

இவ்வாறு இடந்தலைப்பட்டுத் தானே தலைமகளைக்கூடி, ஆற்றுவித்து நீங்கிய தலைமகன்—'நின்னிற்பிரியேன் என்று சூளுறுத்தப்பெற்றுப் பிரிந்

தவள், தன்னைக்காணாத என்னிலைமை நினைந்து ஆற்றாளாங்கொல்' எனவும், 'ஆற்றாமையால் வந்த மெய்வேறுபாட்டைப் புறத்தாரறியாமல் மறைக்கத் தெரியாது மயங்கினளோ' எனவும், இவை முதலாக நினைந்து வருந்தாநின்றான். நின்ற நிலைமையிற் பிற்றைஞான்று சென்று எதிர்ப்பட்ட பாங்கன், தலைவனை அடியிற்கொண்டு முடிகாறும் நோக்கி 'இளஞாயிற்றின்வனப்புடைய திருவொளி மழுங்கும்படி, எம்பெருமாற்கு, இன்று நேர்ந்த வாட்டம் என்னையோ?' என்று உசாவ, இவ்வாறு வினவிய தோழனுக்கு—'நேற்றைநாள் இத்தகைய வனப்புடையாள் ஒருத்தியைக் கண்டு என்னுள்ளம் பள்ளத்திழியும் வெள்ளம்போல ஓடி, இவ்வகைத்தாயிற்று' என்று நடந்த வரலாறெல்லாங் கூறினன். கூறியது கேட்ட பாங்கன்,—தன்னன்பனை தலைவனிடத்து நீயனகண்டால் அன்பிற் றலைப்பிரியாத சொற்களால் இடித்துக் கூறுமவனாதலால்—'இஃது இவன் தலைமைப்பாட்டிற்குச் சிறிதுந் தகாது' என்று உட்கொண்டு 'அன்பனே! நின்னுள்ளம் நின்வரைந்தன்றிக் கைம்மிக்கோடுமே எனின், பின்பு நின்னைத் தெளிவிப்பவர் யாவர்? இத்தகைய நீ, இன்னவிடத்து இன்ன உருக்கண்டு என்னுள்ள மழியப் போந்தேனா என்றால் நின் கற்பனைக்குப் போதாது' என்று கழறிக்கூறினன் இவ்வாறு காதற்பாங்கன் கழறவுங் கேளாது பின்னும் வேட்கைவயத்தனாய்நின்ற தலைவன் 'நண்ப! என்னாற் காணப்பட்ட வடிவை நீ கண்டிலை; கண்டனையாயின் இங்ஙனம் கழறாய்' என்று மறுத்துரைக்கக்கேட்ட பாங்கன் 'நா அன்பனுக்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. இனி யானும் இவனுடன்கூட வருந்தினால் இவனை ஆற்றுவிப்பாரில்லையாம்' என்று தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு, 'அது கிடக்க: எம்பெருமான்! நின்னாற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்தது; எத்தன்மையது?' என்று இயல் இடமிவை உசாவ, இதுகேட்ட தலைவன் அவனை எய்தினாற்போலப் பெரியதோர் ஆறுதலடைந்து "நண்ப! இன்னசோலையில் இன்னவழகு உடையது காண், யான் கண்ணுற்ற அவ்வின்ப உருவம்" என்றான். என "அங்குள்ள அத்தகையவளை என்னால் அவதுண்டேற் கண்டுவருவன்; அத்துணையும் நீ ஆற்றியிரு" என்று தலைவற்குக் கூறிவிட்டுத் தனியனாய்ப் பாங்கன் அவ்விடநோக்கிச் சென்றான். செல்லவும், முன்போல ஆயவெள்ளம் விளையாட்டின்றுப்பாற் பிரியத் தனியளாய்நின்ற தலைவியைத்—தன்னை அவள் காணாமல் தான் அவளைக்காண்பதோர் அண்மையில் மறைந்துநின்று கண்டு 'இச்சோலையே அவனாற் காணப்பட்ட இடம்: ஈண்டு நிற்கும் இவள்போலும் எம்

பிறைவனை வருத்தியவள்' என்று துணிந்து 'இத்தகைய தோழியுடையாளைக் கண்டு இங்குநின்றும் பிரிந்தென்பால்வந்து யானிடித்துக்கூறவும் ஆற்றிநின்ற அண்ணலே திண்ணியவன்' என்று தலைவனை வியந்து, அவ்விடநீங்கி விரைந்துசென்று, நிகழ்ந்தசெய்தியைத் தலைமகற்குக்கூறினான். கூறக்கேட்ட தலைவன் அவ்விடஞ் சென்று, முன்பு இடந்தலைப்பாட்டிற் கூடியவாறுபோலத் தனியளாய் நின்ற தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கலந்து மகிழ்ந்தனன். இங்ஙனம் மகிழ்ந்து தலைவியைப் பிரிவாற்றுவித்து நீங்கும்வன்—"இனி நீ வருமிடத்து நின்காதற்றோழியோடும் வருக" என்று அவட்குக் கூறியும், இவ்வாறு தலைவிகூட்டத்திற்குத் துணைநின்று உதவிய காதற்பாங்கனை வாழ்த்தியும், தலைமகளை முன்போல ஆயவெள்ளம் அடையச்செய்து, பிரியலாயினான் என உணர்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டமென்பது, (தோழியிற்கூட்டம்போலப்) பாங்கனுந் தலைவிக்கிடைநின்று உரையாடிக் கூட்டாமையின், "இடந்தலைப்பாட்டுக்குப்பின்பு தலைமகன் பாங்கனைக் கூடுங்கூட்டம்" என்பதே பொருளென்பர் நச்சினார்க்கினியர். இக்கூட்டத்துக்கும், பிற்காலக் கோவைகள், பற்பல கிளவிகள் விரித்துக்கூறுவதுண்டு.

4. தோழியிற்கூட்டம்.

மேற்குறித்தவாறு, பாங்கற்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னர்த் தலைவன், மறுமுறையுந் தானே இடந்தலைப்பட்டும் பாங்கனால் இடந்தலைப்பட்டும் தலைவியைக்கூடமுயலாமல் அவளை முன்பு ஆயத்துய்த்தபோது அவள் காதற்றோழியைக் குறிப்பாலறிந்தவனாதலின் அத்தோழியை இரந்து குறையுற்று அவள்வாயிலாக நிரந்தரந் தலைவியைக் கூட எண்ணுவானாயினன் (களவியல். கூ.ா). இங்ஙனம் நிகழும் தோழியிற்கூட்டம் பல பகுதியுடையதாகத் தொல்காப்பியங் குறிப்பிடுதலால், இக்களவியலிற் பெருவரவிற்றாயுள்ளது இப்பகுதியாகவே தெரிகின்றது. இப்பகுதியை நாம் அடியில்வருமாறு வகைப்படுத்துக் கூறலாம்:—அவை—பாங்கிமதியுடம்பாடு, மடல்விலக்கல், இருவகைக் குறியிடஞ்சேர்தல், வரைவுகடாதல், அறத்தொடுநிற்றல், உடன்போக்கு என்பன.

பாங்கிமதியுடம்பாடு—முற்கூறியபடி, தோழியிற்கூட்டங் கருதிய தலைவன், அக்காதற்றோழியை மதியுடம்படுத்தபின்னல்லது தன்குறை முடிக்கவேண்டுமென்று அவட்குத் தன்கருத்தைக் கூறுவனென்பர்(கஉ.அ).

மதியுடம்படுத்தலாவது—தோழியினறிவை உடம்படச்செய்தல். தெளிவாகத் தன் குறைகூறாது கரந்தமொழியாற் றலைவன் தன் கருத்தறிவிக்க, அதுகேட்டுத் தோழி இருவர்கருத்தினையுந் தன்மதியோடு ஒன்றுபடுத்து உணர்வளென்க. இவ்வாறு மூவர்மதியினையும் ஒற்றுமைப்படுத்து உணர்தல்பற்றி—மதியுடம்படுத்தலாயிற்று என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இம்மதியுடம்பாடு—குறையுறவுணர்தல், முன்னுறவுணர்தல், இருவருமுள்வழி அவன்வரவுணர்தல் என மூவகைப்படும் (கஉஎ).

இவற்றுள், (க) குறையுறவுணர்தலாவது இரநதுவேண்ட எண்ணிய தலைவன், தலைவியுந் தோழியும் ஒருங்குதலைப்பெய்த செவ்விபார்த்தாயினும், தோழி தனித்துள்ள இடத்தாயினும் புதியவன்போலப் புகுந்து "இங்கே சில விலங்கு போந்தன உளவோ? இளையர் போந்தனருளரோ?" எனவும் "நும் பதியும் பெயரும் யாவை?" எனவும்—இவ்விதம் உசாவ, 'எம்மினுயதோர் குறையுடையன் இவன்' எனத் தோழி கருதுதல் (பக்-உசசு).

(உ) முன்னுறவுணர்தலாவது—இருவரது குறிப்பானே மிகவும் உணர்தல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். [முன்-குறிப்பு] அஃதாவது—முன் கூட்டங்களிற் றலைவனைக் கலந்த தலைமகள் பாங்கி முன்படைந்தபோது அவளது மெய்வேறுபாடுகண்டு, 'இவ்வேறுபாடு, இங்குப் பலகாலும் வந்துசெல்லும் ஆண்மகனோடு கூட்டமுண்மையால் இவட்கு வந்ததுபோலும்' என்றுட்கொண்டு, அதனைப் பல்வேறுவகையாகச் சொல்லாடித் தோழி ஆராய்ந்தறிதலாம். இவ்வாராய்ச்சியில் தலைமகள்பால்நிகழுங் குறிப்புவேறுபாடுகளால்,தோழிக்குத் துணிவுபிறக்குமென்க. அம்முறையாவன—அந்திவானத் தெழுந்த பிறைநோக்கி 'அன்னாய்! இதனைத் தொழுதும் வா' என்று தோழிகூறத் தலைமகள் தான் கொண்டகாதலனையன்றி வேறுதெய்வம் தொழுமிடத்துத் தன் கற்பழியுமென்றுகருதித் தொழாது நிற்றலால், 'இவள்—அன்ன தலைவனைச் சார்ந்த அன்பினள்' என மெய்த்துணர்தலாம். இவ்வாறே தோழி தலைவியை நோக்கி 'நம்புனத்தே உதிரம் அளைந்த கொம்புடையதோர் களிறொன்று போந்தது' என்றுகூற, அதுகேட்டுப் 'பலகாலும் இங்கு வந்துசெல்வான் நம் காதலனாதலால் அவற்கே அக்களிறு ஏதஞ்செய்தது கொல்' என்று கருதித் தலைவி நடுங்குதல் நோக்கி, இருவர்க்குங் கூட்டமுண்மை உணரப்படும். இங்ஙனமே, 'பல்வேறு கவர்பொருணாட்டத்

தால்' தோழி கூறி யுணர்வன எல்லாங்கொள்க(பக்-உகூகூ)° களவியலுரை காரர் 'முன் உறவு உணர்தல்-முன் கூட்டமுண்மை உணர்தல்' எனக் கூறுவர் (கூ).

(கூ) இருவரும் உள்வழி யவன்வரவுணர்தலாவது—தலைவியுந் தோழியுந் தினைப்புனங்காத்து நின்றவிடத்துத் தலைவன் கையுறைகொண்டு வந்து நின்று 'இத்தழை நுமக்குடையாதற்கு* ஏற்ற'தெனவும், 'இவ்வணி நீவிர் அணிதற்குரிய'தெனவும் கூறி, அவள்பாற் குறைவேண்டுவான்போல நிற்க, தோழி அப்போது நிகழும் அவ்விருவர் மெய்ப்பாடுகளையும் உணர்ந்து அவ்விருவர்க்கும் முற்கூட்ட முண்மை துணிவள். "ஏனல் காவல் இவளு மல்லள்—மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்லன்—நரந்தங் கண்ணி யிவனொ டிவளிடைக்—கரந்த வுள்ளமொடு கருதியது பிறிதே—நமமுற ஞானுநர் போன்று தம்முள்—மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சிபோல—உள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப—சொல்லுமாடுப கண்ணி னானே" என்ற அழகிய செய்யுள்களில் தோழியின் உய்த்துணர்வு கூறப்படுதல் காண்க. இம்மதியுடன்பாட்டின் வகைமூன்றும் களவியலுரையினும் நம்பியகப்பொருளினும் வேறுபடவுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

---

* தழையுடையின் தன்மையை-"முடித்த குல்லை யிலையுடை நறும்பூச்-செங்கான் மராஅத்த வாலிண ரிடையிடுபு—சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை-திருந்துகா ழல்குல் திளைப்ப உடீஇ" என்னுந் திருமுருகாற்றுப்படையடிகளாலும், புறநானூறு 61, 116, 248, 340. பாட்டுக்களாலும் அறிக. இவற்றால், மலைநாட்டுவழங்கிய பண்டையுடை தழையாலமைந்திருந்தமை விளங்கும். "பிடிமுதிரிடையினுடன் தழுத்துக்கீற் பெண்ணணிந்நேற்றும்—தொடுமரைத் தோலன் வில்லன் மரவுரியுடையன் தோன்ற" என்றார் சிந்தாமணியினும் (பதுமை-66). இனி, ஒருத்தியோடு மனமொத்துக்கூடும் கூட்டத்துக்குமுன்பு அவளுடுத்தற்குக் கையுறையாக இத்தழையுடை கொடுத்தல் முன்னை வழக்காகத் தெரியலாம். (திருக்கோ-91) மெய்ப்பாட்டியலிலும் தலைவி கையுறையேற்றல் ஆசிரியராற் கூறப்படுகிறது. பண்டைத் தமிழ்வழக்குகள் மிகுந்து காணப்படும் மலையாளநாட்டிலே, இப்போதும் நிகழ்ந்துவரும் காந்தருவவிவாகத்திலே, உடையொன்று கொடுத்துக் கூடுதல் பெருவழக்காம். ஆயின், இவ்வுடை, காலத்திற்கேற்பச் சிறிய நூலாடையாக வழங்குகிறது. அன்றியும் 'உண்பன நாழி உடுப்பன இரண்டே" (புறம்-கஅகூ) என்று முன்னோர் கூறிய உடையினளவும் இம்மலைநாட்டிற்றான் காணலாம்

இங்ஙனந் தோழி மதியுடம்படுங்கால், அவள் ஆராயும் ஆராய்ச்சி 'நாட்டம்' என்று கூறப்படுமெனவும் அது தலைவனுக்குந் தலைவிக்குங் கூட்டமுண்மையுணர்த்துங் கருவியாமென்றுங் கூறுவர். இந்நாட்டம் எழுவகைப்படும். அவை:—நாற்றம், தோற்றம், ஒழுக்கம், உண்டி, செய்வினை மறைப்பு, செலவு, பயில்வு, என்பன. இவற்றுள், நாற்றமாவது—ஓதியும் நுதலும் பேதைப்பருவத்துக்குத்தக நாறாது தலைவன் கூட்டத்தான் மான்மதச்சாந்து முதலியனவும் பலபூக்களும் விரவிநாறுதல். தோற்றமாவது—நீண்டும் பிறழ்ந்தும் பிள்ளைப்பருவத்து வெள்ளைநோக்கின்றி உள்ளொன்றுகொள்ள நோக்குங் கண்ணும், தந்நிலைதிரிந்து துணைத்து மெல்கிப் பணைத்துக்காட்டுந் தோளுமுலையுமென்று இன்னோரன்ன. ஒழுக்கமாவது—பண்டையாயத்தோடு முற்றிலான் மணற்கொழித்துச் சோறமைத்தன் முதலியன முனிந்த குறிப்பினளாய்ப் பெண்டன்மைக்கு ஏற்ப ஒழுகுதல். உண்டியாவது—பண்டு பாலமுதலியனகொண்டு ஒறுத்தூட்ட உண்டுவருகின்றாள், இப்பொழுது ஆசாரமும் நாணுங் காதலும் மீதூர அதன்மேல் உவப்பு ஆண்டின்றி ஒறுத்த உள்ளத்தளாதல். செய்வினைமறைப்பாவது—முன்புபோலாது இக்காலத்து நினைவுஞ் செயலும் தலைவனொடுபட்டனவேயாகலான் அவை பிறர்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல். செலவாவது—பண்டுபோல் வேண்டியவாறுநடவாது சீர்பெறநடந்து ஓரிடத்துச் சேறல். பயில்வாவது—செவிலிமார்பிடத்துத் துயில்வேண்டாது பெயர்ந்து வேறோரிடத்துப் பயிறல்—(கககச) எனவுணர்க. இங்ஙனந் தோழியால் ஆராயப்படும் நாட்டவகைகள்—தலைவி நாணும்படி நாடுதல், அவள் நடுங்கும்படி நாடுதல் என இருபிரிவுள் அடங்குவன. மதியுடம்பாட்டின் வகையாகிய முன்னுறவுணர்தலிற் காட்டியவற்றுள்ளே, 'பிறைதொழு'கென்றாற்போல்வன நாணநாட்டமாம். 'நம்புனத்து உதிரமணிந்ததோர் கோட்டிக் களிறு வந்தது' என்பதும் பிறவும் நடுங்கநாட்டம். இவ்விரண்டும் "நாணவும் நடுங்கவும் நாடாள தோழி—காணுங் காலைத் தலைமகள் தேஎத்து" என்ற விதிப்படி, அகப்பொருள்வழுவாமென்பர் களவியலுரைகாரர் (பக்-ருஅ). நச்சினார்க்கினியரும் "இவ்விரண்டும் இறந்துபாடுபயத்தலிற் கந்தருவத்துக்கு அமையா" தென்றார் (பக்-உகூ). பேராசிரியரோ, இந்நாட்டங்களைத் தோழி செலுத்தும்போது, பெருநாணமும் பேரச்சமுமுடைய தலைவி இறந்துபடவுங் கூடுமென்று கருதி, முகமலர்ந்து நகையாடுதல் போன்று கூறுமாகலின், இவை, பொருந்தாக்காமமாகிய பெருந்திணைப்பாற்படினும் அகத்தமிழிற்கு

ஆமென்று அமைத்துக்கொண்டனர்(திருக்கோவை. 66,72). இனி இம் மதியுடம்பாட்டுவகைகளில் ஒரோவொன்றாலன்றி மூன்றானுஞ் சேர ஆராயப்படுமென்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பக். ௩௩௫).

மடல்விலக்கு:—இங்ஙனந் தோழி பலவகையானும் நாடி மதியுடம்பட்டதை அறிந்தபின்பே, தலைவன் தன்குறை முடிக்கவேண்டி அவளை நெருக்கத்தொடங்குவன். பலபடியாக அவன் வேண்டியுந் தோழி எளிதில் இணக்கங்காட்டாது மறுத்தும நகையாடியும், 'இவ்விடத்துக் காவலர் கடுகுவர். நீவிர் விலகிச்செல்லுதிர்' என்று அவனைத் தம்பால் நெருங்கவொட்டாமலும் விலக்கி நிறுத்துவள் (298-300-பக்). இங்ஙனம் நிறுத்தி அலைக்கும் பகுதியைச் 'சேட்படை' எனக் கூறிப் பலகிளவிகளால் விரிப்பர் பின்புள்ளோர். இனி, நெடுக இவ்வாறே தலைவனை நிறுத்தியலைப்பளாயின், தலைவன் மனநொந்து தோழியை நோக்கி, 'நின்னுதவியாற் றலைவியைக் கூடலாம் என்று இதுகாறும் நெடுக உழந்தேன். நின்னால் அக்காரியம் முடியாமை உணரப்பட்டது. அதனால், இனி இளிவந்த செய்கைபுரிந்தாயினும் என்குறையை யானேமுடித்துக்கொள்வேன்' என்று அவட்குத் தன்னுட்கிடை யுரைப்பான். இளிவந்த காரியமாவது மடலேறுதல், வரைபாய்தல் முதலியன. மடலேறுதலென்பது, 'மூற்காலத்தே தாம்விரும்பிய பெண்டிர்பொருட்டுச் செய்துகொள்ளுந தற்கொலைமுறை என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது. இவ்வாறு தலைவன் மடலேறுதலைப்பற்றிய வரலாறு கலித்தொகை 138–141-ம பாடல்களிற் காணலாம். இம் மடற்செய்தி, தோழி தலைமகனுக்கு இடங்கொடாது சேட்பட நிறுத்துதலின பின்னரே நிகழ்வதென்பது, "தோழி, நீக்கலினாகிய பகுதியும் நோக்கி—மடன்மா கூறு மிடனுமா ருண்டே" என ஆசிரியர் கூறுதலால் (சூ-௧0௨) அறியலாம.

இவ்வாறு, மடலேறுவேன என்று தலைவன கூறக்கேட்ட தோழி, 'இது பெரிதுங் கவற்சிக்கு ஏதுவாம' என் றஞ்சி, 'நீவிர் மடலேறத் தகாது: நுமக்கு இக்குறைமுடித்துத் தருவன; நும்மால் விரும்பப் படுவாள் என்மாட்டுப் பேரருளுடையாள்' என்று, கூறித் தலைவனை மடல் விலக்கித், தலைமகள்பாற் சென்று, முன்னிகழ்ந்த புணர்ச்சிவகைகளைத் தானறிந்தமை தலைவிக்குக் குறிப்பானுணர்த்திவிட்டுப் பின் "அன்னாய்! பெருந்தகையானொருவன் தழைபுந் தண்ணியுமேந்தி என்மாட்டுப்

பெரிதுங் குறையுடையனாய், இப்புனத்துக்கு அடுத்தடுத்து வாராநின்றான். யான் அவன்குறைமுடியாமையின் மிக வருந்துவானாயினன். அன்னான் ஏந்திநின்ற கையுறையை நீ ஏற்றுக்கொண்டு அவன்குறை முடித்தற்கு இஃது ஏற்ற இடம்; யான் கூறுவது கொள்ளாயாயின், நினக்கு மிக்க அன்புடையார்மாட்டு உசாவியேனும் இதனை நிறைவேற்றுவாயாக; இனி நீ இதனை மறுப்பின் அவன் மடலேறியேனும் வரைபாய்ந்தேனும் மாய்வதாகத் துணிந்துள்ளான்" என்று கூறிக் குறைநயப்பிக்க, முதலில் தலைவி அதற்கிணங்காதவளபோற் காட்டினும், முடிவில் தான் உடம்பட்டதைக் குறிப்பான் உணர்த்தினாள். அவ்வளவில், தோழி தலைமகனை அடைந்து, நடந்த செய்திகூறி "இன்ன குறியிடத்து நீவிர் வருதிர்" என்று இடமுணர்த்திச்செல்ல, ஆண்டுத் தலைமகன் சென்றான். சென்றவன் வரவுணர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறியிடங் கொண்டுசென்று "யான் செங்காந்தட்பூக் கொய்துகொண்டு வருவேன்; அவ்விடம தெய்வமுடைத்தாதலால், நீ வரற்பாலையல்லை; அத்துணையும் இப்பொழிலகத்தே விளையாடி இரு" என்று அவளைத் தனியிருத்தி நீங்கினாள். நீங்க, தலைமகன் ஆங்கு நின்ற தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கூடிமகிழ்ந்து பின் பிரிந்துசென்றனனாக, அவ்வமயம் விலகி நின்ற தோழி விரைந்துவந்து "நின்கைபோலக் காந்தண்மலர்ந்தன கொண்டுவந்தேன்; எம்பெருமாட்டி! தோழி நீட்டித்தாள் என்று சீறாது போந்தருள்" என்று ஒன்றுமறியாள்போன்று கூறி, அவளை அழைத்துச் சென்று ஆயவெள்ளத் துய்த்தனள். இவற்றைக் 'குறைந்தவட் படரினும் மறைந்தவள் அருக—நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரி யிடத்தினும்" என்பதனானும் (பக்-302—4) அதனுரையானும் உணர்ந்துகொள்க.

பகற்குறி யிரவுக்குறிகள்:—இனி இவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைவன் தலைவிபால் வேட்கைமீதூர மற்றைநாட்களினும் வந்து தோழிக்குத் தன்குறிப்புணர்த்தி முன் கூடியதுபோற் கூடவும் பெறுவன். இவ்வாறு நிகழுங் கூட்டம், பகற்குறி இரவுக்குறி என இருபகுதிப்படும் (கஙௐ). அவை தலைவியானும் தோழியானும் முன்போலக் காட்டப்பெற்ற குறியிடத்தைப் பகலினும் இரவினும் (கஉ௦-க) தலைவன் அடைந்து தலைவியைச் சார்தலாம். இக்குறியிடங்கட்குத் தேர் யானை குதிரைகளை ஊர்தியாகக் கொண்டும், அவன் வருவதுண்டு (உகஉ). இவற்றுட் பகற்குறி

யிடம்* தலைவியின் மனையாகாது மனை மதிற்குப் புறம்பாமெனவும், இரவுக்குறியிடம் அம்மதிற்கும் மனைக்கும் இடையிலுள்ள இல்வரைப்பாமெனவுங் கூறுவர் (கநடக). இல்வரைப்பாவன:—"அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கட்டகாரம், பள்ளியம்பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளி" முதலாயின என்பர் (களவியலுரை. பக்-ககஉ). "புணர்ச்சிவேண்டினும்" என்ற தோழிகூற்றுக்கூறுமிடத்து (தொல்-பச்-ருO) இவ்விருகுறியினும் நிகழும் பகுதிகளை மேற்கோள்களுடன் காணலாம்.

இவற்றுள், இரவுக்குறியிலே, தலைமகன் வருமிடத்துப் பற்பல அடையாளங்கள் தலைவனால் நிகழ்த்தப்படும். அக்குறிகள்—புனலொலிப்படுத்தல், புள்ளெழுப்புதல் முதலியன. இங்ஙனம் தலைவன் தன் வரவறிவிக்கச்செய்தற்குரிய குறிகள், அவன் செய்கையாலன்றிக்—காய்கனிகள் காற்றால்விழுந்து நீரில் ஒலியெழும்பல், வேற்றுப்புட்கள் வந்த அச்சத்தாற் பறவைகள் கலைதல் முதலிய இயற்கைகளாலும் நிகழுமிடத்து, அக்குறிகளைத் தலைவன்வரவு குறிப்பனவாகக் கொண்டு, தோழி தலைவியை "அல்லகுறி"ப்படுத்தித் தவறிப்போதலும் (கநடந) உண்டாம். இதற்கு "அல்லகுறிப்படுதலும்" என்ற சூத்திரத்தும் "குறியினொப்புமை மருடற் கண்ணும்" (பக் உஅச) என்னுங் கூற்றினும், உரையிலுதாரணச் செய்யுள்கள் கண்டுகொள்க. இங்ஙனம் அல்லகுறிப்பட்ட மறுநாட் காலையில் தலைவியுந் தோழியும் குறியிடம் வந்து நோக்க, தலைவன் குறித்த குறியிடத்தே தான் வந்துசென்றதற்கு அடையாளமாகக் கோட்டினுங் கொடியினும் இட்டுவைத்த மோதிரம் மாலை முத்த முதலியவற்றைக் கண்டு மயங்கி அவர் வருந்துவர் (பக்.உகக); தலைவனும், அவரிட்டகுறி பிழைத்தமைக்கு இரங்கிச் செல்வனென்க (கநடச). இங்ஙனம் இரவுக்குறியிற் பலகாலுந் தலைவன் வருமிடத்து, வேறு சில இடையூறுகளாலும் தலைவி குறியிடஞ் செல்வதற்கியலாமல் நேர்தலுண்டு; அவ்விடையூறுகள்—தாய்துஞ்சாமை, நாய்துஞ்சாமை, ஊர்துஞ்சாமை, காவலர் கடுகுதல், நிலவுவெளிப்படுதல் போல்வன (பக்-உசுO). "களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே" என்றார் இறையனாரும் (சூத்-சுசு). இவ்வாறு குறியிடநோக்கி இரவில் வருதற்

*பகலுங் கூட்டமுண்மை களவில் உண்டென்பது "மறைந்த ஒழுக்கத் தோரையு நாளுந்-துறந்த ஒழுக்கங் கிழவோற் கில்லை" என ஆசிரியர் குறிப்பித்தலால் அறியலாம். [1]பகற்குறி நெய்தனிலத்துக்[1] கேற்றது. பரதவர் வேலிப்போதல் அக்காலத்தாகலின். (குறுந்-சஙரு).

கண்ணே "ஆறின தருமையு மழிவு மச்சமு—மூறும்" (136) தலைவனுக்கு உண்டாகா என்றும், இக்களவொழுக்கத்தே தீயராசிகளையும் நாள்களையும் நீக்கியொழுகுதல் இல்லையென்றுங் (135) கூறுவர்.

வரைவுகடாதல்:—இவ்வாறு தலைவன் இருவகைக் குறிகளினும் பலகாலும்வந்தொழுகுமிடத்து, இக்களவு வெளிப்படச் சுற்றத்தார் இற்செறிப்பரோ என்றும் (பக். 313), வழியாலும் பொழுதாலுந் தலைவற்கு ஏதம்வருமோ என்றும் (பக். 312) தோழி அச்சமுற்று, 'இவ்வொழுக்கமொழுகல், நுங்குடிப்பிறப்புக்குஞ் சிறப்புக்கும் பொருந்தாமையின், இனி நீவிர் இவளை மணந்துகொள்வதே தகுதியென்று தலைவனை வரைவுகடாவத் தொடங்குவள். [வரைவுகடாதல்—மணந்துகொள்ளுந் தலைப்பற்றி உசாவுதல்] இங்ஙனங் கடாவுமுறை—குறிப்பு, வெளிப்படை என இருவகையாம் (களவியலுரை. பக்-105). குறிப்பாவது தோழி தலைவனை நோக்கி "எம்மன்னை தலைமகளது வேறுபாடுகண்டு, இஃது இவட்கு ஏதனால் வந்ததென்று ஆராய்வாளாயினள்" எனப் 'பொய்தலைப் பெய்து' (சூத்-237) கூறுதல்போல்வது. இதனாற் போந்தது, அன்னை அதன் காரணமறிந்து இற்செறிக்கக்கூடுமாதலால், அதற்குள் நீர் வரையாது தாழ்ப்பதென்?—என்பதாம். வெளிப்பட வரைவுகடாதலாவது, 'நுங்களவொழுக்கம் ஊரரால் அறியப்பட்டு, முதலில் அம்பலாய் முளைத்துப் பின் அலராக வளர்ந்தது; இனி வரையத் தாழ்க்கற்பாலிர் அல்லிர்' என்றற்போல்வது. [பரவாதகளவை அம்பலென்றும் பரந்தகளவை அலரென்றுங் கூறுவர் பேராசிரியர் (திருச்சிற்-150.). அம்பல்—முகிழ் முகிழ்த்தல்; அலர்—பலரறியச் சொன்னிகழ்த்தல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (139)]. இங்ஙனம் வரைவுகடாவும் விகற்பங்களைக் 'களனும் பொழுதும்.......கிளவியொடு தொகைஇ' (பக்-314—6) என்ற தோழிகூற்றிற்கு நச்சினார்க்கினியரெழுதிய உரைவிரிவினும், வள்ளுவனார்கூறிய "அலரறிவுறுத்தல்" என்ற அதிகாரத்தும் பிற சான்றோர்செய்யுட்களினும் கண்டுகொள்க. "அலரிற் றோன்றுங் காமத்திற் சிறப்பே" என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் (163) இவ்வலரானே தலைவன் தலைவியரிருவர்க்கும் உள்ள காமம் மிகுந்து நிற்கும் என்பர் ஆசிரியர். இருவர்க்கும் அங்ஙனஞ் சிறத்தலை, "அலரெழ வாருயிர் நிற்கு மதனைப்-பலரறியார் பாக்கியத் தால்" "ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைசொல்-நீராக நீளுமிந் நோய்" என்ற திருக்குறள்களானு முணர்க.

அறத்தொடுநிற்றல்:—இங்ஙனந் தலைவன் வரைந்துகொள்ளுமாறு, தோழி பலபடியாக வேண்டவும், அவன் அங்ஙனஞ்செய்யாது, களவொழுககத்தேயே நோக்குடையனுயின, அதனாற் றலைவிக்கு ஆற்றுமை கைமமிக்கு ஏதம பலவாகும. எவ்வாறெனின்—அக்களவுக்கூட்டம் சிறிதுசிறிதாகச சிலாபலர்கரு வெளியாகிப் புறம்பழிததல நிகழ, அது காரணதிதை அன்னைமுதலியோர் ஆராயந்து, தலைவியை இற்செறித்துக் காவறபடுததலால் அவளுக்குத் தன காதலனைக் காணப்பெறுதவருத்தம பெரிதுணடாம; உண்டாகத தலைவி மெய்வேறுபாடு அடைநது வருநது தலைத தாயர்முதலியோர் அறிநது அதன் உண்மைக்காரணமுணராது, வேலனைககொண்டு வெறியாடடயர்விததுக குறிகேட்கத் தொடங்கவும் (பக்-318) அககுறியாற் 'றன் களவொழுககம ஒருகால் வெளியாங்கொல' என்று தலைவி அஞ்சிக கலஙகும. அன்றியும, தலைவிக்கு மணம்புரிதற் குரிய பருவமாதலால, ஏதிலா மகடபேசவருதலுங கூடுமன்றே? அக் காலததுந தலைவிககு வருத்தம பெரிதாம; இனனும் தலைமகன இரவுக குறி ஒழுகாநினற நிலையில், அவன்வரும வழி "எண்கும் (கரடி), வெண் கோடடியானையும அரவும புலியும் வரையாமகளிரு முடைய" தாதலால், 'அவற்றால தலைவறகு ஏதமவருங்கொல்' என்றும் ஆற்றுளாம. இவ்வாறு ஆற்றுமை பலவாகித தலைவி வருநதுகின்றநிலையில் தோழி இவற்றை யெல்லாம உணர்நது "இனி இக்களவினைத தமர்க்கு வெளிபபடசசெய்து அவரால், குறிதத தலைவனுக்கே கொடுக்கசசெயதல தக்கது" என்று கொண்டு, அவாக்குக களவொழுக்கத்தை மெல்ல வெளிபபடுத்தத் தொடங்குவள (பக-441) [தலைவியே தனனிலையைத தோழிக்கு முத லில் வெளிப்படுத்துமுறையு முண்டு(பக-291-444)]. இங்ஙனம வெளிப் படுத்தலையே "அறததொடுநிற்றல்" என்று ஆன்றோர் வழங்குவர். இதற்கு அறனழியாமைநிறறல என்பதும் (அறன்-கறபு.), கற்பின்றலை நிற்றல் என்பதும பொருளாகும் (களவியல் 26,28-உரை). அறத் தொடுநிற்குமுறையாவது—தலைமகளது கவற்சிபற்றிய வேறுபாடு கண்டு வருந்திய செவிலி 'அன்னாய்! இஃது எதனால் ஆயிற்று' என்று தோழியை உசாவ, அவள் 'அம்மே! என்னால் அறியப்படுவதொன் றிதுண்டு; யாங்கள் இம்மலைப்பொழிலிடத்தே ஒருகால் விளையாடிநின்றே மாக, ஒருதோன்றல், அழகிய சுனைக்குவளைப்பூக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்; போதர, நின்மகள் அவனைநோக்கி 'இப்பூவை எம் பாவைக்கு

அணியத் தழைமின்' என்றாள். அவனும் பிறிதொன்றுஞ் சிந்தியாது, அதனை அவட்குக் கொடுத்து நீங்கினான்; அன்றியும் மற்றொருகால், யாங்கள் ஆண்டு விளையாடுகையில்—"புனஞ்சேர் தினையுஞ் சிதைத்தெம்மைப் போகா வகைபுகுந்த—சினஞ்சேர் களிறு கடிந்திடர் தீர்த்தனன்."* இன்னும், "பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங்கொர் பூங்கணைவேள்—அன்னா னொருவன் அணைந்தெமக் குச்செய்த ஆருளும்" உண்டு †. இத்தகைய பேருதவிசெய்த பெருந்தகையான் ஒருவனால், பூத்தருபுணர்ச்சியும் களிறுதருபுணர்ச்சியும் புனல்தருபுணர்ச்சியும் ‡ முன்னரே பெற்ற எனதலைவி, நீவிர் அவளவேறுபாடு உணர்தற்கு வெறியாட்டயர்ந்ததும், ஏதிலர்க்கு மணம்பேசியும் போந்த செய்திகேட்டுக் கவற்சியுற்றதனால், அவட்கு இஃது உண்டாயது போலும்" என்று கூறினாள்; கூற, அச்செய்தியுணர்ந்த செவிலி அவ்வுண்மையை நற்றாய்க்குக்கூறி அறத்தொடுநிற்ப, நற்றாய் அதனைத் தலைவியின் தந்தை தன்னையர்க்கு முறையே அறத்தொடு நிற்ப, இங்ஙனம் 'தனக்குரிய காதலனைக்கூடிக் கற்புக்கடம்பூண்டாள் தங் குலமகள்' என்ற செய்தி சுற்றத்தார்க்கு வெளியாம்—என உணர்க. (பக்-319, 320, 341.) இவ்வறத்தொடுநிற்குமுறை ஏழுவகையாக விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது (207). இவற்றுள் "ஏதீடு" என்னும் பகுதிப்பட்டன, மேற்கூறிய பூத்

* புனத்துள்ள தினைப்பயிர்களையும் அழித்து, எம்மையும் வெளியேறவொட்டாமல் எதிர்த்துப் போந்த யானையை, அம்பாற் கடிந்து இடர்தீர்த்தான்.

† யாம் சுனையாடுகையிலே நீரால் இழுக்கப்பட்டு ஒற்கும் நிலைமையில் விருந்தேமாக, காமனையொத்த ஒருதோன்றல் திடீரென்றுவந்து எமதுயிர்காத்த பேரருள் என்க. கலித்தொகையுள் 39-ம் பாட்டுள் இப்புனற்றருபுணர்ச்சி கூறப்படுதல் காண்க.

‡ இப்புணர்ச்சிமூன்றனையும்பற்றித் திருவாய்மொழி யீட்டுரையிற் கூறப்படுவன வருமாறு,—"பூத்தருபுணர்ச்சியாவது (தலைவி) உத்யானவனத்திலே பூக்கொய்யவென்று புறப்பட்டுப் பூக்கொய்யாநிற்க, அருங்கொம்பில் எட்டாதே நின்ற பூவை இவள் ஆசைப்பட, அதனைத் தன்னைப்பேணாதே (தலைவன்) ஏறிப் பறித்துக்கொடுக்க 'இவன் தன்னைப் பேணாதே நம் நினைவைத் தலைக்கட்டினான்' என்று அதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை; புனல்தருபுணர்ச்சியாவது, (தலைவி) புதுப்புனலாடப்போய நீரிலேயிழிந்து விளையாடாநிற்க, அமிழ்ந்த அதினின்றும் (தலைவன்) எடுத்தேறவிட்டதற்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை; களிறுதருபுணர்ச்சியாவது, (தலைவி) வீதியிலே நின்று விளையாடாநிற்க யானையின் கையிலே (தான்) அகப்படப்புக, அதன் கையினின்றும் மீட்டதற்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை" (5,3,8) எனக் கண்டுகொள்க.

தருபுணர்ச்சி முதலியனவாம். [ஏது ஈடு—காரணம் இடுதல்] ஏனைய பகுதிகளை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகுமாதலின், உரைநோக்கி யுணர்ந்து கொள்க*.

மேற்கூறிப்போந்த அறத்தொடுநிற்குமுறையிற் றோழிகூற்றாகவும் செவிலிகூற்றாகவும் வருங் கிளவிகள் பலவாக உள்ளன. அவற்றுள், தலைவியின்வேறுபாடுநோக்கி, இஃது எதனால் ஆயிற்றென்று தெரிதற் குச் செவிலி வேலனைக்கொண்டு வெறியாடச்செய்து கழங்குபார்த்தலும் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் குறிகேட்டலுமுண்டென்பது—"கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்—ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண் ணும்" (பக். 325) "களம்பெறக்காட்டினும்" (பக். 318) என்பவற்றால் தெரிகின்றது. 'கட்டினுங் கழங்கினும்' என்பதற்குக் 'கட்டுவிச்சியும் வேலனுந் தாம் பார்த்த கட்டினாலும் கழங்கினாலும்' என்று பொருள் கூறப்படுதலால், கட்டுவிச்சிக்குக் கட்டெடுத்தலும் வேலற்குக் கழங்கு பார்த்தலும் முறையே உரியவாதல் விளங்கும். இவற்றுள், கட்டெடுத்த லாவது, கட்டுவித்தியால் நெற்குறிகாட்டிச் சொல்லப்படுவதென்பதும், அந்நெல்லாற் பிறரெண்ணிய எண்ணம் உருவடிவுகொண்டுதோன்றி அவட்குரைப்ப அவள் அதனை வெளியிடுவளென்பதும் "விறற்சேய்கட வும்—மயிலிதன் றேகொடி வாரணங் காண்கவன் சூர்தடிந்த — அயிலி தன் றேயிதன் றேநெல்லிற் றோன்று மவன்வடிவே" (285) எனத் திருக் கோவையுள்வரும் அடிகளாற் புலனாகின்றது. திருமால்பாற் காதல் கொண்டு மயங்கிய பெண்ணொருத்தியின்பொருட்டு, அவள் சுற்றத்தார் கட்டுவித்தியிடங் குறிகேட்டதாகத் திருமங்கை மன்னன் அருளிச்செய்யு மிடத்தில், "அதுகண்டு மற்றங்கே—ஆரானு மூதறியும் அம்மனைமார் சொல்லுவார்—பாரோர் சொலப்படுங் கட்டுப் படுத்திரேல்—ஆரானும் மெய்ப் படுவ னென்றா ரதுகேட்டுக்—காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட் டேறிச்—சீரார் சுளகிற் சிலநெல் பிடித்தெறியா—வோரா விதிர்விதிரா மெய் சிலிராக் கைம்மோவாப்—பேரா யிரமுடையா னென்றாள் பெயர்த்தேயுங்— காரார் திருமேனி காட்டினாள்" எனக் கட்டுவித்தி கூறுமுறையைச் சிறிய திருமடலில் அழகுபடப் பாடுதல் அறியத்தக்கது. மலைநாட்டாராகிய

---

* கபிலர் பாடியருளிய "குறிஞ்சிப்பாட்"டில் பாங்கி செவிலிக்கு அறத் தொடுநிற்கும் முறைகள் மிக அழகாகக் கூறப்படுகின்றமை காண்க.

குறக்குடிமகளிரே கட்டுவிச்சியராய்த்தோன்றிக் குறிசொல்லுதல் பண்டை வழக்காம். குறமகள்-குறியெயினி என்னும் பெண்பாற் புலவரொருவர்க்குக் குறிகூறுதல்பற்றிப் பெயர்வழங்குதலும் நோக்குக (நற்றிணை-357, புறம்-157). குறிகூறும்பெண்டிர் பெரும்பான்மை மலைக்குறத்தியராதல் குறம் என்ற பிரபந்தங்களாலும், இன்றுமுள்ள வழக்காலும் பலரும் அறிந்ததாம். முற்காலத்துக் குறக்குடிச் சிறுவர்களும் குறியிறுக்க வல்லராயிருந்தன ரென்பது—"குறமகளீன்ற குறியிறைப் புதல்வரோடு" என்னும் ஐங்குறுநூற்றடியால் விளங்கும் (394).

இனி, வேலன் என்பான் 'முருகபூசைபண்ணுமவன்'. முருகக்கடவுட்குரிய வேலைக் கையிற்றாங்குதல் பற்றி 'வேலன்' எனப்பட்டான். இவன் கழங்குபார்த்துக் குறிசொல்வது முற்காலத்துவழங்கிய செய்தியென்பது, "பெய்ம் மணன் முற்றங் கவின்பெற வியற்றி-மலைவான் கோட்ட சினைஇய வேலன்—கழங்கினு லறிகுவ தென்றன்" "அறுவை தோயுமொருபெருங் குடுமிச்—சிறுபை நாற்றிய பல்தலைக் கருங்கோல்—ஆகுவதறியு முதுவாய் வேல—கூறுக மாதோ கழங்கின் திட்பம்" எனவரும் பாடற்பகுதிகளால் உணர்க. இத்தமிழ்நாட்டு வசிக்கும் 'தொட்டியர்' என்ற வடுகரில், 12-கழற்சிக்காய்களைக் கலப்ப ஒரு பேழையுளிட்டு, ஒரு வினைக்கொண்டு அவற்றை எடுக்கச்செய்யும்போது, வெள்ளிகட்டிய கழற்சிதோன்றிய நிலையில், அதனைக்கொண்டு இராசிமுதலியனவறிந்து

---

* இம்மலைக் குறத்தியர் நெல்லாற் குறிசொல்லுமுறையை, மீனாக்ஷியம்மை குறத்துள் (26) அடியில் வருமாறு குமரகுருபரமுனிவர் குறிப்பிடுவர்.

முந்நாழி முச்சிறங்கை நெல்லளந்து கொடுவா
முறத்திலொரு படிநெலையென் முன்னேவை யம்மே
இந்நாழி நெல்லைமுக் கூறுசெய்தோா கூற்றை
இரட்டைபட வெண்ணினபோ தொற்றைபட்ட தம்மே
உன்னுமுன் வேள்விமலைப பிள்ளையார்வந் துதித்தார
உனக்கினியெண் ணினகரும மிமைப்பினிற்கை கூடும்
என்னுணை யெங்கள்குலக் கன்னிமா ரறிய
எக்குறிதப் பினுந்தப்பா திக்குறிகா ணம்மே

இச்செய்யுளிற் கண்ட நெற்குறிச் செய்தியொடு முற்குறித்த கட்டுவிச்சி நெற்குறிகாணுமுறை ஒப்பிடத்தக்கது.

'சோகினம்' வாயிலாகக் குறிசொல்வது இன்றும் வழக்காக உள்ளது. இதுவே, வேலன் கழங்குபார்த்து வந்தமுறையோ அன்றி வேறோ அறிந்திலேம். இக்கழங்கு பார்க்குமிடத்து, அணங்குற்றபெண்ணின் நோய் தணித்தற்கு அவள் 'படிமம்' ஒன்று பண்ணிக் கொடுத்தலுமுண்டென்று தெரிகின்றது (ஐங்குறுநூறு-245). இனி, வெறியாட்டென்பது, முருகக்கடவுள்பொருட்டுப் பலியிட்டு அக்கடவுள் ஆவேசிக்க ஆடுங் கூத்தாகும். இது பெரும்பான்மை மேற்கூறிய வேலனால் நிகழ்த்தப்படுவதாம்.* அணங்குற்றபெண்களின்பொருட்டு, வேலன் வெறியாடிக் குறிகூறும் செய்தி, பழையநூல்களில் மிகுதியாகப் பயிறல் காணலாம். "வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்—வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்" என்ற புறத்திணையியற் சூத்திரத்தே (60) ஆசிரியர் இதனைக் காந்தள் எனவும் கூறுவர். இவற்றால், வேலனது கழங்குபார்த்தலாலும் வெறியாட்டாலும் கட்டுவிச்சியது கட்டெடுத்தலாலும் குறிகேட்டல், தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன் பிருந்த தமிழ்வழக்குகள் என்பது நன்குவிளங்கும்.

இக்குறிகூறுவோரில் 'வேலன்' என்றவர், பழையநூல்களிற் கூறப்பட்டபடியே, இன்றும் குடமலைநாட்டில் வாழ்தல் அறியத்தக்கது. கொச்சிராஜ்யத்தே மந்திரவாதிகளாயுள்ள இச்சாதியார்—பாரதவேலன், வாகைவேலன், பாணவேலன், மண்ணவேலன் என நான்குவகையினராயுள்ளார் எனப்படுகின்றது. நேரளப்பட்டியில், இன்னோர் மாந்திரிகஞ் செய்யுமுறை பலபகுதிப்படுமென்றும், அவற்றுள் வேலன துள்ளல் என்பது சிறந்ததொன்றென்றும், இது, திருஷ்டிதோஷங்களையும் தெய்வத்தாலும் பேய்களாலும் பெண்கட்குநேருங் கேடுகளையும் விலக்குதற்கு இவரால் நிகழ்த்தப்படும ஒருவகை ஆட்டம் அல்லது கூத்தென்றும், இவ்வாட்டக்காலத்தில் ஆடு கோழி முதலியவற்றைப் பலிகொடுப்பதுண்டென்றும், இப்பலிகள் இடிவான் பலி, குழிப்பலி, கிடங்குப்பலி, அழிபலி, திக்பலி, குப்பபலி முதலாகப் பலவகைப்படுமென்றும், இவர்கள் அக்காலத்து உச்சரிக்கும் மந்திரவகைகள் இவையென்றும், மலையாளத்தில் கோயில்களுக்கு 32-அடி தூரம விலகியிருந்தே இவர்கள் தெய்வ வழிபாடு செய்கின்றனரென்றும், அந்நாட்டில், முக்கியமான வேறுபல

---

* சிறுபாணமை குறமகளிரும் வெறியாட்டெடுத்தலுண்டென்பதும், அவ்வெறியாட்டின் இயல்புகளும் திருமுருகாற்றுப்படையிலே, 222-அடிமுதல் 244-அடிவரை கூறப்படுதல்கொண்டு அறியத்தக்கன.

வேலைகட்கும் இவர் உபயோகப்படுகின்றனரென்றும் பிறவாலாறுகளுங் கூறுவர்.* இங்ஙனங்கூறிய வேலன்வரலாறுகளிற் பலவும், பழையநூல்களிற்கண்ட செய்திகளேயன்றே. இவற்றுள், 'வேலன் துள்ளல்' என அந்நாட்டில்வழங்குவது, பழைய வெறியாட்டேயாதல் காண்க. இவை நிற்க.

உடன்போக்கு:—இனி, செவிலிமுதலியோர், 'தங்குலமகள் தனக்குரிய காதற்றலைவனைக் கூடிக் கற்புக்கடம்பூண்டாள்' என்று அறத்தொடு நிற்குமுறையில், பெற்றோர் அதனை உற்றுணர்ந்து (137), உரியவனுக்கே அவளை மணம்புரிய முயல்வாராயின், அது பெரிதுஞ் சிறந்து காட்டும்; அங்ஙனமன்றி, வேறோர் அயலானுக்குத் தமமகளை மணம்பேசினும், தலைவனைக் காணப்பெறாவண்ணம் அவளைக் கடுங்காவற்படுத்தினும் தலைவிக்கு ஆற்றாமை மிகப்பிக்குத் துயரம் பெருகுதலால், 'இனி இவள் இறந்துபடவுங் கூடும்' என்று தோழி உணர்ந்து கவன்று, வேறு உபாயமொன்றுந் தோன்றாநிலையில், பின்வருமாறு செய்வள். பண்டு தலைவன் பயின்ற குறியிடத்துக்கு அவள்சென்று தலைவனை எதிர்ப்பட்டு அவனைத் தொழுது வலஞ்செய்து "நம்மாற் றலைமாட்டுச் செய்யப்பட்ட தலையளி (பேரன்பு), உண்மையாகவே பலரான் அறியப்பட்டதோடு, சுற்றத்தாரது சீற்றத்திற்கும் ஏதுவாயிற்று. இவ்வாறு ஆகியது, நீவிர் முன்னரே மணந்துகொள்ள முயற்சிசெய்யாது களவொழுக்கத்தே கருத்துக்கொண்டொழுகியதாலன்றே? அல்லதூஉம், ஏதிலரும் வரைந்தெய்தற்கு 'முலைவிலையோடு புகுந்து பொன்னணிய முந்துற்றார்; இனி என்செய்வோம்' என்று கூற, அதுகேட்ட தலைவன், 'இந்நிலையில் என்னாற் செயற்பாலது யாது?' என்று உசாவ, 'நீரே சூழ்ந்து சொல்லுதிர்' என்றாள். என, தலைவனுஞ் சூழ்ந்து 'ஆயின், என்காதலியை என் ஊர்க்கே உடன்கொண்டுபோக வலித்தேன்; இச்செய்தியை அவட்கு உணர்த்தி உரியவற்றை விரைந்துசெய்க' என்றான். அதுகேட்ட தோழி மகிழ்வுற்று 'நன்று, எப்பெருமான் அருளிச்செய்தது; அவட்கு இச்செய்தியுணர்த்தி விரைந்து கொணர்வேன்' என்று கூறிப்போந்து, தலைமகள்பாற்சென்று, "எம்பெருமாட்டி! தலைவர் நின்னைத் தம்மூர்க்கு உடன்கொண்டுசெல்லக் கருதுகின்றார்; இஃதறிந்தேன்; நின்குறிப் பென்னையோ" என்று உசாவினள். அதுகேட்ட தலைவி, "உயிரினுஞ்

* Casts and Tribes of Southern India. (See Velan).

சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்-செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று" (113)என்றவாறு,நாணழியவரினுந் தன்கற்பைக் கைவிடாமைதுணிந்து, தலைவாது உடன்போக்கிற்குத் தானும் மனநேர்ந்த குறிப்பை வெளிப் படுத்தினள். இங்ஙனந் தலைவி உடன்பட்டதும், அவள் வெளியேறு தற்கு வேண்டுவன புரிந்து, முன்பு இரவுக்குறியிற்போல, ஒருவரும் அறியாவகை தோழி அவளைக் குறியிடத்துக் கொண்டுசென்று தலைமகன் பாற்சேர்த்து, அவனை நோக்கி, "கொங்கை தளரினுங் கூந்தல் நரைப் பினும், ஏந்தல்! மற்றிவ்—வங்கை அடைக்கலம் என்றே கருதி அருளக் கண்டாய்" என்று தன் ஆற்றாமையும் இரக்கமுந்தோன்ற "ஓம்படை" (அடைக்கலம்) கூறி (பக். 309), அவர்களை வழிவிடுத்துப் பிரிவாளாயி னள். இஃது உடன்போக்குவரலாறுமென்று உணர்க. இங்ஙனம் தலைவி உடன் செல்லத் துணிந்ததற்கு ஏது, தான் இல்லறத்தினின்று நல்லறஞ்செய்ய முடியாமையாலும், அடுத்தடுத்துத் தலைவன் பிரிதலால் வருத்தமிகுதி நிகழ்தலாலும், அம்பலும் அலரும் பரந்து துன்பம் விளைத்தலாலும், தாய்முதலியோர் அயிர்த்தலால் தலைவனைக் குறி யிடத்துக் கூடுதல் தடைப்படலாலும், இவையெல்லாம் நீங்கித் தலைவ னுடன் இணைபிரியாச் சேர்க்கையைத் தலைவி விரும்புதலே எனக் கூறுவர் (225).

இவ்வாறு ஒருவரும் அறியாவண்ணம், காதற்றலைவனுடன் தலைவி செல்லாநிற்கப் பிற்றைஞான்று வெளிப்பட்ட மகள்செய்தி கேட்டறிந்த சுற்றத்தார் தலைவன்செயற்கு மிகவும் வெகுண்டு அவ்விருவர் செலவை யுந் தடுத்தற்பொருட்டுத் திரண்டு விரைந்தெழுவர். இவரறிந்தெழுவ தற்குமுன்பே, செவிலி கேட்டு மயங்கிக் கவலைமேற்கொண்டு, தலைவன் தலைவியர் சென்ற இடைச்சுரத்தைநோக்கித் தேடிப்போந்து, வழியில் எதிர்ப்பட்ட முக்கோலந்தணரையும் மற்றவரையும் உசாவி அவரால் அவ்விருவரும் அகமகிழ்ந்து வழிச்சேறலையும் அவ்விருவரும் அறநெறியி னிற்றலையும் அறிந்து, ஆற்றாமையால் மேற்செல்லவியலாது மீண்டு வருவள். [முக்கோற்பகவர், செவிலிக்கு அவ்விருவரது உடன்போக் கைப்பற்றிக் கூறுமுறையைக் கலித்தொகை 9-ம்பாட்டிற் காணலாம்.] ஆனால், தலைவியைப்பெற்ற நற்றாய், இவள்போல நெடுந்தூரஞ் செல்லா ளாயினும், தம்மூர்த் தெருவரையுந் தேடுதற்குரியள் எனப்படுகின்றது, (37)

இங்ஙிவ்வாறாக, தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டுசெல்லும் போது, இடைவழியிற் சுற்றத்தார் திரண்டுவந்து தலைவனை மேற்செல்லா வண்ணந் தடுத்துநிற்க அப்போது தலைவி, அவர்செயற்கு மனமொவ்வாது தன் காதலனைச்சார்ந்து கற்பொடுபுணர்ந்துநிற்பது கண்டு, 'இவள் செய்கை அறநெறிப்பட்டதாதலால் நாம் இதற்கு இடையூறுவிளைத்தல் கூடாதென்றும், விளைப்பினும் தலைமகன் எடுத்துக்கொண்ட வினைமுடித்தல் ஒருதலையென்றும் கருதி, அவருடன்போக்கிற்கு உடன்பட்டுத் தம்மூர்நோக்கி மீள்வர். இதனை "இடைச்சுர மருங்கி னவள் தம ரெய்திக்-கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்கஞ ரெய்திக்-கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை' என்பர் ஆசிரியர் (40). அங்ஙனம் அவர் மீண்டதும், தலைவியினச்சந்தீர, இடைச்சுரமருங்கில் 'நாம் இவ்வாறு உடன்போவது, நம்மிருவர்மாட்டுமன்றிப் பழமையாக வழங்கும உலகியலாம்' (57) என்று தலைவன் அவளைத் தெருட்டியும் வழியிளைப்புத்தீரமருட்டியும் உடனழைத்துச்சென்று தன்பதி சேர்வனெனஉணர்க. இவ்வாறு களவுப் புணர்ச்சிக்குரிய தலைவியைத் தலைவன் உடன்கொண்டு சேறல் பண்டைத் தமிழ்வழக்காதலோடு, அது தன்மமார்க்கமாகவும் கருதப்பட்டுவந்த தென்பது-"சுரநனி இனிய வாருக தில்ல-அறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்த வென்-பிறைநுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே" (பக்-57) "இறந்த கற்பி னாட் கெவ்வம் படரன்மின்—சிறந்தானை வழிபடஇச் சென்றனள்—அறந் தலைப் பிரியா ஆறுமற் றதுவே" (கலித்-9) என்னுஞ் சான்றோர்கூற்றுக் களால் உணர்க. இவ்வுடன்போக்கைக் "கொண்டுதலைக்கழிதல்" எனவுங் கூறுவர். (பக்-57).

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், தோழியிற்கூட்டம் என்ற பகுதியானது ஏனையவற்றினும் பலபிரிவுடையதாக முன்னோரால் மொழியப்பட்டுள்ளது என்பது வெளியாகும். மேற்குறித்த பாங்கிமதியுடம்பாடு முதல் உடன்போக்கீறாக உள்ளனவற்றையே, நம்பியகப்பொருள் முதலிய இலக்கணங்களும், திருக்கோவையார் தஞ்சைவாணன்கோவை முதலிய இலக்கியங்களும் மற்றுஞ் சில வேறுபாடுபடப் பகுத்துக்கொண்டு, வெவ்வேறு கிளவிகள் அமைத்து விரித்துக்கூறுவன.' அன்றியும், ஆசிரியர் கூறியவற்றினுஞ் சில கூட்டியுங் குறைத்தும் மாற்றியும் செல்வனவாம். ஆயினும் தொல்காப்பியனார் கருதிய முறையை நாம் நுணுகி ஆராயுமிடத்துத், தோழியிற்கூட்டமானது, மேற்கூறிய வாலாறுகளைக்

குறிப்பிடுவதே என்பது புலப்படத் தடையில்லை. இனி, இவ் வுடன்போக்கோடு களவொழுக்கம் முடிவுறுகின்றதென்றும், மேல்வருஞ்செய்திகள் கற்பொழுக்கத்தின்பாற்படுமெனவும் உணர்க; என்னை? ஆசிரியர் செய்யுளியலிற் கற்பென்னுங் கைகோளின் இலக்கணங் கூறப்புக்கவிடத்தே "மறைவெளிப்படுதலும்" என, உடன்போக்கிற்குப் பின்னிகழும் மறைவெளிப்பாட்டைக் கற்புமுறையின் தொடக்கமாகக் கூறுதலால் என்க. அதனுரையிற் பேராசிரியர் "எம்மனை முந்துறத் தருமோ, தம்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே" எனத் தலைவி உடன்போயகாலத்து வருந்திக் கூறிய நற்றாய்கூற்றை அம் மறைவெளிப்பாட்டுக்கு உதாரணங் காட்டுதலுங் கண்டுகொள்க. திருவள்ளுவரும், அலரறிவுறுத்தலோடு களவியலை முடித்துப் பின் கற்பியல் கூறத்தொடங்குதலும் நோக்கத்தக்கது.

இக்களவுக்கூட்டம் இரண்டுமாதங்களுள்ளே முடிதற்குரியதென்று இறையனார்களவியல் கூறியசெய்தி முன்னரே குறிக்கப்பட்டது (சூ-32). அது கூறிய சூத்திரத்தில் "திங்களிரண்டினகம்" என, இரண்டுமாதமாவதற்குச் சிலநாள் நிற்க, வரைந்துகொள்வது நலமென்று கருதிய உரையாசிரியர் கொள்கைப்படி, இக்களவொழுக்கமுடிந்து ஐம்பத்தாறும்நாள் மணம் நிகழுமென்றும், இன்னவின்னசெய்திகள் இன்னவின்ன நாட்குரியனவென்றும், தஞ்சைவாணன்கோவையுரையாசிரியர் முதலியோர் வரையறை கூறுவர் (366-உரை). இப்பாகுபாடு காட்டுங் குறிப்பொன்றுந் தொல்காப்பியத்துக் காணப்படாமையால், அவை ஈண்டு விரிக்கற்பாலனவல்ல.

இனிக் களவுக்கூட்டங் கூடிவந்த தலைமகன் தான்காதலை மணந்துகொள்வதில் இரண்டுமுறை யுண்டு; அவை களவுவெளிப்படுதற்குமுன் வரைதல், களவுவெளிப்பட்டபின் வரைதல் என்பன (140). பிற்கூறியபகுதியைச் சேர்ந்தனவே, முன்பு எழுதப்பட்டவை. களவு வெளியாவதற்குமுன் வரைதல் என்பது, பகற்குறி இரவுக்குறிகட்குப் பின், தோழியால் வரைவுகடாவப்பட்டு நிகழ்வதாகும். இங்ஙனம் வரைதலில், தலைவிக்கு உடன்போக்கில்லை என்பது உணரத்தக்கது. இந்நிகழ்ச்சியில், தலைவியை மணம்பேசி அவள் சுற்றத்தாரைத் தலைவன்வேண்ட, அவர் மிகுந்த பரிசங்கேட்குமிடத்து அப் பரிசத்தின்பொருட்டு அவன் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிதலும், வேறுகாரியத்தின்பொருட்டு (வேந்தர்க்குற்றுழி) ஒருவழித்

தணந்தும் சில்காலம் நீங்கியுறைதலும் நிகழுமென்றும், ஆனால், இக் களவொழுக்கத்திடையே ஓதல் தூது பகைகள் காரணமாகத் தலைவி யைப் பிரிதல் கூடாதென்றுங் கூறுவர் (141). மேற்கூறியவாறு "வரை விடைவைத்துப் பொருள்வயிற்" பிரியும் பிரிவொன்று கூறப்படுதலால், விவாகத்தில் மகள்பொருட்டுப் பரிசம்வாங்கும்வழக்கம் தமிழ்நாட்டார்க் குள் முன்னாளில் இருந்தமை புலப்படும். "பொருளெனமொழியினும்" என்ற சூத்திரமுங் காண்க (214). இவ்வழக்கம் மலைச்சாதியார்பலரிடத்து இன்றும் உள்ளதேயாம். ஆரியர்க்குள் கன்னியாசுல்கம் பெறுதல் பண்டைக்காலத்தில்லை என்றும், சூத்திரரும் பெண்ணுக்கு அது வாங்கு தல் தகாதென்றும் மனு கூறுவர் (அத். 9; 98. 100.). இவ்வரைவின் பொருட்டுப் பிரிதலை முன்னூல்களும் பின்னூல்களும் விரித்துக் கூறு கின்றன. இங்ஙனமாக இயற்கைப்புணர்ச்சிமுதல் தோழியாலாயகூட்ட முடியவுள்ள பொருட்பகுதியே அகத்திணையுட் பெரிதுஞ் சிறந்ததாம். இதனை "அகத்திணையின் மிகத்திகழும் இன்பக்கலவி யின்பப்பகுதி முற் றிற்று" எனப் பேராசிரியர் எழுதுதலாலும் அறியலாம் (திருக்கோ. 300).

III. கற்பியல்.

முற்கூறிய இயலிலே, இல்வாழ்க்கைக்கு முன்னிகழுங் கள வொழுக்கத்தின்வரலாறு ஆராயப்பட்டது. இனி அடுத்த நிலையாகிய கற்பைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறுவனவற்றை நோக்குவோம். கற்பாவது— கொள்ளுதற்குரிய தலைவன், வேள்விச்சடங்கொடுகூடத் தலைவியை அவள் பெற்றோர்கொடுப்பக் கொள்ளுதலாம் (142). "கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வமின்றெனவும், அவனை இன்னவாறு வழிபடுக எனவும், இருமுது குரவர் (பெற்றோர்) கற்பித்தலானும், அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத் தோர் கடவுளர்—இவர்களிடத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைத் தலைமகன் கற்பித்தலானும், வேதத்துஞ் சடங்கினும் விதித்த சிறப்பிலக்கணங் களைக் கற்பித்துக்கொண்டு துறவறத்துச் செல்லுந்துணையும் இல்லற நிகழ்த்துதலானும், கொண்டதலைவனை இன்னவாறு பாதுகாப்பாயென் றும், அவற்கு நீ இன்னவாறு குற்றேவல் செய்தொழுகென்றும் அங் கியங்கடவுள் சான்றாக மந்திரவகையாற் கற்பிக்கப்படுதலானும் 'கற்பு' எனப்படுவதாயிற்று" என்பர் (பக்-345). களவுப்புணர்ச்சிக்குப் பின்பு

இக்கற்புமுறை நிகழ்வதாகவே புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்படுமென்பது, "முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்—கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே" என முன்னோர் கூறுதலால் நன்கறியப்படும். (மெய்யுறு புணர்ச்சியாகிய களவின்வழித்தாகாத) வேறு உலகியன்மணங்களும் உள்ளப்புணர்ச்சியாகிய களவுமுறையானே பெரும்பான்மை நிகழ்வன வாதலின், அவற்றையும் களவுக்கூட்டத்திற்குப் பிற்பட்டனவாகவே கொள்வர். இதனை நச்சினார்க்கினியர் "பொருளாற் கொள்ளும் மணமும், இருவர் சுற்றமும் இயைந்துழித் தாமும் இயைதலிற் கந்தருவப் பாற்படும்" (பக்-226) எனவும், "உலகத்து மன்றலாவது, குரவர் கொடுப்பதற்குமுன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும் கண்ணும் மனமுந் தம்முளியைவதே என வேதமுங் கூறிற்று" (பக்-223) எனவும், "இருவர் கண்ணுற்றுக் காதல்கூர்ந்தவழியெல்லாம் கந்தருவமென்பது வேதமுடிபாதலின், இவ்வுள்ளப்புணர்ச்சியுங் கந்தருவமாம்" (பக்-232) எனவும் கூறுதலால் உணர்க. இனி, இக்கற்பினது வகையைத் தொல்காப்பியனார்,

> "மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்
> இவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது
> மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும்
> பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே" (500)

என்ற செய்யுளியற்சூத்திரத்திற் பாகுபடுத்துக் கூறுகின்றார். ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட முறைகொண்டு ஆராயுமிடத்துக் கற்புமுறையைப் பற்றிய உலகியலும் அதனைத் தழுவியதாகிய புலனெறிவழக்கமும் அடியில்வருமாறு தெரிதல்கூடும்.

மறைவெளிப்படுதலுந் தமரிற்பெறுதலும்:—முன்பு உடன்போக்கிறுதியில் உரைத்தவாறு, தலைவனுந் தலைவியும் ஒருவரும் அறியாமல் உடன்செல்ல "இடைச்சுர மருங்கின் அவள்தமர் எய்திக்-கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்கஞ ரெய்திக்—கற்பொடு புணர்ந்த" தலைவியினில்லைமை கண்டு அவள் சுற்றத்தார் மீண்டதும், தலைவன் அவளுடனசென்று தன் பதியடைவன். அடைந்து சிலநாளாகியபின், தலைவியின் தமர் அவளிருப்பறிந்துவந்து, தலைவனைத் தமமூரகத்தே மணம்புரிந்து கொள்ளும்படி வேண்டுவர். இவ்வேண்டுகோளுக்குத் தலைவன உடன பட்டானாயின், அவன் தலைவியின ஊர்சென்று, அவளை வதுவைபுரிந்து

வாழ்வுறுவன். இனி, அவ்விருவரது உடன்போக்கில், தலைவியின்சுற்றத்தார் இடைவழியில் வந்து தடுக்காமலும், அவர், தலைவியிருப்பறிந்து வந்து, தலைவனைத் தம்மூரில் மணம்புரிந்துகொள்ளவேண்டாமலும் போவாராயின், தலைவன் அவளைத் தன்மனையில்வைத்து 'வதுவைக்கல்யாணம்' செய்துகொள்வான். இம்மணநிகழ்ச்சிக்குமுன், தலைவன் தாய், அவனாற் கொண்டுவரப்பட்ட தலைமகளின்பொருட்டுச் "சிலம்புகழி நோன்பு' ஒன்றுசெய்தல் பண்டைமரபென்றுதெரிகின்றது (ஐங்கு-399). இங்ஙனந் தலைவியை ஒருவருமறியாவகை உடனழைத்துச்சென்று, அவள் சுற்றத்தார்கொடுக்காமலே மணஞ்செய்துகோடல், முற்காலத்துத் தன்மமார்க்கமாகவே கருதப்பட்டதென்பது, "கொடுப்போரின்றியுங் கரண முண்டே-புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான" (143) என ஆசிரியர் கூறுதலால் அறியலாம். ஆயினும், களவு வெளிப்பட்டபின் தலைவியின்தமர் சம்மதித்துக் கொடுத்தலே முற்காலத்துப் பெருவழக்காகவேண்டுமென்பது, "மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்" என்று ஆசிரியர் அறிவித்தலால் தெளியப்படும். ஆரியவிவாகமுறையாகிய காந்தர்வத்திலும், ஒருவன் கந்தருவமுறையால் ஒருத்தியைக் கூடிய பின்னர், அக்கூட்டம் அவள்பெற்றோர் முதலியவரால் பின்பு அங்கீகரிக்கப்படுமென்பது, "காந்தர்வமென்னும் விவாகத்தால் ராஜரிஷி கன்னியர்பலர் மணஞ்செய்துகொண்டனரெனவும், அவர்கள் தாய் தந்தையரால் பின்பு ஆமோதிக்கப்பட்டனரெனவும் நாம் கேள்விப்படுகிறோம்" என்று மஹாகவியாகியகாளிதாஸரும் (சாகுந்தளம்-அங்கம் 3),

"காந்தர்ப்ப மென்ப துண்டாற் காதலிற் கலந்த சிந்தை
மாந்தர்க்கு மடந்தை மார்க்கும் மறைகளே வகுத்த கூட்டம்
ஏந்தற்பொற் றோளி னாயி னிசைந்தபின் எனக்கு மூத்த
வேந்தற்கும் இருவர்க் குமோர் வேறுமோ ருரையுண் டென்றாள்"

(இராமா ஆரண்ய சூர்ப்ப 54)

என இராமனைநோக்கிச் சூர்ப்பணகைகூறியதாகக் கம்பநாடரும் பாடுதல் காண்க. இனிக் காந்தருவமணம் நிகழ்ந்தபின்பு கரணம் (சடங்கு) நிகழ்தல் உண்டென்று ஆசிரியர் குறிப்பிக்கின்றார் (கற்பியல். 1.2). ஆனால், வடநூல்வழக்கிலே கரணநிகழ்தலும நிகழாமையுமாக இரண்டுமுறையும் காணப்படுகின்றன. அருச்சுனன் சுபத்திரைகளது காந்தருவமணத்துக்குப்

பின் கூறப்படும் காரணச்செய்தியும் சகுந்தலை துஷ்யந்தரது தனிக் கந்தருவமணமும்† மேற்கூறிய இரண்டுக்கும் முறையே உதாரணங்களாம். (பத்தினி பாரியை தாரம் ஜாயை பிரஜாவதி எனப்பட்ட) "ஐவகை மனைவியருள், முதல்நால்வர்மட்டும் அங்கிசான்றாகத் தர்மசாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட கிரியைகளோடு விவாகஞ் செய்யப்படுவர். காந்தருவவிவாகத்துக்குக் கிரியைகளில்லை; அது விருப்பத்தானே நடக்கத்தக்கது; இருவர்க்கும் காதலால் ரஹஸ்யத்தில் மந்திரமில்லாமற் செய்யப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது" என வரும் பாரதவசனமும் நோக்கித்தக்கது. இங்ஙனம் தமிழரது களவுக்கூட்டத்துக்குப்பின் கரணம் நிகழ்தல் முன்னுளில் வழங்கியதில்லை என்றும், பிற்காலத்தே அம்முறை அவர்க்குள் அமைந்துவழங்கலாயிற்றென்றும் ஆசிரியர் கருதுவர். இவற்றை "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்—கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே" "பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்—ஐயர் யாத்தனர் கரண மென்ப" என்ற கற்பியற்சூத்திரங்களிற் காண்க. அந்தணர் அரசர் வணிகர்க்கு, ரிஷிகள் ஒருகாலத்தே விதித்துப்போந்த சடங்கொடுகூடிய கற்புமுறையைத் தங்கள் புராதனமுறையொன்றில் நின்றொழுகிவந்த தமிழ்நாட்டார்க்கும் இருடிகள விதிக்கும்படிநேர்ந்த காலமுமுண்டென்றும், அங்ஙனம் விதிக்க நேர்ந்தகாரணம்—பொய் வழு முதலிய குற்றங்களின்றி நடைபெற்றுவந்த புராதன ஒழுக்கமாகிய தமிழர்மணத்தில், பிற்காலத்தே அவை புகுந்து அதன் பழஞ்சிறப்பைக் கெடுத்தமையால் அந்தமணம் ஒழுங்காக நிகழ்தற்பொருட்டேயாம் என்றும் ஆசிரியர் கருதினராதல் மேற்சூத்திரங்களால் உய்த்துணரப்படும். இச்சூத்திரமொன்றிற் கண்ட "கீழோர்" என்ற சொல் ஐவகைநிலத்துக்குரிய பண்டைத் தமிழ்மக்களையே பெரும்பான்மை உணர்த்துவதாம்.‡ என்னை? களவியற்குப்பின் கற்பிடலைத்து ஆசிரியர் விதித்துப்

வியாசபாரதம்; தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு—ஸ்ரீ ம. வீ. ராமாநுஜாசாரியரவர்கள் பதிப்பு. ஆதிபர்வம் பக்-859.

† ஷை ஷை ஷை பர்வம் 330-முதல் 346-ம் பக்கம் வரை.

‡ நாற்கவிராசநம்பியாரும் "மொழிந்தோா நால்வரு மொழிந்த நிலத்துறை-இழிந்தோா தம்முளு முயர்ந்தோரு மெய்துப" (31) "இழிந்தோா் தமக்கு மிவற்றுண்மேம் பட்டவை—யொழிந்தன வாமென மொழிந்தனர் புலவர்" (76) என்ற சூத்திரங்களினும் அவற்றினுரையினும், நால்வகைவருணத்தவரை உயர்ந்தோர் என்றும், ஐந்திணை நிலமக்களை இழிந்தோர் என்றும் கூறினர். ஆரியவருணப் பாகுபாட்டுள் இவ்வைந்திணைமக்கள் அடங்காமைபற்றி இவ்வாறு அவர்கள் கருதப்பட்டனர் போலும்.

யோர்ந்தனவெல்லாம் "வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடைத்—தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து வழக்கே" யன்றிப் பிறநாட்டுவழக்கு ஆகாமையால் என்க. முன்னியல்களிற் களவுக்கூட்டத்துக்குரியர் என்று கூறப்பட்ட தமிழர்க்கு ஆரியரதுகரணவிதியைக் கூறியதன்காரண மென்னே? என்ற ஆசங்கையைப் பரிகரித்தற்கே இச்சூத்திரங்கள் கற்பியலின் தொடக்கத்தே ஆசிரியராற் கூறப்பட்டன என்பது உணரத்தக்கது.

இனி, நச்சினார்க்கினியர், "மேலோர் மூவர்க்கும புணர்த்த கரணங்—கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே" என்பதற்கு ஆதியூழியில் (கிருதயுகம்) நான்கு வருணத்தாருந் தம்முள் மணம்புரிந்துவந்தனரென்றும், இரண்டாம் ஊழி (திரேதாயுகம்) தொடங்கி, வேளாளர்க்கு மற்றமூவருடன் மணம்புணர்தல் விலக்கப்பட்டதென்றும், ஆயின், முதலூழியில் வேளாளர் மற்றைமூவருடன் மணம்புரிந்ததைக் குறிக்கும் இலக்கியம் பிற்காலத்து வீழ்ந்ததென்றும் கருத்துப்பட உரைகூறுவர். அதனை அச்சூத்திரவுரைநோக்கி உணர்க.

இனிப் "பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்—ஐயர் யாத்தனர் கரண மென்ப" என்ற சூத்திரத்திற்கு, அவ்வுரையாளர், "வேதத்திற் காணமொழிய ஆரிடமாகிய காணம்பிறந்தவாறும் அதன் காரணமுங் கூறுகின்றது" என்று அவதாரிகையும், "ஆதியூழி கழிந்தமுறையே அக்காலத்து அந்தந்தொடங்கி இரண்டாமூழி முதலாகப் பொய்யும் வழுவுஞ் சிறந்துதோன்றிய பிற்காலத்தே, இருடிகள் மேலோர்காணமுங் கீழோர்கரணமும் வேறுபடக் கரணங்கள் கட்டினார்" என்று பொருளும், "இவ்வாசிரியர் ஆதியூழியின் அந்தத்தே இந்நூல்செய்தலின், முதனூலாசிரியர்கூறியவாறே களவுநிகழ்ந்தபின்னர்க் கற்பு நிகழுமாறுங் கூறித் தாம் நூல்செய்கின்றகாலத்துப் பொய்யும் வழுவும்பற்றி, இருடிகள் நூல்கள் யாத்தவாறுங் கூறினார், அக் களவின்வழிவந்த கற்புங் கோடற் கென்றுணர்க" என்று விசேடமுங் கூறினார். இதனால், மேலோர்கரணமும் கீழோர்கரணமுங் கூறியதே இச்சூத்திரமென்பது, அவ்வுரைகாரர் கருத்தாதல் காண்க.

இவ்வாறு ரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்ட பிற்கால விவாகமானது, 'இவளை நீ இன்னவாறு பாதுகாக்க' எனத் தலைவனுக்கும்,* 'இவனுக்கு இன்னபடி நீ குற்றேவல் செய்தொழுக' எனத் தலைவிக்கும் அங்கியங்கடவுள்

வுள் அறிகரியாக மந்திரவகையால் வேள்வியாசான் கற்பிப்பதாகும். இதனைக் "காணம்" என்றனர் தொல்காப்பியர். காணம்—விவாகத்துக்குச் சிறப்புடைய காரணம். முற்காலத்து நிகழ்ந்துவந்த கரணச்செய்திகள் சில அடியில்வரும் பாட்டிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன:—

"உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கனையிரு ளகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வர்ப் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
நீரொடு சொரிந்த வீரித ழலரி
பல்லிருங் கதுப்பி னெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர
ஓரிற் கூட்டிய உடன்புணர் கங்குல்" (அகம்-86)

எனக் கண்டுகொள்க. இக்கரணத்தை "வதுவைக்கலியாணம்" என்பர். (களவி-பக். 127; அகநா. 86 அரும்)

இங்ஙனம், வேள்வியாசான் காட்டியமுறையே, அங்கிசான்றாக மணமுற்றியபின், தலைவன் தலைவி யிருவரும் இல்லறநிகழ்த்துங்காலத்தே—கூடிமகிழ்தலும், சிறிதுகோபத்தாற் புலவியும், அதுமுற்றிப் பெருங்கோபமாகுமிடத்துப் பிரணயகலகமும், அக்கோபங்களைத் தீர்த்து இருவரும் கூடலும், பலதொழில்களின்பொருட்டுப் பிரிதலும், அதுபற்றி

இருவர்க்கும் ஆற்றாமை பெருகுதலும், பிரிந்துவந்து கூடிக்களித்தலும், பின்பு இல்லிருந்து நல்லறஞ் செய்கையும் உலகத்துத் தலைமக்களாயுள்ளாரிடம் இயல்பாக நிகழுமன்றே? அவற்றையே ஆசிரியர் மகிழ்தல், புலவி, ஊடல், உணர்தல்,பிரிவு என வகுத்துக் கற்பியலிற் கூறுவாராயினர். இவற்றுள் மகிழ்தல் என்பது இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியுமுதலியவற்றால் இருவரும் மகிழ்தலாம். புலவி என்பது இருவருங் கூடுங்காலத்துச் சிறிது மனம் வேறுபடுதல். ஊடுதல்—என்பது அவ்வேறுபாடு நீட்டித்தல். இங்ஙனம் புலவியு மூடலும் நிகழ்தற்குக் காரணம், தங்கள் மனங்கட்கு ஒவ்வாதசெயதிகள் சில நடந்தனவாக ஒருவரையொருவர் ஐயப்படுதலாம். இவ்வையம் பெரும்பான்மை தலைவிகண்ணே நிகழ்வதென உணர்க. இதனைக் காரணங்காட்டியேனும் வேறுவகையாலேனுந் தெளிவித்தல், உணர்த்தல் எனப்படும். இவற்றுட் புணர்ச்சியின்மகிழ்தலாகிய மகிவு, தலைவன் தலைவியைப் பிரியாது நின்று இல்லறநிகழ்த்துங் காலத்தும், ஏனையவை அவன் காந்த ஒழுக்கமுடையனாய்ப் பின்பு தலைவியை அடைந்தகாலத்தும் பெரும்பாலும் நிகழ்வன. இவ்வாறு மகிவு முதலிய ஐந்தும்பற்றி நிகழ்வனவே இக்கற்பியலில்வருங் கூற்றுக்கள் பெரும்பாலுமென உணர்க. இக்கூற்று நிகழ்த்தற்குரியார் பன்னிருவர் என்பர்; அவர்:—பாணர், கூத்தர், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் என்ற அறுவரும், முன் களவியலிற்கண்ட பார்ப்பான் பாங்கன் முதலிய அறுவருமாவர். அவருள்—

பாணர்—பண்ணுக்கு உரியரானமையால், இவர்க்கு இப்பெயர் வழங்கியது. இவர் யாழ்வாசினை முதலியவற்றால் தமிழ்த்தலைவரை மகிழ்வுறுத்துபவர். இக்கூட்டத்தாரில் யாழ்ப்பாணர், இசைப்பாணர், மண்டைப்பாணர் எனப் பலபிரிவினர் உண்டு (பக்-212). பாணரைப்பற்றிய செய்திகள் சில பண்டைநூல்களாற் றெரியவருகின்றன. அவற்றையும் ஈண்டே ஆராய்ந்துகொள்வோம். இப்பாணர் பண்டைத் தமிழ்க்குடிகளுள் ஒருவரென்பது "துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்-றிந் நான் கல்லது குடியு மில்லை"என்னும் புறப்பாடற் பகுதியால்(335) விளங்கும். இவர் இயலிசைகளிற் பெரிதும் வல்லோராக இருந்தமையால், தமிழரசரும் மற்றைத்தலைவர்களும் இவரை ஆதரிப்பதைத் தங்கள் பெருமையாகக் கொண்டொழுகினர். "பாணர் சுற்றத்துப் பசிப்பகையூரி" "பாணர் நாளவை" என்பன முதலாக அரசர் சிறப்பிக்கப்படுதல்

ண்டுகொள்க. சங்கச்செய்யுள் பலவற்றில் இச்சாதியாரின்பெருமைகள் மிகுதியாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆரியமக்கள் இவரை "மாதங்கர்" என வழங்குவர்; இதற்குச் சிராமமத்தியத்தை அடையாதவர் என்பது பொருளாம்.* இதனால், இவர் இழிகுலத்தாராகக் கருதப்பட்டுவந்தமை புலனாகும். "புலையன் ஏதவிய பொய்நினை வாழி" (பக்-394) 'புலையாத் தின்னி' (திருக்கோ-386) என இவரை வழங்கலுங் காண்க. இவர்க்கு அரசர் வழங்கிவந்த பரிசுகளிலே, பொற்றாமரைப்பூச்சூட்டு தலைத் தமிழ் நூல்கள் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் இவர் பிரபலமுற்றிருந்தவாறன்று. பாணகவி இயற்றிய காதம்பரியின் தொடக்கத்தே, ஒரு பாண்மகள் வடநாட்டரசனொருவனிடஞ் சென்ற மதங்கஜாதிப்பெண்ணின் வரலாறு கூறுமிடத்தில், அவளைத் தெனனுடைய வாயிற்காப்போன் செல்லுதலானும் விண்ணப்பிக்கும் "அம்மாது (அரசனே) பாதுகாவலன் தூரத்திலிருந்தவாறே தன்வரவை அரசனுக்கு உணர்த்தவிரும்பி மூங்கிற்கழியொன்றெடுத்து அச்சபையின் தரையிலே ஒருமுறை அடித்தாள்" என்று அகசரி எழுதுகின்றார். இதனால் மூங்கிற்கோல்கொண்டு சபையிற் செல்லுதல் பாணரது பழைய வழக்கமென்பது புலப்படும். இங்ஙனமே, "நுணங்குநுண் சிறுகோல் வணங்கிறைப் பணைத்தோள் ... சவுந்" "நுண்கோல் கொண்டு களம்வாழ்த்தும் அகவலன்பெறுகமாவே" எனவரும் அகநானூற்றிலும் "வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்" எனக் குறுந்தொகையிலும் (298) வருதல் நோக்கிக்கொள்க. பிறவும் இப்பாணர் செய்திகள், யாமெழுதிய "பண்டைத்தமிழ்க் குடிகள்"† என்ற வியாசத்தே காணத்தக்கன.

இத்தகைய பாண்கூட்டத்தார், மலையாளநாட்டிலே இன்றும் தம் பூர்வவிருத்தாந்தங்களுடன் வசித்தல் கேட்கத்தக்கதாம். இவர் அந்நாட்டில், திருவரங்கப்பாணன், மீன்பிடிபாணன், குடைகட்டிப்பாணன், புள்ளுவப்பாணன் என நான்கு பிரிவினராக உள்ளாரென்றும், ஆடல் பாடல் மத்தளங்கொட்டல் முதலியவற்றில் இவர் வல்லவரென்றும், ஒவ்வோராண்டிலும் வரும் கர்க்கடகமாதத்து வைகறைகளிலே, பிராமணர் நாயரிவர்

கள்மயக்கமுள்ள பிராமணப்பெண்ணினிடம் சூத்திரனான நாவிதனுக்குப் பிறந்தவராதலால், சண்டாளசாதியின ரென்பர். வியாசபாரதம், தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு—ஸ்ரீ ம. வீ. ராமாநுஜாசாரியாபதிப்பு—அநுசாஸன பர்வம். பக்-18.

† "செந்தமிழ்" தொகுதி-4; பகுதி-6. பக்-243.

களின் வீட்டுமுகப்புக்களில் நின்று நல்லிசைப்பாடல் பாடியும் மத்தளம் வாசித்தும் "துயிலுணர்த்தல்" என்ற விசேடம் இவரால் நடைபெறுகின்றது என்றும், அந்நாட்டிற்றூம்புதலை தப்பேராவேலை இவர்களுக்குப் படுகின்றனவென்றும், தோல்வேலை, குடைகட்டுதல், மத்தளங்கட்டுதல் முதலியன இன்னோர்தொழில்களாமென்றும் பிறவாறுங் கூறப்படுகின்றன*. மீன் பிடித்தல் இவர் தொழிலென்பது "பச்சூன் பெய்த சுவல்பிணி பைந் தோற்–கோள்வல் பாண்மகன் தலைவலித் தியாத்த–நெடுங்கழைத் தூண்டில்" (பெரும்பாண் 283-284) "புஞ்சிலைத்தியமாசந்தைப் பாண்மகள்–சின்மீன் சொரிந்து பன்னெற் பெறூஉம்–யாணர்த்தே" (ஐங்குறு-47-9) என்பனவற்றாலும் உணர்க. இங்ஙனமே துயிலுணர்த்தலும் தொழிலும் இவர்க்குரிய தென்பது "விறலியும் பாணனும் பாவேந்தற்குத் துயிலெழு மங்கலம் பாடவந்து நின்றார்" எனப் பேராசிரியர் கூறுதலாலும் உணரப்படும் (திருச்சிற்றம்-375).

கூத்தர்:—இவர் நாடகமாடி மகிழ்விப்பவர். நாடகமாவது கதை தழுவிவரும் கூத்தென்பர் அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப்பதி-பக். 64). இவர் "பாரசவரும் வேளாளரும் பிறரும் அவ்வாடற்குரிய உரியோராகளும், பாரதிவிருத்தியும் விலக்கியற்கூத்தும் கழாய்க்கூத்தும் ஆடுபவராகச் சாதிவரையறையிலர்" என்றும், எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின்கட்பட்ட குறிப்புக்களும் புறத்துப்போந்து புலப்பட இவர் ஆட வல்லவரென்றும் கூறுவர் (பக்-211-212). அன்றியும் "அரசர்க்குத் தொன்றுதொட்ட நன்றுந் தீதுங் கற்றறிந்தவற்றை யெல்லார்க்கெல்லாம் அறியக்காட்டுதற்கு இவர் உரியர்" எனவுங் கூறப்படுகின்றார் (பக்-115). இவர்க்குரிய கூற்றுக்களில் தொல்லைவரவு கூறுதல் சாரசியங்கூறுதல் பல் கணித்தல் உறுதிகாட்டல் முதலியவை கூறுதல் (167) இக்கூற்றுக் கட்கெல்லாம் "இலக்கியம் இக்காலத்திறந்தன" என நச்சினார்க்கினியர். இக்கூத்தர் "நாடகசாலை" யையுடையவர். ... பாணர்க்குமுரிய புறத்திணைப்பகுதிகளுள் "தாவினல்லிசை" (91) என்ற சூத்திரத்தால் உணர்க.

விறலியர்:-தாமே ஆடலும் பாடலுமுடையர் கூத்தரைப்போலவே நாடகமுறைவல்லவ ரெனப்படுவர். இவர் புறத்துப்போந்து விறல்பட†

* Castes and Tribes of Southern India See Panan.

† விறல், சத்துவம், மெய்ப்பாடு, ... எனப் பொருள் கிளவிகள்.

பாடி ஆடுதலால் 'விறலியர்' எனப் பெயர்பெற்றனரென்றும், கூத்தர்போல இவருஞ் சாதிவரையறையிலரென்றுங் கூறுவர் (பக்-212). இவர் தெருவில் நின்றாடுவதுமுண்டு (பதிற்-47).

பரத்தையர்:—இவர் காமக்கிழத்தியராவர். நச்சினார்க்கினியர் இவரைப் பற்றிக் கூறுவன வருமாறு:—"காமக்கிழத்தியராவார்-கடனறியும் வாழ்க்கையுடையராகிக் காமக்கிழமை பூண்டு இல்லறநிகழ்த்தும் பரத்தையர்; அவர் பலராகலிற் பன்மையாற் கூறினார். அவர், தலைவன் இளமைப்பருவத்திற் கூடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைநின்றொழுகப்படும் இளமைப்பருவத்தோரும், இடைநிலைப்பருவத்தோரும், காமஞ்சாலா இளமையோருமெனப் பலபகுதியராவர். இனிக் "கண்ணிய காமக்கிழத்தியர்" எனவே, கண்ணாத காமக்கிழத்தியரும் உளராயிற்று; அவர், கூத்தும் பாட்டும் உடையராகி வருஞ் சேரிப்பரத்தையரும் குலத்தின்கண் இழிந்தோரும் அடியாரும் வினைவலபாங்கினோரும் பிறருமாம். இனிக் காமக்கிழத்தியரை—பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனியை ஒழிந்த மூவரும், ஏனையோர்க்குத் தங்குலத்திலாதோரும், மணந்துகொள்ளும் பரத்தையருமென்று உரைப்பாரும் உளர்" எனக் காண்க (397-8). இவையால், பரத்தையரைப் பற்றிய பண்டைச்செய்தி வெளியாகும். நம்பியாரும் "ஒருவனொருவனுக்கே உரிமை பூண்டு-வருகுலப் பரத்தைப்பாற் பாங்கிக்-காமக்கு வந்தோர் காமக்கிழத்தியர்" "யாவையும் கற்றவை எய்திப் பிறந்த-சேரிப் பரத்தையர் மகளிர் பாங்கி-காதலிற் பயந்தோர் காதற் பரத்தையர்" "இவருள் மணந்த குறிப்பாருளரே" என்றார் (113-115). இவர் கூற்றுக்களை யெல்லாந் தொகுத்துப் "புல்லுதனைய பகுதி" (151) என்ற சூத்திரத்து ஆசிரியர் கூறுவர்.

அறிவர்:—இவர் முனையுங்கலையும் தேர்ந்தோரும் புலனன்குணர்ந்த புலமையோரும் ஆவர் (பக்-156). குற்றமற்ற ஒழுக்கங்களை முக்காலத்தும் வழுவாது முறைமையால் நடத்தும் ஒருவரும் முழுதுணர்வுடையோர் இவராவர் (பக்-165) "தோன்றுபொருள் உபாயங்களை முக்காலமும் உணர்ந்த மேலோர் முனிவர் இவ்வறிவரின் தருசாரார் எனறார்" (பக்-167) கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். நம்பியார் "அறிவர் கிழவோன் கிழத்தியென் றிருவர்க்கு—முறுதி மொழிந்த உயர்பெருங் குரவர்" (112) என்பர். தமிழ்நூற் கல்வியும் இயற்கையறிவும் வல்லோர் கட

வாது ஒழுகுவர். முக்காலத்துக்கும் தமகுலத்துக்கும் பொருந்து மாறு அவர்க்கு நல்லனவற்றைக் கூறுதலும் தீயவற்றை விலக்குதலும் அவரை இடித்து உறுதிகூறி ஓலையிலே நிறுத்துதலும் இவ்வறிவரது இயல்புகளாம (153-5). இவர், மலைநாட்டார்க்கு கலயாணத்துக்கு நல்லநாளபார்ககவலல சோதிடராகவும் கலிததொகை கூறுகிறது (39).

கண்டோர்'—இவர் வரைய [illegible], "ஈது நடைபெறுவது [illegible] தீர்த்தலும் அவனவால் [illegible] கண்டோர்க்குரிய" என்பர் நமபியார். (99)

இவ்வ [illegible] ரோடு [illegible] கண்ட [illegible] பாங்கன் தோழி செவிலி தலைவன் தலைவி—இவர் கூற்றுக்கள் இக்கற்பு முறைக்கேற்ப வரும். இவருட் பார்ப்பார்க்குரிய 'நாற்நிலையுரைத்தல்' (177) முதலிய கூற்றுக்கள் ஆசிரியர் கூறியவற்றிலும், நச்சினார்க்கினியர் இவை கடைச் சங்ககாலத்தேயே வழக்கு வீழ்ந்தன என்பதை—"இவையெல்லாம் நல்லிசைச் சங்கத்தார் இடைச்சங்கத்தார் செய்த பாட்டுள் பயின்றபோலும்; இக்காலத்து இலக்கியம் [illegible]" என்பதனால் குறிப்பிடுவர். மேற் கூறிய [illegible] திருவருமன்றி, ஊரார் அயலோர் சேரியில் உள்ளோர் ஆகிய பெண்டிரும், [illegible] தலைவியரும் இக்கற்புப்பற்றிய செய்யுள் வழிச்சில வருதற்குரியராவர், இவர் பேசியதாக முன் குறித்தவர்க [illegible] கூறுவ [illegible] குறிப்பரல்லர் (சூ-504). இவருள், பார்ப்பார் [illegible] இவர் [illegible] எல்லாரும் கேட்டற்குரியர் (510) [illegible], மற்ற [illegible] கூற்றுகள் சிலர் பலராற் கேட்கப்படுமெனவும் புலவர் [illegible] செய்யப்படுமெனவும் [illegible]. இனி, மெலிவு, [illegible] ஆக [illegible] குரியன கூறப்படும் [illegible].

ஆ [illegible] 'மெலிவு' [illegible] முதலாம். தலைவன் [illegible], தலைவி [illegible] செய்தி [illegible], [illegible] "மலிவை" [illegible], ஆசிரியர், "[illegible] முடித்த காலை" [illegible] தலைவன் கூறுதற்குரிய [illegible] (146) "மெலலெனச் [illegible] புல்லிய [illegible]" [illegible]. இவ்வாறிறந்த செய்திகள்

சில, உயர்ந்தோர் மூவர்க்கும் உரியவாயினும், தொல்காப்பியர்காலத்து வழங்கிய இல்லறமுறைகளை விளக்குதலால் அவற்றைக் குறிப்பிடுவோம்.

"கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை—நெஞ்சு தளை யவிழ்ந்த புணர்ச்சி":—"கரணச் சடங்குகளால் ஒரு குறைவுமின்றி, மூன்றிரவில் முயக்கமில்லாது, மதியுங் கந்திருவரும் அங்கியுமாகிய மூவர்க்கும் ஏற்றவாறு பள்ளிசெய்தொழுகி, நான்காம்பகலெல்லை முடிந்தகாலத்து, மூன்றுநாளுங் கூட்டமின்மையால் நிகழ்ந்த மனக்குறைதீர நான்காம் நாள் அவ்விருவருங் கூடுதல்"* என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவர் கூறிய செய்தி, விவாக காலத்துச் செய்யத்தக்கதாக ரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்ட ஒருவகை விரதமாகும். இதனையே, "மூன்றிரவு தம்பதிகள் உப்பில்லாத ஆகாரம் உட்கொண்டு, பிரமசரியவிரதம் பூண்டவர்களாய்த் தரையில் சயனஞ்செய்யவேண்டும்" என்று போதாயனமும் (படலம்-3; காண்-4) ஏனைய கற்பசூத்திரங்களும் கூறுவன. இவ்வாறு மூன்றுநாட்கூட்டமின்மைக்குக் காரணம்—அந்நாள்களில் சோமன், கந்தருவன், அக்கினி என்ற மூவரும் முறையே பெண்ணை அநுபவிப்பதாகவும், நான்காம்நாளே அக்கினி அவளைத் தலைவனுக்கு அளிப்பதாகவும் கருதப்பட்டமையேயாம். ஆரிய விவாகத்தில், மணமகளை நோக்கிக் கூறும் வேதமந்திரங்களும் இச்செய்தியை அறிவிப்பனவேயாம். அவைவருமாறு:—"சோமன் முதலில் உன்னை அடைந்தான்; பின் கந்தர்வன் உன்னையடைந்தான்; உன்புருஷரில் மூன்றாமவன் அக்கினி. மனுஷ்யனாகிய நான் உன் நான்காம் புருஷன். சோமன் உன்னைக் கந்தர்வனுக்குக் கொடுத்தான்; கந்தர்வன் உன்னை அக்கினிக்குக் கொடுத்தான்; அக்கினி உன்னை ஸம்பத்துடனும் ஸந்தானத்துடனும் எனக்குக் கொடுத்தான்" என்பன காண்க. இனி, மூன்றுநாள் மணமக்கள் ஒருங்கிருந்தும் கூடாதுறைவாராயின், அவர்க்கு உயர்ந்த புத்திரர் பிறப்பர் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறு விவாகமுடிவில் "நெஞ்சு தளையவிழ்ந்த புணர்ச்சி" கூறப்படுதலால், இவ்விரதம், இக்காலத்துப்போலப் பெயரளவாகக் கொண்டாடப்படுதலன்றி, ஆசிரியர்காலத்துத் தமிழ்நாட்டில் ஒழுங்காக அனுஷ்டிக்கப்பட்டமை தெரியவருகின்றது. அகநானூற்று 86, 136-ம் பாடல்களிலே இச்சடங்கு கூறப்படுதல் காண்க.

---

*நான்காநாள் இருவரும் உடன்புணரும் அறையைச் 'சதுர்த்தியறை' என வழங்குவர் (அகநா 86 உரை)

"சொல்லென, எனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது, வானோ ரமுதம் புரையுமா லெமக்கென, அடிசிலும் பூவுந் தொடுதல்":— அமிர்தத்துக்கு மாறாகிய நஞ்சை நுகரினும் நீ கையாற் றீண்டினபொருள் உறுதியைத் தருதலால், தேவர்களுடைய அமிர்தத்தை ஒக்கும் எமக்கெனப் புணர்ந்துரைத்துத் தலைவன் புகழ, அடிசிலும் பூவுந் தலைவி தொடுதல். இதனால், தலைவி கையாற் படைக்கப்பட்ட உண்டியைத் தலைவன் முதலில் உண்ணுதற்குச் சடங்கு நிகழ்தலுண்டென்பது விளங்கும். இது, பிராமணருள் விவாகம் அல்லது ருதுசாந்திமுகூர்த்தத்துக்குப்பின் அமாவாசைகழித்துத் தொடங்கிய பௌர்ணமிகாலம் நிகழ்த்தப்படும் "ஸ்தாலீபாகம்" என்ற சடங்குபோன்றதாகத் தோற்றுகின்றது. அன்றி, தலைவியைப் புகழ்வதுமட்டுந் தலைவன் குறிப்பெனினும் பொருந்தும்.

"அந்தணர் தேத்துஞ் சான்றோர் தேத்தும்-அந்தமில் சிறப்பிற் பிறப்பிறர் திறத்தினும்-ஒழுக்கங் காட்டிய குறிப்பு":—வேட்பித்த ஆசிரியனும் கற்பித்த ஆசிரியனுமாகிய பார்ப்பாரிடத்தும், முற்றுமுணர்ந்து ஐம்பொறிகளை அடக்கியவரிடத்தும் முடிவில்லாத சிறப்பினையுடைய தேவர்களிடத்தும் ஒழுகுதற்குரிய ஆசாரத்தைத் தான் (தலைவன்) தொழுது காட்டிய குறிப்பு. இதனை, தன்னையன்றித் தெய்வந்தொழாதாளுக்கு—இத்தன்மையோர் தொழற்குரியர் என்று தொழுது காட்டியவாறும்.

"அந்தரத் தெழுதிய எழுத்தின் மான—வந்த குற்றம் வழிகெட ஒழுகல்":—களவுக்காலத்து உண்டாகிய பாவம் ஆகாயத்தெழுதிய எழுத்து அழியுமாறுபோல அழியும்படி, பிராயச்சித்தஞ்செய்து ஒழுகுதல். களவுக்காலத்துண்டாய பாவமாவது—தலைவியின் பூப்புநாள்களிலும், தீய விராசி நாள்களிலும் தலைவன் கூடியது முதலியனவாம். இக்காலங்களிலுங் கூட்டம் நிகழ்வதுண்டென்பது, "பூப்புநிகழ்காலத்து வரையாது களவொழுக்கம் நிகழ்த்தினோர்க்கு 'அந்தரத்தெழுதிய........ஒழுகல்' என்றதனாற் பிராயச்சித்தம் விதிப்பாராகலின்" (பக்-333) என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுதலால் அறியலாம். இவ்வாறே, நல்ல நாளிராசிகள் களவொழுக்கத்தில் தலைவனுக்கு விலக்கப்பட்டனவல்ல என்பது, "மறைந்தவொழுக்கத் தோரையு நாளும்—துறந்த வொழுக்கங் கிழவோற் கில்லை" என்ற சூத்திரத்தால் ஆசிரியருங் குறிப்பிட்டனர். இதனால், பண்டைக் காலத்தே காந்தருவ விவாகமுறையிலே, நாள்கோள்களைப்பற்றிய

விலக்குகள் தமிழ்மக்களுள் அதிகமாக வழங்கியதில்லையென்று தோற்றுகிறது. ஆனால், ஆரியமக்களாற் பிற்பட்டு விதிக்கப்பட்ட கற்புக்காலத்தில் நல்ல நாளிராசிகளே புணர்ச்சிக்குக் கொள்ளப்பட்டன என்பதும் பூப்புக்காலம் விலக்கப்பட்டதென்பதும், ஈண்டு ஆசிரியர் கூறிய பிராயச்சித்தத்தால் வெளியாவனவாம்.

"நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள வருளிய-பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித்-தன்னி னாகிய தகுதி":—பொறையும் பெருமையுமுடைய மகவைத் தலைவி தன்வயிற்றகத்தே கொள்கையினாலே, ஆராய்ச்சிமிக்க அந்தணரோடு கூடிச் செய்யத்தகுஞ் சடங்குகளைச் செய்யுந்தகுதி. இதனாற் சிசுபிறந்ததும் செய்பத்தகுங் கருமங்கள், தொல்காப்பியனார் காலத்தே, தமிழ்மக்கள் நடத்திவந்தமை புலனும். "அரிமயி ரொழுகுநின் னவ்வயி றருளி-மறைநவி லொழுக்கஞ் செய்து மென்றனர்-துனிநீர் கிளவிநந் தவத்தினும்—நனிவாய்த் தனவால் முனிவர்தஞ் சொல்லே" என இலக்கியமுங் கண்டுகொள்க.

"புதல்வற் பயந்த புனிறுசேர் பொழுதில்-நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி—ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியுஞ்—செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தல்":—அவ்வாறு புத்திரனைப்பெற்று புனிறு (ஈன்றணிமை) சேர்பொழுதில், சுற்றத்தோடும் எண்ணெயாடும் மயக்கம்புரிந்த தலைவியை முகமன்கூறுதற்கு, முனிவர்பொருட்டுந் தேவர்கள் புத்திரனைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டும் செய்யுஞ்சிறப்பொடு சேர்தல். சிறப்பாவன—பிறந்த புதல்வன் முகங்காண்டல், ஐம்படை பூட்டுதல், பெயரிடுதல் முதலியன. [ஐம்படை—காவலாகக் குழந்தைகளின் கழுத்திற் பூட்டுவதோர் ஆபரணம். காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலினது பஞ்சாயுதங்கள் போலப் பொன்னாற் செய்யப்படுதலின் அப்பெயர் பெற்றது] இனி, ஆசிரியர் கூறியதற்கொப்பப் புதல்வனைப்பெற்ற புனிறுதீர மகளிர் இரவிற் சென்று நெய்யணிமயக்கத்தோடு குளத்தி னீராடலை— "விரவிய மகளி ரேந்திய தூமத்துப்—புதல்வரைப் பயந்த புனிறுதீர் கயக்கந்—தீர்வினை மகளிர்குளனா டரவமும்" (மணிமே. 7-74-0) "கணவருவப்பப் புதல்வற்பயந்து—பணைத்தேந் திளமுலை யமுத மூறப்—புலவுப் புனிறுதீர்ந்து பொலிந்த சுற்றமொடு—வளமனை மகளிர் குளநீ ரயர" (மதுரைக்காஞ்சி—600-3) என்னுஞ் சான்றோர் கூற்றுக்களிலும், ஆபத்தம்பத்தின் 15-ம் கண்டத்துள்ள 8-ம் சூத்திரத்தும் கண்டுகொள்க. வாலாமை

(தீட்டு)நீங்கத் தலைவி சுற்றத்தாருடன் புரியும் இந்‘நெய்யணிமயக்கம்’ பிரசவித்த பத்தாம்நாள் நிகழ்வதெனவுணர்க. இவ்வழக்கம் தென்பாண்டி நாட்டார் இன்றுங் கொண்டொழுகுவதென்பது அறியத்தக்கது. இத்துணைப் புத்திரப்பேற்றுக்காலத்து நிகழும் வைதிகக் கிரியைகள் பலவும் தொல்காப்பியனார் கற்பியலிற் கூறுதலரிதாலாம். இவ்வாறு, கரணம் நிகழ்ந்து தலைவன் தலைவியுடன்கூடி மகிழ்கின்றகாலத்தில் (மனைவாழ்வில்), நிகழும் வைதிகமும் லௌகிகமுமாகிய செய்திகளை 146-ம் சூத்திரத்து “உறலருங்குண்மையின்” என்னுங் கூற்றுவரை கூறப்படுதலை உணர்ந்து கொள்க.

தலைவி ஊடல் உணர்வுகள்.

மேற்கூறியவாறு, தலைவனுந் தலைவியும் இல்லறத்தின்கண்நின்று நல்லறஞ்செய்தும், புணர்ச்சியின் மகிழ்ந்தும், புதல்வர்ப்பேறடைந்தும் ஒழுங்காலத்தே, தலைவன் வேறுசிலபெண்டிரை விரும்பிக் கொள்ளுதலும் உண்டு. இவர் பின்முறைவதுவையாரும் காமக்கிழத்தியருமாவர். இவருட் பின்னவரையும் பற்றிப் “பரத்தையர்” என்ற தலைப்பின்கீழ் முன்பு விளக்கப்பட்டது. “பின்முறைவதுவையர்” என்பார், தலைவியோடொத்த தகுதியுடையாராய்த் (பக்-191) தலைவனால் அக்கினிசாட்சியாக வேள்விமுடித்து மணக்கப் பெற்ற வேறு மனைவியராவர். அந்தணர், தம்மிற்றாழ்ந்த அரசர்முதலிய மூன்றுவருணங்களிலும், அரசர் அங்ஙனம் இரண்டுவருணங்களிலும், வணிகர் சூத்திரவருணத்திலும் இம்மனைவியரை மணப்பரெனவும், மகப்பேறு காரணம்பற்றி ஒத்தகுலத்தும் மணந்துகொள்வதுண்டென்றுங் கூறுவர்(பக்-418). இப்பின்முறைவதுவையாளைத் தலைவி தன்னின் இழிந்தாளாகக் கருதாது, கணவன் ஏவற்படி, அவளை ஒப்பக்கருதி உரிய சிறப்புச்செய்தல் கற்புமுறைக்கடுத்ததாம் (174). இதனால், பண்டைக் காலத்திற் பலதாரமணம் இந்நாட்டிற் பரவியிருந்தமை விளங்கும். இனிக் காமக்கிழத்தியருட் ஒருவர்க்கே உரியவராய்க் கற்புக்கடம்பூண்டவரேனும், பரத்தையர்குலத்தவராதலால், பின்முறைவதுவையைப்போலத் தலைவியாதற்கு உரியரல்லர். இங்ஙனம், பரத்தையரிற் கற்புக்கடம் பூண்டவரும் முற்காலத்து இருந்தனரென்பது, கோவலன் காமக்கிழத்தியாகிய மாதவியின் சரிதம் மணிமேகலையிற் கூறப்படுதலாலும் விளங்கும்.

இவ்வாறு, பலவாறு விரும்பிக்கொள்ளப்பட்ட பரத்தையர் முதலியவரிடத்துக் காதல்கொண்டு, தலைவன் அவர்மனைகளிற் றங்கி மகிழுங்காலத்துத் தலைவிக்குப் பெருவருத்தமும், அவர்களை நீங்கித் தலைமகள்பால் அவன் வருங்காலத்து அவட்குப் புலவியூடல்களும், அவற்றைத் தலைவன் தீர்த்து (உணர்த்திக்)கூடலும் இக்கற்புக்காலத்து நிகழ்வன என உணர்க. "ஆடவர்க்குப் பிரிவொன்று உளதாதல்மேலும், அதுதான் பரத்தையர்மாட்டாதலும், அதனையறிந்து மகளிர் ஊடிநிற்றலும், அவ்வூடலைத் தவறுசெய்தவர்தாமே தம் தவறின்மைகூறி நீக்கலும், பின்னும் அவ்விருவரும் ஒருபயன்பினராய்க் கூடலுமன்றே—முன் வரைந்தெய்தினோர்பெற்றபயன்" என்று, "ஊடலுணர்தல் புணர்தல் இவை காமம்-கூடியார் பெற்ற பயன்" என்ற குறள் (1109) உரையிற் பரிமேலழகரும் எழுதல் காண்க. இங்ஙனம் புலவியூடல்கள் தலைவிபாலுண்டாதற்குக் காரணமான தலைவனது பரத்தையர்கூட்டத்தை, இல்லறக்காலத்து நிகழும் சிறந்த அம்சமாகக்கொண்டு*, அதன் செய்திகளை ஆசிரியர் கற்பியலில் விரித்துக்கூறுகின்றார். இதனால், முன்னாளில் தமிழ்நாட்டார் தமக்கென்று மனைவியர்சிலரை மணந்திருந்தும், பரத்தையர்பாலும் காதல்செலுத்திவந்தவரென்பது, நன்கறியப்படும். இவ்வாறு நிகழ்ந்துவந்த ஏற்றம்பற்றிப்போலும், வள்ளுவனார், பொருட்பாலில் வரைவின்மகளிர் என்ற அதிகாரத்தால் இவ்வொழுக்கத்தின் இழுக்கத்தை வற்புறுத்துவாராயினர். தஞ்சைவாணன்கோவையுரைகாரரும், இவ் வள்ளுவர்கருத்தைக் குறித்தல் காண்க (380). இனி, காமத்துப்பாலில், தலைவன் வேறுமகளிரைக் கலந்தானைக் கருதித் தலைவியூடியதாகக் கூறவந்த குறளெல்லாம், அவன்மாட்டு அச்செயல் நிகழ்ந்ததோ என்ற ஐயத்தால் தலைவி கருதிச்சொல்லியனவேயன்றிப் பிறநூல்கள் போல, உண்மையினிகழ்ந்ததாகக்கொண்டு தலைவனை இழித்துக்கூறுவன ஆகாமை உய்த்துணரத்தக்கது. இதனை வள்ளுவரே, "இல்லை தவறவர்க் காயினும் ஊடுதல்—வல்லது அவரளிக்கு மாறு" என்பதனாற் குறிப்பித்தல் காணலாம். இவ்வாறே, அப்பெரியார், தாம் கூறப்புக்க

---

*"புலத்தலிற் சிறந்தது கற்பே யதுதான்-இரத்தலு மீதலு மிவையுள் ளீடாப்-பரத்தையுள் ளதுவே". என்னும் பரிபாடலடிகளினும் (16-18), தலைவன் பரத்தைமை கற்புக்காலத்துக் குரியதாகக் கூறப்படுதல் காண்க.

காமப்பகுதியை எல்லா நாட்டார்க்கும் ஏற்குமாறு சுத்தப்படுத்திக் கூறுவதை—ஏனைத்தமிழ்நூல்களிற் பயின்றுவரும் "சூல்தொடர்ந்த அன்மொழி"யும் தம் பொதுமறையில் வாராமல் அவர் விலக்கிப்போந்ததனால் உணரலாகும். இப்பிரிவுபற்றிப் பேராசிரியர் எழுதுவன பின்வருமாறு:— "பரத்தையிற்பிரிதல் என்பது தலைமகளை வரைந்தெய்தியபின்னர், வைகலும் பாலேநுகர்வான் இடையே புளிங்காடியையும் நுகர்ந்து அதனினிமையறிந்தாற்போல, அவள்நுகர்ச்சியினினிமை யறிதற்குப் புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரியாநிற்றல்; அல்லதூஉம் பண்ணும் பாடலும் முதலாயினகாட்டிப் புறப்பெண்டிர் தன்னைக்காதலித்தால் தான எல்லார்க்குந் தலைவனாகலின் அவர்க்கும் இன்பஞ்செய்யப் பிரியாநிற்றல் என்றுமாம். இவ்வாறொழிந்து தனக்கின்பம்வேண்டிப் பிரிவனாயின, 'கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு—மொண்டொடி கண்ணே யுள' என்பதனால் இவளுக்குத் தலைமகளென்னும் பெயரொடுமாறுபட்டுத் தனது பெருமையொடும் மாறுபடாநிற்கும்" எனக் காண்க. செய்யுள் வழக்கில் இப்பிரிவைக் குற்றமற்றதாகக்கொண்டு பேராசிரியர் மேற் குறித்தவாறு அமைத்தாராயினும், உலகவழக்கில் இவ்வொழுக்கம் நிகழ்ந்துவந்தமையால் இது வள்ளுவர்போன்றாரால், தமநூலில் இழித்துக்கூறப்பட்டதென்றுணர்க.

இனித் தலைவனது பரத்தைமைகாரணமாகத் தலைவிமாட்டுப் பெரும்பான்மை நிகழும் புலவியூடலுணர்வுகளைப்பற்றி, ஆசிரியர்கூறிய பொதுவிதிகள் அடியில் வருமாறு:—தலைவன் தலைவியர்க்குள், புலவிமுதலியன நிகழுங்காலத்து அவ்விருவர்பாலும் வாயிலாக (தூதாக) நின்றுபோகதற்குரியார்—பன்னிருவர்.* அவர்—தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாகன், பாணன், (அவன் மனைவியாகிய) பாடினி, இளையோர், விருந்தினர், கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர் என்பார். வண்ணாத்தியும் இத்தூதிற்குரியவளாகக் கலித்தொகை கூறும் (72-14). இவர்களைத் தூதுக் காலத்துக்குரிய தூதுவராகக்கொண்டு, நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறினாராயினும் (193) அஃது அத்துணைப் பாங்காகச் சிறந்ததாகப்பட்டில்லை என்பது நோக்குவார்க்கெல்லாம் வெளிப்படை. நடைமுறையிலும் இவரைத் தூதுக்

* அடிமைமகளிரை நாயகரோடுசேர்க்கும் ஆற்றலுடையவரை, 'சேடா' எனப் பிரதாபருத்ரீயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர். (சிந்தாமணி 2-ம் பதிப்பு விசேடக்குறிப்பு 99-ம் பக்கம் பார்க்க).

காலத்துக்குரிய வாயில்களாகவே கருதுதல் காண்க (68). இவ்வாயில்களோடு, தலைவனது ஆற்றாமைதன்னையும், அவன்புதல்வனையும் சேர்த்துக் கூறலுமுண்டு (பக்-422). இவரெல்லாம், தலைவன் தலைவியரிருவரும் மனமகிழச் சொல்நிகழ்த்து தலையே நோக்கமாகவுடையரெனவும் (178), தலைவன்பால் இவர் குறைவேண்டும்போது, அவனைநோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறுபோல முன்னிலைப் புறமொழியாகவும் (167) தலைவிமுன்னர்த் தலைவனை இழித்துரையாமலும் (165) அன்பில்லாக் கொடுஞ்சொற்களைக் கூறுமிடத்து, அவ்விருவரெதிர் நில்லாது, ஒன்றன்மேல்வைத்துச் சிறைப்புறமாகவும் (179) கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியர் எனவும் ஆசிரியர் விதிப்பர். இனித் தலைவிபால் வேறுபாடு உண்டாங்கால், தலைவன் அவள்கோபத்தை ஆற்றுதற்பொருட்டு (160) நெருங்கிவந்து பணிந்துழி, தலைவியும் அகத்து நிகழும் தன் அன்பினைக் கரந்துகொண்டு, வேறு பொருள்படக்கூறும் மொழிகளால் தன்பணிவை அவற்குக் கூறுவள் (161). இப்புலவியுள், உட்கும் நாணுமின்றித் தலைவன்பணிவைத் தலைவி ஏற்றுக்கோடலும், (227) ஒருவரையொருவர் புகழ்ந்துகோடலும் (228) நிகழ்வன. தலைவன், தன் தலைமைக்குமாறாகப் பணிதல் இப்புலவியுள் உண்டென்பது "கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி—அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை" (பக்-375) என்பதனானும் உணர்க. இங்ஙனம் மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன்பணிவும் கலித்தொகை 128-ம் பாட்டுள் தலைவி கூற்றுள்வருதல் காணலாம்.

இப் புலவியும் ஊடலும், பெரும்பாலுந் தலைவிக்குரியவேனும், தலைவனும் பலவாறு வேண்டப்பட்டும் அவள் தன் பிரணயகோபம் தணியாளாயின், தலைவனுக்கும் அத்தகைய புலவிநிகழ்ந்து (156) துனியுந் தருவதாகும். இஃது "உணர்ப்புவயின்வாரா ஊடல்" எனப்படும். (களவி-50). இக்காலத்துத் தோழியே, தலைவனைநெருங்கிப் பணிமொழியுங் கடுமொழியுங்கூறி அவனூடல் தணிப்பாள் (157-158). அவ்விருவருந் தங்கள் ஊடல்நீங்காது பிணங்கியே நிற்பாராயின், மேற்கூறிய அறிவரென்போர் முன்வந்து, அவ்விருவர்வாழ்க்கையிலும் தமக்குள்ள உரிமைதோன்றச் சாற்றிக் கூறுவரென்றும் (பக்-155) இடித்துரைக்கும் அவரையாவரும் அவ்விருவருங் கடவாரென்றும் (155) கூறப்படுகின்றன. பேசவல்லராயினும் அவன்மனைவியும் ஊடனீட்டித்துப் பெரிதும் பிணங்கிநின்றபோது அவ்விருவரையுங் கூட்டுதற்கு, கபிலர்

முதலிய அறிஞர் முன்வந்து அவ்வள்ளலுக்கு உறுதி கூறியதுங் காண்க. (புறம்). இது, புறச்செய்தியாயினும் 'உணர்ப்புவயின்வாராத ஊடல்' வழக்கைக் குறிப்பிக்கத் தடையின்று. சோழன்மனைவி ஊடனீட்டித்து விடத்துப் புகழேந்தியார் சென்று அவ்வூடல்தீரக்கூறியதும், நோக்கற் பாலது. இனிக் காமச்சிறப்பைப் புலவி செய்யவல்லதாயினும், அது சிறிது நீளினும் அதன் சுவை கைக்குமென்பது—"உப்பமைந் தற்றாற் புலவி யதுசிறிது மிக்கற்றா னீள விடல்" (குறள். 1303) என்பதனாலும் உணர்க. ஆதலால், அப்புலவியினூடு [illegible], தலைவனை அலரோடும் இடித் துக்கூறி அவளைத் [illegible] தோழிக்கு முறையென்பர் (173). மிக்க சீற்றத்திடையும் தலைவி தலைவனைப் [illegible] கொள்ளுதல் முறையன்றேனும், அவனது காமக் [illegible] தான் நடந்தொழுகும் மரியாதை பற்றியும், தலைவனது [illegible] தான் கூடுவதுபற்றியும், குறிப்பிற் [illegible] கூடுமெனபர் ஆசிரியர் (180).

இனிப் பரத்தைமைபூண்ட தலைவன் காமக்கொழுகுதல் தன் ஊரிலே [illegible] ஊர்களில் ஆதலெனவும் (களவியல். 42), [illegible] பரத்தையருடனும் மற்றை மனைவியருடனும் தன் னூர்க்குப் புறம்பாயுள்ள [illegible] சோலை குளங்களிற் சென்று * இன்ப நுகர்ச்சி [illegible] கொள்க (191). அவ்வாறு, தலைவன் பரத்தைமைசெய்து [illegible], ஊரில் அதனைப் பற்றி அலர் எழும்ப, [illegible] நினைந்து தலைவிக்கும், பரத்தையை நினைந்து [illegible] நிகழும் என்பர் (163). இங்ஙனம் நிகழும் பரத்தைமைபற்றிய [illegible] எடுப்பன—"அஃதே [illegible], ஆவிலின் [illegible] குதியுடைமை யான்; இப்பிரிவு [illegible]:— [illegible] பிரிந்தான் தலைமக [illegible], [illegible] நிகழும்; நிகழ்ந்தால்

* [illegible] 'யாடிய [illegible] மாடி' என ஆசிரியர் கூறியதற்கு, நச்சி னார்க்கினியர், "[illegible] ஆணபொருளையும் வையையும் போலும் யாறுகளிலும், [illegible] பொழில்களிலும், திருமரு தந்துறைகளாம்போலுங் காவிரிகளிலும் [illegible]யாடி" என எழுதுவர். காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைப் படித்து இருகாமத்திணையேரிகள் இருந்தமை பட்டினப்பாலை (39) சிலப்பதிகாரங்களாலும்(9 59-62, மதுரையில் வையையடுத்துத திருமருதந்துறை இருந்தமை [illegible] (26) பரிபாடல்களாலும் விளங்கும். இவை இன்பவிளையாட்டிற்குரிய இடங்களாதல் அந்நூல்களாலுணர்க.

[நகாமத்திணையேரி என்பது 'இருகாமத்திணையேரி' எனத் தவறாகப் பதிப் பிக்கப்பட்டுளது.]

அவை நீங்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாம்; அவ்வின்பத் தன்மையை வெளிப்படுப்பன அவையெனக்கொள்க”—எனக் காண்க. இப்பரத்தையர் எல்லாக்குலத்தார்க்கும் உரியராவர் (224).

இனித் தலைவன் பரத்தையிற்பிரிந்தகாலத்தே தலைவி பூப்பெய்தினளாயின், அச்செய்தி அவனுக்கு அறிவிக்கப்படும் (பக்கம் – 426); எவ்வாறெனின்—“தலைமகட்குப் பூப்புத்தோன்ற வாயில்கள் (தூதுவர்) அதனைச் சென்றுணர்த்தத் தலைமகன் உணரும்; என்னை வாயில்கள் உணர்த்துமாறெனின்—தலைமகன்வாயில்களுந் தலைமகள்மாட்டு உளவாம்; தலைமகள்வாயில்களுந் தலைமகன்மாட்டு உளவாம்; ஆதலான், அவர்கள் உணர்த்த உணருமென்பதாம்” * எனக் காண்க (களவியலுரை. 174–75). இங்ஙனமன்றி, (தலைவிக்குப்) “பூப்புநிகழ்ந்த நாளில், சேடி செங்கோலஞ்செய்து, செப்புப்பாலிகையுட் செம்பூவும் நீருங்கொண்டு (சென்று), தலைமகனைவலம்வந்து பூவும் நீரும் அவனடிமேற்பெய்துபோக (பூப்புநிகழ்ந்ததென்று தலைமகன்) உணருமென்றும், இம்முறை மேலாயினோரிடங்களிற் பூப்பு உணர்த்துமாறென்றுங் கூறுவர்” (மேற்). “ஊரற் குலகியலுரைப்பான்—சிவந்தசெம்மைப் போதுமருஞ் செம்மலர்ப் பட்டுங்கட் டார் முலைமேற்-சிவந்தவஞ் சாந்தமுந் தோன்றினவந்து நிருமனைக்கே” (161) என்னுந் திருக்கோவையடிகளுங் காண்க. “செவ்வணியணிந்து சேடியை விடுப்புழி—அவ்வணியுழையர்கண் டுழந்துக் கூறலும்” என்றார் நம்பியாரும் (205). இவற்றால், முற்காலத்தே, புருடர்க்கு மனைவியின்பூப்புச் செய்தியைச் சென்றுணர்த்துவழக்கம் நடைபெற்றுவந்தமை புலப்படுகின்றது. இப்பூப்புணர்ந்தச் செவ்வணியணிந்து சேடியர்செல்வதுபோலத் தலைவனது பரத்தையிற்பிரிவில், தலைவிக்குப் புதல்வன் பிறந்தசெய்தியறிவித்தற்கு, அவர் வெள்ளணியணிந்து† செல்வதும் பண்டை வழக்கமென்று தெரியவருகிறது (நப்பிபகப். 216). இவ்வாறு அறிவிக்கப்பெற்றதலைவியின் பூப்புச்செய்திகேட்டவுடன் தலைவன் [illegible] சென்று,

* இவ்வாயில்களுட் பாணரும் ஒருவரென்பது முன்னமே கூறப்பட்டது; பாணர்சாதியினராக மலைநாட்டிலுள்ளவர், அந்நாட்டு நாயர்களின் பெண்களின் இருதுவான செய்தியை அவர்கணவர்க்கு அறிவிப்பதை, இன்றுந் தங்குலவொழுக்காக உடையர் என்னப்படுகின்றது (Castes and Tribes of Southern India; See. Panan).

† ‘வெள்ளணி—பிறந்தநாளிலொப்பனை’ என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (சீவக—காந்த—122).

அது நிகழும் மூன்றுநாளும் அவளை அணுகியிருக்கவேண்டுமென்றும், நான்காநாள்முதற் பன்னிரண்டுநாள்வரை அவளை அவன்கூடியுறையவேண்டுமென்றும் கூறுவர். இதனைப் "பூப்பின் புறப்பாடீராறு நாளும்—நீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்—பரத்தையிற் பிரிந்த காலையான" (187) என்னும் சூத்திரத்தால் அறிக. இதனுள் "பூப்பின் புறப்பாடீராறு நாளும்" என்பதற்குப் பூப்புநிகழும் மூன்றுநாளுக்கும் புறம்பாகிய 12-நாள்-என்று பொருள்கூறுவர், நச்சினார்க்கினியர். ஆனால், இறையனாரகப்பொருளில் வருகின்ற இதுபோன்ற சூ (43),* அதனுரைகாரர், 'பூப்புப்புறப்பட்டநாண்முதற் பன்னிரண்டுநாளும்' என்று பொருள் எழுதுகின்றார். மற்றும் இவர் கூறுவன வருமாறு:-'தலைவன் பூப்புணர்ந்து சென்று தலைமகளிடத்தனாய், முந்நாளும் சொற்கேட்கும்வழி உறைவானாவது. முந்நாளும் சொற்கேட்கும் வழி உறைதற்குக் காரணம் என்னையெனின்—தலைமகன் பரத்தையர் மாட்டானை, முன்னின்ற பொறுமையுண்டென்று (அதனைத் தீர்க்கத் தலைவிமாட்டு) எய்தும். முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழியுறையவே, (அப்பொறுமை) நீங்கும்; நீங்கிய பின்னைக் கூடும். ஆகவே, கருவுண்டாய் மாட்சிப்படும். * * * முந்நாளுங் கூடியுறையப்பெறின் குற்றமென்னை எனின்—பூப்புப் புறப்பட்டஞான்று நின்ற கரு வயிற்றிலே அழியும்; இரண்டாநாளில் நின்ற கரு வயிற்றிலே சாம்; மூன்றாநாள் நின்றகரு குறைவாழ்க்கைத்தாம்; அதனாற் கூடப்பாடாதென்பது; 'பூப்புமுதன் முந்நாட் புணரார் புணரின்—யாப்புறு மரபின் முனிவரும் அஃதாம்—யாந்த காணம் அழியு மென்ப' எனப் பலரும் சொன்னாராகலான் அவை படாதென்பது' எனக் காண்க. "மாதர்க்கு, ருதுகாலம், இயற்கையாகப் பதினாறுநாளெனப்படுகின்றது; அதனுள்ள மாதவிடாயான முதல் நான்குநாள் பெரியோரால் நிந்திக்கப்பட்டுளது" என்று மனுவுங்கூறுதலால் (அத்—3: சுலோ—16) முற்கூறிய நச்சினார்க்கினியர்கொள்கை வடநூல்வழக்குக்கு ஏற்றதென்பது தெரியலாம். இனி, மேற்கூறியவாறு, வாயில்களால் உணர்த்தப்பட்ட தலைவன் தன்மனையடைந்து தலைவியோடுகூடிப் பள்ளியிடத்தனாய் இருக்கின்ற காலத்தே, புலவியூடலுணர்வுகள் நிகழுமெனவும், தலைவனால் பின்பு வதுவைசெய்யப்பெற்ற மனைவியர்க்கும் பரத்தையர்க்கும் இப் புலவிமுதலாயின உண்டாமெனவும் கொள்க. இங்ஙனம் நிகழுமிடத்து அவரவர்கூறுங் கூற்றுக்களின் விகற்பங்களெல்லாம், ஈண்டுவிரிப்பின் விரியும்; அவற்றைத் தலைவன் தலைவி தோழி காமக்கிழத்தியர் முதலியவர்க்

குரிய சூத்திரங்களாலும், பண்டையிலக்கியங்களாலும், பிற்காலத்துக் கோவைமுதலிய நூல்களாலும் உணர்ந்துகொள்க.

பிரிவு

இனி, இல்வாழ்க்கைக்காலத்தில், தலைவன், பலகாரியங்களைக்கருதிக் காடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் பிரியும பிரிவுகள் சில உண்டு; அவை-ஓதல், பகை, தூது, வேந்தற்குற்றுழி (உதவி), பொருள் எனபவைபற்றி நிகழ்வன; இவற்றைக் குறித்து விதிகள் முன்பே விளக்கப்பட்டன. இவற்றுள் ஓதற்பிரிவு, தலைவன் வரைந்துகொண்டபின் நிகழும் முதற் பிரிவு என்பர் பேராசிரியர் (திருக்கோ 308). இப்பிரிவுகளோடு மேற்கூறிய பரத்தையிற்பிரிவையும் ஒன்றாகவைத்துக் களவியல், நம்பியகப்பொருள் முதலியன கூறுகின்றன. ஆனால், ஊருக்குள்ளே பரத்தையர்மனைகளிற் றலைவன் தங்கிவருதலைத் தொல்காப்பியனார் ஏனையவைபோல ஒருபிரிவாக வேண்டவில்லை என்பது, அகத்திணையியலிற் பிரிவுகளை வகுத்துரைத்தது, இதனையும் ஒன்றாக அவர் எண்ணாமையால் உய்த்துணரப்படுகின்றது. ஆயினும், "அயலோ ராயினும் அகற்சி மேற்றே" என்னும் உடன்போக்குப்பற்றிய சூத்திரத்தில் "இதனால் மனையயற்கட் பரத்தையிற்பிரிவும் பாலையாமென உணர்க" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பக்-63). இனி, கல்வி முதலியனபற்றித் தலைவன் பிரியும்போது, அக்கல்வியும், கொடையும், பொருள்செயலும், மேற்கொண்டோனை மற்றவிடத்துள்ளாரோடு காரியங்களின் ஆள்வினைச்சிறப்பைத் தான் எடுத்தோதித் தன்னைப் புகழ்வான். இதனால், தான் பிரியநேர்ந்திருத்தலையும், தலைவி யாற்றியிருக்கவேண்டிய இன்றியமையாமையையும் குறிப்பித்தபடியாம் (181) அன்றியும், பிரியு முன்பு, தலைவிபால் தலைமகன்புரியும் தலையளியும் (போன்றும்,) பாராட்டலும், அவன் பிரிவையும் அதனால் நிகழும் அவளது அச்சத்தையும் தலைவிக்கு வெளியாக்கும்(184-232). இங்ஙனம், தலைமகன் பிரியக்கருது தலைத் தோழியுணர்ந்து, தலைவியது பிரிவாற்றாத்தன்மையைத் தலைவற்குக் குறிப்பாலுணர்த்தி வற்புறுத்துவள் (231). [குறிப்பாற் கூறலாவது—இறைச்சிவகையாற் கூறுதல். இறைச்சி என்பது—குறித்த கருத்தைக் கருப்பொருள்களுள் ஒன்றன்மேல்வைத்து,வெளிப்படையாலன்றிக் கூறுவது. "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே" (229). எனக் காண்க. "இலங்கும் அருவித்து இலங்கும் அருவித்து—வானின் இலங்கும் அருவித்தே தானுற்ற—சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை" என்னும் பாட்டில்

சூளைப்பொய்த்தான் என்பதே கூறக்கருதிய பொருள்; அதனைப் 'பொய்த் தான்மலையகத்தே இன்னது நிகழ்ந்தது' என வேறுபொருள்பற்றிக் குறிப்பித்தல் கண்டுகொள்க] இனி, தலைவன்பிரிவுகேட்டுத் தலைவி வருத்த மிகுமாயின், அவளை ஆற்றுவித்தற்பொருட்டுச் சிலகாலம் அவன் செலவழுங்கி (பிரயாணத்தை நீங்கி) யிருத்தலும் (185), இதனையும் அவள் ஆற்றுளாயின், தோழிக்குத் தன்காரியத்தின் இன்றியமையாமை கூறித் தலைவியறியாமற்பிரிதலு முண்டு (பக்-121).

மகன் இவ்வகையாற்பிரிந்து, மேற்குறித்த ஓதல் பகை முதலிய காரியங்களில் முண்டுநிற்குங்கால், 'ஆண்டு அவன் தலைவியை நினைந்து ஆற்றுளாயினான்' என்று கூறுதல் புலனெறிவழக்கிற்கு ஏற்ற தன்று; ஆனால், எடுத்துக்கொண்டகாரியத்தில் அவன் வெற்றியடைந்த பின், தலைவியை நினைந்து இரங்குவனாகக் கூறுதல் பொருந்தாம் (186). இனித் தலைவன்பிரிவாற் றலைவிக்கு ஆற்றாமை மிகுதலும் (236), அக்கலக்கத்தாற் பல்வேறுவகைப்பட்ட செல்நிகழ்தலும் (196), கனவு நிகழ்ச்சிகளும் (197) உளவாகும். வள்ளுவனாரும், இவற்றைத் 'தனிப் படர்மிகுதி–நினைந்தவர்புலம்பல்–கனவுநிலையுரைத்தல்' என்ற மூன்று அதிகாரங்களால் முறையே கூறுவர். இங்ஙனம் நிகழும் தலைவியின் வருத்தங்களை அறிந்து பரிகரிப்பது, நல்லறிவுடையளான தோழியின் கடமையாகும் (239). இனி, மேற்கூறிப் போந்த ஓதல் முதலியவற்றின் பொருட்டுத் தலைவன் பிரிதற்குரியகாலம் வேனில் பின்பனிப்பருவங்க ளென்பதும், அவன் வினைமுடிந்து பரிந்தேறூர்ந்து பாசறையினின்று ஊர்வயின்வருங்காலம், கார்ப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாதிமாதங்க ளென்பதும் அறியத்தக்கன (பக்-13) இக்கார்ப்பருவமே, பிரிந்தவர்க் குக் காமச்சிறப்பை மிகுத்துத் தலைவன் தலைவியரிருவரையும் கூட்டி மகிழ்விக்கும் என்பது—

"அளவில் காரெனு மப்பெரும் பருவம்வந் தணைந்தால்
தளர்வ ரென்பது தவம்புரி வோர்கட்குந் தகுமால்
கிளவி தேனினு மமுதினுங் குழைத்தவள் வளைத்தோள்
அளவி யுண்டவன் வருந்துமென் றுரைப்பது வருத்தோ

ராமா. கார்கா. 50)

"பொருடாப் போயினர்ப் பிரிந்த பொய்யுடற்
குருள்தரு தேர்மிசை யுயிர்கொண் டுய்த்தலால்
மருடரு பிரிவெனு மாசு ணங்கெடக்
கருடனைப் பொருவின கால மாரியே"

(கார்காலப்படலம். 22)

எனக் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர், கார்காலத்தினியற்கைத் தன்மைகளை எடுத்துச் சிறப்பித்தலால் விளங்கத்தக்கது. இவ்வாறு பிரிந்த தலைவியைக் கூடுதற்குரியகாலத்தே, தலைவன் எத்துணைத்தூரத்திருந்தானாயினும், இடைவழியில் தங்குதல்செய்யாது, பறவைபோல விரைதற்குரிய தன் குதிரைகளின் உதவியால் தலைவியை வந்துகூடி மகிழ்விப்பதாகவே புலனெறிவழக்கஞ் செய்யப்படும். அன்றி, இடைச்சுரத்தே தங்கித் தாழ்த்துவந்தானைக் கூறல் தகாது (194). இங்ஙனம் தேரூர்ந்து ஊர்நோக்கிவருங்கால், தலைவியின் தனித்தநிலைக்குக் கவன்று, அதனைத் தன்பாங்கனாகிய தேர்ப்பாகனுக்குக் கூறிக்கொண்டு அவனை விரைந்து செலுத்த முடுக்குவனென உணர்க. இங்ஙனம் ஓதல் பகை முதலிய பிரிவுகள் நிகழ்தற்குத் தக்ககாரணங்கள், இறையனார்களவியலுரைகாரரால் விரித்துக்கூறப்படுதல் படித்தறிதற் குரியது (35).

இங்ஙனம், தலைவனுந் தலைவியுங் கூடி இன்புற்று, அறம்பொருளின்பமென்னும் உறுதிப்பொருண் மூன்றையும் அடைதற்குரியர் என உணர்க. மேற்கூறிய பிரிவுகள், அறனும் பொருளும் அடைதற்கு ஒருவகை ஏதுவேயாயினும், இன்பப்பகுதியாகிய இக்கற்பியலிற் காமஞ் சிறத்தற்குரியனவாகவே ஆசிரியரால் கருதிக் கூறப்பட்டன என்பதும், அவ்வுறுதிப்பொருளிரண்டையும் அடைதற்கு உபாயமும் பயன்களும் புறப்பொருளில்வைத்து விளக்கப்படுவன என்பதும் அறியற்பாலன.

இங்ஙனம், இல்லறநின்று நல்லறஞ்செய்யாநின்ற தலைவனுந் தலைவியும் நிகழ்த்திப்போந்த அவ்வில்நிலையின்பயன், மெய்யுணர்ந்து வீடு பெறுதலேயாம்.

ஆதலால், தாம் ஒழுகிய அவ்வில்லறநிலையில் மக்கட்பேறு முதலிய வாய்க்கப்பெற்று, அநுபவமுதிர்ந்து அதனில் வெறுப்புவருங்காலத்தே, வீட்டின்பம்பெறுதற்கு வழியாகிய வானப்பிரத்தம் சந்நியாசநிலைகளை அடைந்து, அந்நெறிகளில் அவ்விருவரும் அடிப்படவேண்டுமென்பதை-

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே"

என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் ஆசிரியர் விளங்கக்கூறுகின்றார். இதிற் கண்ட "சிறந்தது" என்பது வீட்டினை; "சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்" (குறள்-358) "சிறப்பினும்" (31) என வள்ளுவனாரும் இவ்வாறு வழங்குதல் காண்க. வீட்டினைச் 'சிறந்தது' என்றது, சிரேயஸ் என்று மோக்ஷத்திற்கு வழங்கிய உபநிடதவழக்குப்பற்றியதென்பர். (கூடம். அத்-1; வல்லி-2; மந்-1, 2).

இதுவரை கூறிப்போந்தவற்றால, களவியல் கற்பியல்கள், ஆசிரியர் கூறியமுறையேஆராயப்பட்டனவாம். ஆசிரியர்அகப்பொருளுணர்த்தற்கு அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல்—என நான்கியல்கள் கூறினாராயினும், அகத்திணையியலினும் பொருளியலினுங்கண்ட செய்திகள்இவ்வியாசத்து முதலில் விளக்கப்பட்ட பொதுவிதிகளினும,களவியல் கற்பியல்களினும் வற்றபெற்றி ஆராய்ந்து சேர்த்துக்கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, யாம், இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பகுத்துக்கொண்டவை—பொதுவிதி கற்பியல், களவியல் என மூன்றேயாயின. இனி, இவ்வகப்பொருள் விஷயங்கள், குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்ற ஐந்திணைக்கும் உரியவாமாறு முன்னூல்கள் கொண்டு உணரத்தக்கன. நச்சினார்க்கினியர், இங்ஙனம் உரிமைபாகுமுறையே 12-ம் சூத்திரவுரையிற் சிறிது கூறுவர். ஆண்டுங் கண்டுகொள்க.

கற்பியல் முற்றும்.

IV. புறத்திணையியல்.

பொருளதிகாரமானது அகம் புறம் என்று இருபகுதியாக ஆசிரியராற் கூறப்பட்டதும், அவற்றுள் அகப்பொருள்கள் இன்னவென்பதும் மேலே விளக்கப்பட்டன. இனிப் புறப்பொருளின் இலக்கணங்களையும் ஆசிரியர் கூறிய முறையே ஆராய்வோம். புறமாவது—அகம்போல ஒத்த அன்புடையார் இருவரால்மட்டுமன்றி, எல்லாராலும் தாமே துய்த்து உணரப்படுவதும், 'இஃது இவ்வாறிருந்த' தெனப் பிறர்க்குப் புலப்படக் கூறப்படுவதுமாகும். அவை, பெரும்பான்மை அறமும் பொருளுமாம். இப்புறப்பொருள்பற்றிய செய்யுள்வழக்குகளும், அகம்போலத் தமிழ் கூறுநல்லுலகத்து வழக்குகளினின்று வந்தனவே எனக. அவ்வாறு செய்யுள்வழக்கம்பெறுங்கால், அவை வரம்புகடவாவண்ணம் அவற்றையும் முன்னோர் இலக்கணத்தால் வரையறைப்படுப்பாராயினர். அங்ஙனம் வகுத்த இலக்கணநூல்களில் ஒன்றான இத்தொல்காப்பியத்துள், இப்புறப்பொருள்கட்கும் திணைதுறைகளை ஆசிரியர் வகுத்தோதுகின்றார். அஃதாவது—குறிஞ்சி முதலாகிய ஐந்திணையும் கைக்கிளை பெருந்திணைகளுஞ் சேர்த்து எழுதிணையாக்கி, அகப்பொருள் விளக்கப்பட்டாற்போலப் புறப்பொருளும்—வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என எழுதிணையாக வகுத்து விளக்கப்படுகின்றது. இத்திணையெல்லாம் பண்டைக்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய போர்முறைகளையும், அம்முறையிற் காட்டப்படும் வீரச்செயல்களையும் பெரும்பான்மையாகவும், ஏனை அரசியல், கொடை, புகழ், நிலையாமை முதலியவற்றைச் சிறுபான்மையாகவும் உணர்த்துவன. புறத்திணைகளுள்:—வெட்சியாவது—போர்குறித்தவேந்தர் இருவருள் ஒருவன், யுத்தத்தின் தொடக்கமாகப் பகைவனுடைய பசுக்களைக் கவர்வதும், அவன் கவர்ந்தவற்றை உரிய அரசன் மீட்பதுமாகும். வஞ்சித்திணையாவது—பகைவனுடைய நாட்டைக் கொள்ள நினைந்து போர்செய்தற்கு ஒருவேந்தன் மேற்சேறலும், அவனை நாட்டுக்குரியவேந்தன் எதிர்த்தலுமாகும். உழிஞைத்திணையாவது—அரண்முற்ற வந்தவேந்தன், பகைவனது மதில்வளைந்து நிற்க உள்ளிருந்தவேந்தன் அதனைப் பாதுகாத்தலாம். தும்பைத்திணையாவது—வந்தவேந்தனை இருந்தவேந்தன் எதிர்த்து அவன் வலிமை அழித்தல். வாகைத்திணையாவது—பகைவரை வெல்லுதலும்

அவரவர் தத்தம் தொழில்களில் மேம்படுதலுமாம். காஞ்சித்திணையாவது பல்வேறு நிலையாமைகளைப்பற்றிய சான்றோர் குறிப்பு. பாடாண்டிணையாவது—பாடப்படுந்தலைவனது ஒழுகலாறு.

இனி, நிரைகோடல் மீட்டல்முதலிய திணைகள் (ஒழுக்கங்கள்), வெட்சி முதலாகப் பெயர்பெறுதற்குக் காரணம் — வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை என்னும் பூவிசேடங்களை அவ்வவ்வொழுக்கத்தின் அடையாளமாகக்கொண்டு பண்டைத் தமிழ்மக்கள் வழங்கி வந்தமையேயாகும். நச்சினார்க்கினியர் "இதற்கு (வெட்சிக்கு) அப்பூச் சூடுதல் உரித்தென்றுகொள்க" (பக-103), "தும்பையென்பது சூடும் பூவினாற் பெற்ற பெயர்" (பக-146) எனக் கூறுதலாலும் "கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெருமகன" என்னும் பதிற்றுப்பத்தடிக்கு(58) 'தாங்கள் சூடிய போர்க்கண்ணிக்கேற்ப வினைசெய்யக்கருதிய வயவர் பெருமகனே' எனப் பொருள்கூறப்படுதலாலும் இதனுண்மை புணர்க. எனவே, முற்காலத்துத் தமிழ்மக்கள், போர்முதலாய புறவொழுக்கங்கட்கும், அன்புபற்றிய அகவொழுக்கங்கட்கும், ஒவ்வொரு பூவை அடையாளமாகக் கொண்டு நடந்துசெய்து வெளியிட்டதனால், அவர்க்குப் பூவணிவதிலிருந்த பெருவிருப்பம் புலனாகும். "வாங்கரும் பாதநான்கும் வகுத்த வான்மீகி" முனிவரும் தமிழரது இவ்வழக்கத்தைத் தம் இராமாயணத்திற் குறித்திருப்பது இங்கே கவனிக்கற்பாலது. அயோத்தியா காண்டம், 93ம் சருக்கத்தில் அம்முனிவர் பரதன்படைபிகூற்றில்வைத்துக் கூறிய ஸ்லோகத்தின்மொழிபெயர்ப்பாவது "நம் யுத்தவீரர் போகங்களைப்போன்ற நறுந்தொடையல்களுடன், தென்னாட்டாரைப்போலத் தலைக்கணியாகப் பூக்களைச் சூடுகின்றனர்" என்பதாம். இதனால் தென்னாட்டாரெல்லாம் பொதுவாகப் பூவணிபவர் என்று விளக்கப்படுவதோடு, "யுத்தவீரர்" என்றதனால் தென்னாட்டுமக்களிற் போர்வீரராயுள்ளார்க்கு அவ்வாறு பூவணிதல் சிறந்தது என்ற குறிப்பும் புலப்படுதல் காணலாம். ஆகவே, அம்முனிவர், தென்னாட்டாருக்குப் பொதுவாகவும் அவருள் வீரர்க்குச் சிறப்பாகவும் பூச்சூடுதல் உரியதென்பதைக் குறிப்பித்தாராவர். தமிழ்மன்னவர், தார்க்குரிய பூவொன்றும், தம் குலத்துக்குரிய அடையாளப்பூவொன்றும் (நெடுநல்-176) ஆக இருவகைப் பூக்களுடையராயிருந்தமையும் நோக்கத்தக்கது. அன்றியும், இக்காலத்தும், தென்னாட்டாரைப்போல வேறுநாட்டாரும் பூவை

மகிழ்ந்தணிதல் இல்லையென்பதை நாம் உசாவித் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவற்றால், வான்மீகியார்குறித்த தமிழரது புராதனவழக்கமொன்று, பண்டைத் தமிழ்நூல்களின் ஆதரவுபெறுதல் காணலாம். இவ்வாறே அம்முனிவர்பெருமான் தென்னாட்டுச் செய்திகளில் வேறு சிலவுந் தெரிந்துகூறுவர். இவற்றை வான்மீகருந் தென்னாடும் என்ற தலைப்பின்கீழ் யாமெழுதிய ஆராய்ச்சியுரையிற் கண்டுகொள்க *.

இனி, மேற்குறித்த வெட்சி முதலிய திணைகளால், பண்டைத் தமிழ்த்தலைவருடைய போர்முறையானது, நிரைகோடல் நிரைமீட்சி என்பவற்றை ஆரம்பமாகக்கொண்டு நிகழ்வதென்பது விளக்கமாகும். இம்முறை, ஆரியமக்கள்வழக்கன்றென்பதற்கு, காமந்தகமுதலிய அர்த்த சாஸ்திரங்கள் அவற்றைப்பற்றி ஒன்றுங்கூறாமையே சான்றாமாயினும், பாரதகாலத்தே இரவில் நிரைகோடலும் மீட்டலும், யுத்தமுறையின் தொடக்கமாக வழங்கியசெய்தி வெளியாகின்றது. பாண்டவர்கள் விராடநகரத்தில் மறைந்துறையுங்காலத்து, அங்ஙனம் உறைதலறிந்த அவர் பகைவராகிய துரியோதனாதியர், போர்க்கோலங்கொண்டெழுந்து, அப்போரின் தொடக்கமாக விராடனது பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்துசென்றதும், விராடராசன்பக்கத்தார் பாண்டவரின் உதவியால் அவரை எதிர்த்துப் பகைவர்கவர்ந்தநிரைகளை மீட்கும்போது, பெரும்போர் விளைந்ததும் பிரசித்தமான சரித்திரங்களாம். ஆகவே, தமிழ்மக்களது போர்முறை, ஒருகாலத்திற் பாரதகண்டமெங்கும் வழங்கியதாகல்வேண்டுமென்று தோற்றுகின்றது. அன்றேல், விராடநாடு, விந்தமலையையடுத்த தக்ஷிணப்பிரிவுகளில் ஒன்றாதலால், அந்நாட்டின்றேமுறைப்படி நிரை கவர்ந்து மீட்கப்பட்டது என்றுகொள்ளினும் பொருந்தும். இவை நிற்க.

இனி, மேற்கூறிய வெட்சி முதலிய எழுதிணைகளையும், குறிஞ்சி முதலிய அகத்திணை எழுக்கும் முறையே புறமாக—ஆசிரியர் வகுக்கின்றார். அஃதாவது—குறிஞ்சிக்கு வெட்சியும், முல்லைக்கு வஞ்சியும், மருதத்துக்கு உழிஞையும், நெய்தற்குத் தும்பையும், பாலைக்கு வாகையும், பெருந்திணைக்குக் காஞ்சியும், கைக்கிளைக்குப் பாடாணும் புறமாகக் கொள்ளப்பட்டன என்பதாம். "அகங்கையிரண்டுடையார்க்குப் புறங்கை நான்காகாது இரண்டாயவாறுபோல, அகத்திணை யெழற்கும் புறத்திணை ஏழென்றலே பொருத்தமுடைத்தாயிற்று"(பக்-4). இவ்வாறு, இவை

* "செந்தமிழ்" தொகுதி-5. பகுதி-10.

முறையே புதுமாதற்கு, நச்சினார்க்கினியர் கூறுங்காரணம்,
ரும்:-களவொழுக்கமுங் கங்குற் காலமும், காவலர் கடுகினுந் தான்
பொருளை இரவின்கண் முடித்து மீட்டலும் போல்வன ஒத்தலின் (களவின்
னிரைகொள்ளும்) வெட்சி குறிஞ்சிக்கும்* (பக்-103), முதலைப்பட்
காடுறையுலகமும், கார்காலமும், அந்நிலத்திற்கேற்ற பொருளும், அரச
பாசறைக்கண் தலைவியைப் பிரிந்திருத்தலும், அவன் றலைவி அவனைப்
பிரிந்து மனைவயினிருத்தலுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒப்பச்சேறலின்—
வஞ்சி முல்லைக்கும (பக்-125), இருபெருவேந்தர் தம்முண் மாறுகொண்ட
வழி, முற்றப்பட்டிருந்தவேந்தனதுமதில் பெரும்பான்மை மருத
நிலத்ததாதலானும், அம்மதிலை முற்றுவோனும் அந்நிலத்திருத்த
லானும், மருதமபோல இதற்கும் பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும்
சிறுபொழுதும் விடியற்காலமே போர்செய்தற்குக் காலமாதலானும்—
உழிஞை மருதத்திற்கும (பக்-134), நெய்தற்குரிய பெருமணலுலகம்
போலக் காடுமலையுங் கழனியுமல்லாத களரும் மணலும பொருகளமாக
வேண்டுதலானும்,† பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும், எற்பாடு
(பிற்பகல்) போர்த்தொழில்முடியுங் காலமாதலானும், இரக்கமும் தலை
மகட்கே (நெய்தற்றிணையில்) உரித்தாயவாறுபோல (போரிற்) கணவனை
யிழந்தார்க்கன்றி வீரர்க்கு இரக்கமின்மையானும், பிறவிரங்கல்களானும்—
தும்பை நெய்தற்கும் (பக்-146), பாலைக்குப் புணர்ச்சியினீங்கி ஓதல்
முதலியவற்றாற் புகழெய்துதற்குப் பிரிவு நிகழுமாறுபோலச் சுற்றத்
தொடர்ச்சியினீங்கி அறப்போர் நிகழ்த்தித் துறக்கம்பெறுங்கருத்தினாற்
சேறலானும், வாளினுந் தாளினும் நிறையினும் பொறையினும் வென்றி
யெய்துவோரும மனையோரை நீங்கிச்சேறலானும—வாகை பாலைக்கும் ‡
(பக்-157), "ஏறியமடற்றிறம" (சூத்-51) முதலிய நான்குந் தீயகாம

* நிரைகோடல் குறிஞ்சிக்குரிய மலைசார்ந்தநிலத்தின்கண் நிகழ்தலானும், அந்நிலத்தின்மக்களாயினார் பிறநாட்டு ஆனிரையைக் களவிற்கோடல் ஒருபுடை குறிஞ்சிக்குரித்தாகிய களவொடு ஒத்தலானும, சூடும்பூவும் அந்நிலத்திற்குரிய பூவாதலானும் வெட்சி குறிஞ்சிக்குப்புறனாயிற்றென்பர் இளம்பூரணவடிகள் (59).

† 'அந்நிலங் கடல்சார்ந்தவழியல்லது இன்மையானும்' என வேறோர் ஏதுவுங்கூறுவர் இளம்பூரணர் (70).

‡ "பாலையாவது தனக்கென ஒருநிலமின்றி எல்லா நிலத்தினுங் காலம் பற்றிப் பிறப்பதுபோல, இதுவும் (வாகையும்) எல்லாநிலத்தினும் எல்லாக்குலத்தினுங் காலம்பற்றி நிகழ்வதாதலினானும்" என வேறோரேதுவுங் கூறுவர், இளம்

மாயினாற்போல, உலகியலைநோக்க நிலையாமையும் நற்பொருளன்றாகலால்—காஞ்சி பெருந்திணைக்கும் (பக்-177), ஒரு தலைவன் பாவலும் புகழ்ச்சியும் வேண்ட ஒருபுலவன் பொருள் முதலிய பரிசு வேண்டலால், ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளையோடொத்தலின்-பாடாண்டிணை கைக்கிளைக்கும்(பக்-189) புறமாக ஆசிரியராற் கருதப்பட்டன என்பர். இவற்றுக்கு வேறுசில ஏதுக்களும் கூறப்படுமாயினும் ஏற்றபெற்றியே ஈண்டுக் காட்டப்பட்டன.

இனி, ஆசிரியர் அகத்தியனார்மாணாக்கர் பன்னிருவராலும் இயற்றப்பட்டதென்று சொல்லப்படும் பன்னிருபடலத்திற் கு வழிநூலும், ஐயன் ஆரிதனார் இயற்றியதுமாகிய புறப்பொருள்வெண்பாமாலையுள் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை—எனப் பன்னிரண்டு திணை வகுக்கப்பட்டதோடு, அவற்றுள் வெட்சி முதல் தும்பையீறாக ஏழும் புறமென்றும், வாகை, பாடாண், பொதுவியல்—என்ற மூன்றும் புறப்புறமென்றும், கைக்கிளை பெருந்திணையிரண்டும் அகப்புறமென்றும் கூறப்படுகின்றன. இந்நூல் கூறுமாறு, வெட்சியென்பது—நிரைகோடல் மட்டுமேயாம். தொல்காப்பியனார் நிரைமீட்டலையும் வெட்சியிலடக்கிக் கூற, இந்நூல் அதனைக் 'கரந்தை' எனத் தனித்திணையாக்குகின்றது.† வந்தவேந்தன் பகைமதிலை வளைத்தலும் இருந்தவேந்தன் அதனைக் காத்தலும் வஞ்சியென்று ஆசிரியர் கூறினராயினும், வெண்பாமாலை பகைவர்மேற்செல்வதுமட்டில் வஞ்சியாமென்று கூறி, அவ்வாறு மேற்சென்றவனைப் பகைவன் எதிர்சென்று ஊன்றுதலைக் காஞ்சியென வேறு திணையாகச் சொல்லுகின்றது. "வஞ்சியுங் காஞ்சியுந் தம்முண் மாறே" என்பது பன்னிருபடலம். இக் காஞ்சி பல்வேறுநிலையாமை குறிப்ப

* ஏறியமடற்றிறமுதலாகிய நோந்திறக் காமப்பகுதி அகத்திணையைந் தற்கும் புறனாயவாறுபோல, இது புறத்திணையைந்தற்கும் புறனாகலானும்" என வேறும் கூறுவர் இளம்பூரணர். [நோந்திறம்-கழிபேரிரக்கம்; செந்திறம் அஃதல்லாதன; நோதிறம் என்று வழங்குவதுமுண்டு].

† இவ்வாறு வேறு கூறுகின்ற வெண்பாமாலைக்கு முதனூலாகிய பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப்படலத்தைத் தொல்காப்பியனார் இயற்றினர் என்று கூறுவாரை மறுத்துத் தந்நூலுக்கு மாறுபட ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறாராதலால், அவ்வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் இயற்றியதன்று என்பர்

தென்பதே நம்மாசிரியர்கொள்கை. ஆயின், வெண்பாமாலை, அந்யாமை முதலியவற்றை உணர்த்தப் பொதுவியல் என, வேறோர் கூறும். இனி, நொச்சி என்று ஒரு தனித்திணையை ஆசிரியர் குறித்தன ரில்லையேனும், அந்நூல், (வந்தவேந்தன் பகைமதிலை வளைத்தலாகிய) உழிஞைக்குமாறாக, இருந்தவேந்தன் தன்மதிலைக் காத்தற்கு 'நொச்சி' என்ற பெயர்கொடுத்துத் தனித்திணையாகக் கூறிச் செல்லும்.* இந்நொச்சிபோலக் கைக்கிளை பெருந்திணை என வேறிரண்டு தனித்திணை களையும் அது வகுப்பதாகும். ஆயின், அவ்விரண்டனையும் அகப்புற மென்றேகொண்டு தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது. அன்றியும், அகத் திணைகளில் 'இன்னவின்னதற்கு இது புறம்' என்று ஆசிரியர்கூறியது போல, வெண்பாமாலை கூறிற்றில்லை. இங்ஙனம், இரண்டுநூல்கட்கு முள்ள வேறுபாடுகளை நோக்குமிடத்து, புறப்பொருள், முற்காலத்தே வெவ்வேறுவகையாக இலக்கணம்வகுக்கப்பெற்று வழங்கிவந்தமை விளங்கக்கூடியதாம். வெண்பாமாலையுள், வெட்சிமுதல் வாகையீறாய திணை எட்டிற்கும் அவ்வப்பூச்சூடுதல் உரித்தென்று தெளிவாகக் கூறப் படுதல் நோக்கத்தக்கது. மற்ற வேறுபாடுகளை அந்நூல்நோக்கி உணர்ந்து கொள்க. இனி, வெட்சிமுதலிய திணைவிகற்பங்களைத் தொல்காப்பிய னார் கூறியமுறையில் வைத்து விளக்குவோம்.

1. வெட்சித்திணை.

புறப்பொருளின்முதற்றிணையாகிய வெட்சி என்பது, வேந்தனால் விடுக்கப்பட்டு முனைப்புலங் காத்திருந்த தண்டத்தலைவர், பகைநிலத் துச்சென்று களவினாலே ஆநிரையைக் கொண்டுபோந்து, அவற்றைப்

* பன்னிருபடலமுடையார்கொள்கை அடியில்வரும் யாப்பருங்கல விருத்தி வாக்கியங்களால் அறியத்தக்கது (பக். 530):—வெட்சி ஆகவர்தலானும், கரந்தை உட்குவரச்சென்று விடுத்தலானும் "வெட்சியுங் கரந்தையுந் தம்முண் மாறே". வஞ்சி மேற்சேறலானும், காஞ்சி அஞ்சாதெதிர்சென்று ஊன்றலா னும் "வஞ்சியுங் காஞ்சியுந் தம்முண் மாறே". உழிஞை ஆரெயின் முற்றலானும் நொச்சி விழுமிதி னவ்வெயிற் காத்தலானும் "உழிஞையு நொச்சியுந் தம்முண் மாறே". "பொருதல் தும்பை புணர்வ தென்ப". இவ் விகற்பமெல்லாம் பன்னிருபடலத்துட் காண்க. "வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்—வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியாம்—உட்கா—தெதிரூன்றல் காஞ்சி யெயில் காத்தல் நொச்சி—அதுவளைத்த லாகு முழிஞை யதிரப்—பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர்—செருவென் றதுவாகை யாம்" என்னும் பிங்கலந்தைப் பாடலும் (1473) இங்கு ஒப்பிடற்பாலது.

பாதுகாத்தலைச் செய்வதாம் (57). இதனை—"வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்—ஆதந் தோம்பல் மேவற் றாகும்" என்ற சூத்திரத்தால் அறிக. இதனுள் 'வேந்துவிடு முனைஞர்' என்றதனால் (போர்செய்யத் தொடங்கிய) இருவேந்தரும் தத்தந் தண்டத்தலைவரை ஏவிவிடுவரென்றும், 'ஆதந்து ஓம்பல்' என்றதனால், களவில் ஒருவர்கொண்ட நிரையை உரியவர் மீட்டுத்தந்து ஓம்புவரென்றும் பொருள்தருதலால், அவ்விருவேந்தர் தண்டத்தலைவரும் அவரேவலால் நிரைகோடற்கும் மீட்டற்கும் உரியராவரென்றும், ஆகவே, இருவர்க்குங் கோடற்றொழில் உளதாயிற்றாதலால் அடித்துக்கோடலும் மீட்டுக்கோடலும் வெட்சியாயிற்றென்றும், மீட்டலைக் 'கரந்தை' எனத் தனித்திணையாக்கிக் கூறுவாருமுண்டெனினும், அதனை இச்சூத்திரத்தாலும் வருஞ்சூத்திரத்தாலும் ஆசிரியர் 'வெட்சி' என்றே கொண்டனரென்றும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர். "இருபெருவேந்தரும் பொருவது கருதியக்கால், ஒருவர் ஒருவர்நாட்டுவாழும் அந்தணரும் ஆவுமுதலிய தீங்குசெய்யத்தகாத சாதிகளை ஆண்டுநின்றும் அகற்றவேண்டிப் புறம்போக எனப் புகறலும், அங்ஙனம் போதற்கு அறிவில்லாத ஆநிரையைக் களவாற்றாமே கொண்டு வந்து பாதுகாத்தலும் தீதெனப்படாது அறமேயாம் என்பதை, ஆசிரியர் 'ஆதந்தோம்பல்' என்றதனாற் குறித்தாரென்க. இந் நிரைகோடற்கெழும் வீரர் வெட்சிப்பூச்* சூடுதல் உரித்தாம். "வெட்சி மாமலர் வேங்கையொடு விரைஇச்-சுரியிரும் பித்தை பொலியச் சூடி" (புறம்-100) எனக் காண்க.

இவ் வெட்சித்திணையானது, 'படையியங்கரவம்' முதற் கொடையீறாகப் பதினான்கு துறைகளாக ஆசிரியராற் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பதினான்கையும் நிரைகோடல் நிரைமீட்டல் என்னும் இரண்டுவகைக்குமாகப் பொருள்கொண்டு நச்சினார்க்கினியர் 28-ஆக விரிப்பர். பழைய போர்முறையின்தொடக்கமாகிய இந்நிரைகோடல் மீட்டல்களின் வரலாறுகளை இத்துறைகளாற் சுருக்கமாக உணரலாம் அவை வருமாறு—தம்தலைவனது உத்தரவுபெற்றேனும் பெறாமலேனும் வேந்தனொருவன்

---

* இது, மிகப் பிரகாசமும் செந்நிறமுமுடைய பூக்களைக்கொண்ட ஒருவகைச்செடி என்றும், மேல்நாட்டார் இதனை "Flame of the forest" "The country geraniam" என்பரென்றும் கூறுவர் டாக்டர் ஜீ. யூ. போப். (Siddhanta Deepika. Vol III.)

படைவீரர் பகைவனது பசுக்கவர்தற்கு ஆரவாரித்தெழும்போது, தாம் புறப்பட்ட இடத்தே அசரீரியாக எழுகின்ற நற்சொல்கேட்டல் வழக்கம். இது விரிச்சி* எனப்படும். [விரிச்சி-நற்சொல்.] அங்ஙனம் நற்சொல் கேட்டுப் புறப்பட்டோர் பகைப்புலத்துள்ள ஒற்றர் உணராமற் சென்று, தம்மொற்றர்வாயிலாகப் பகைவர்செயலை அறிவர். [ஒற்றர்முலமுணர்வது வேய் எனப்படும்] அறிந்தபின், பகைவர் நிரைப்புறத்தே ஒடுங்கியுறைந்து, சமயம் நேர்ந்தபோது அந்நிரையை வளைந்துகொண்டு நிரைகாவலரைக்கொன்று எதிர்ப்பாரற்று அவற்றைக் கவர்ந்து மீள்வர். இங்ஙனம் மீண்டுசெல்லும்போது, அவர்பின்னே தொடர்ந்து வந்து வேறுசிலர் போர்விளைப்பாராயின் அவரையும் வென்று, தாம்பற்றிய பசுக்களுக்குத் துன்பமில்லாமற் செய்துகொண்டு, பாடிவீட்டிலுள்ளோர் மகிழ்ந்தெதிர்கொள்ளும்படி வந்து கொணர்ந்த நிரைகளை ஊர்ப்புறத்தே நிறுத்திப் பின், தங்கள் தலைவனதேவலால் அவற்றைத் தமக்குட் பகுத்துக்கொள்வர். இது பாதீடு எனப்படும் [பகுத்து இடுதல், கூறிடுதல் என்பது பொருள்]; பகுத்துக்கொள்ளுங்கால், தம் வெற்றிமகிழ்ச்சியாற் சுற்றத்தோடு கள்ளுண்டுகளித்து விளையாடுதலும், ஆங்கு வந்த இரவலர்க்கு அந்நிரையிற் சிலவற்றை மனமுவந்தளித்தலும் போர்வீரரால் நிகழ்த்தப்படுவனவாம். இவையே, நிரைகொண்டோர் செய்திகளாகப் பதினான்குதுறைகளிலும் தொல்காப்பியனாரால் கூறப்படுவன என உணர்க. இனி, இந்நிரை மீட்டோர்க்கும்† இப்பதினான்கும் ஏற்பப்பொருந்தி அமைத்துக்கொள்ளப்படும். அவ்வாறமைக்குமிடத்து, மீட்டபசுக்களை இழந்தோர்க்குப் பகுத்திடுதலைப் 'பாதீடு' என்று பொருள்கொள்க. இங்ஙனம், நிரைகொண்டேனும் கொண்டதனை மீட்டேனும் வெற்றிபெற்ற

* நச்சினார்க்கினியர் "விருச்சிகன்-கணி: காரணப்பெயர்" எனக் கூறுவர் (சிந். காந்த 129). இதற்கு மஹாமஹோபாத்யாய-ஸ்ரீமான் "விருச்சிகன்=பருச்சகன்-கணி; கேள்வி கேட்கப்படுகிறவன்" என எழுதியிருத்தல் அறியத்தக்கது. (மேற்படி இரண்டாம்பதிப்பு பக் 1011.) விரிச்சி என்பது இவ்வடசொல்லின் திரிபுபோலும்.

† இம் மீட்டல் 'கரந்தை' எனத் தனித்திணையாக வெண்பாமாலை கூறும். இதன்படி, இவ்வொழுக்கத்துக்குக் கரந்தைப்பூச் சூடுதல் கூறியதற்கேற்பப் பல்லவர் காலத்துள்ள கொட்டைக்கரந்தை எனனும் பூடே இக்கரந்தை என்பர் (பு.வெ.மா-10). இது குறிஞ்சிக்கலிப்பூக்களிலொன்றாய் நாறுகரந்தை எனவும் வழங்கும் (குறிஞ்சிப். 76 உரை).

வீரர், தமக்கு வழிவழியாகத் துடி என்ற இயம் இயக்கிவரும் 'துடியனை' உபசரித்துப் புகழ்ந்தும், தம் வீரச்செயற்குக்* காரணமான கொற்றவைக்குப்† பராவுக்கடன்செலுத்தியும் மகிழ்வர் (59). துடியன் என்பான் தமிழ்ப் பழங்குடிகளுள் ஒருவன் என்பது "துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்-றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை" என்ற புறப்பாடற் பகுதியால் (335) விளங்கும். போர்நிகழ்ச்சியில், தனக்குரிய வீரனுக்கு உள்ளக்கிளர்ச்சியுண்டாகத் துடியியக்குதலும் வேற்படை முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டுசென்று வீரனுக்கு உதவுதலும் (புற-285) இத்துடியரின் தொழில்களாகத் தெரிகின்றன. இவர் இழிபிறப்பினரென்பது— "இழிபிறப்பாளன் கருங்கை சிவப்ப-வலிதுரந்து சிலைக்கும் வன்கட் கருந்துடி" (புறம்.170) என்பதனால் அறிக. மேற்குறித்த வெட்சிச் செய்திகளுள், ஒவ்வொன்றுக்கும் வெவ்வேறுபகுதிகளும் கூறி, அவற்றுக்கும் மேற்கோள் காட்டிச்செல்வர் உரைகாரர். ஐயனாரிதனார், இத்திணைக்கு 20-துறை கொண்டார்.

2. வஞ்சித்திணை.

இனி, வஞ்சித்திணையாவது, இருபெருவேந்தர்கள், மண்ணிடத்துள்ள வேட்கையாலே, நாட்டிலவாழ்வார் அஞ்சும்படி சென்று, ஒரு வேந்தன் மற்றொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்தது (62).‡ ஒருவன் மண்ணைவிரும்பி மேற்செல்லின், இருந்தவனும் அம்மண் அழியாமற் காத்தற்கு எதிர்த்து மேற்செல்வானாதலின், அவ்விருவரும் 'வஞ்சிவேந்தர்' எனப்படுவர். இவ்வஞ்சிவேந்தருடையசெய்திகளை விரிக்கும் சிறப்புடைத்துறைகள் பதின்மூன்றாகும். இவ்வஞ்சித்திணையின் வரலாறு அடியில்வருமாறு:—இருவர் படைகளும் ஆர்ப்பரித்துப்

நிரைகொண்ட வீரரை வெட்சிமறவர் எனவும், நிரைமீட்ட வீரரைக் கரந்தைமறவர் எனவும் முன்னூல்கள் வழங்கும். இவற்றை, 'ஆவூரெறிந்து நிரையொடு பெயர்ந்த வெட்சிமறவர்' எனவும் 'கரந்தை மறவர் ..நிரைமீட்ட தோள்' (பக். 107) எனவும் வரும் தொடர்களால் உணர்க.

† கொற்றவை-வனதுர்க்கை (திருமுரு. 258 உரை) மலையாளநாட்டார் பகவதியைக் கொற்றி என்பர்.

‡ இதற்கு வஞ்சிப்பூச் சூடுதல் உரித்தாம். வஞ்சி என்பது, பொதுவாக எல்லாக்கொடிகளையும் உணர்த்துமேனும், ஈண்டுக்குறித்தது, வருஷமுழுதும் பச்சைநிறமுடையதாக உள்ள ஒருவகைக் கொடியின் மஞ்சணிறமுடைய பூவாம் என்பர் டாக்டர் போப்.

பகைப்புலத்துப் பாய்ந்து சென்று அப்புலங்களை எரியாற்கொளுத்தலும்; ஒருவர் ஒருவனை மேற்செலவிடத்துப் பிறவேந்தர் அவர்க்குத் துணையாகவர அப்போதுண்டாம் பெருமிதமும், அவ்விருவருந் தத்தம் படையாளர்க்கும் பரிசிலர்க்கும், படைக்கலமும் பரிசிலும் அளித்தலும்; இருவரும் இரவும் பகலும் பலகாலும் முட்டிச்சென்று, அந்நாட்டைக் காவல்புரியும்வீரரைக் கொல்லுங்கொற்றமும், போரில் வீரச்சிறப்பைக் காட்டிய தானைத்தலைவர், வேந்தனாற் சிறப்பெய்திப் புகழ்பாடும் நெடுமொழியும்;* [சிறப்பாவன—ஏனாதி காவிதி முதலிய பட்டங்களும் நாடும் ஊரும் † பெறுதல்] பகைவேந்தனை ஒருபொருளாக மதியாது படையைச் செலுத்தும் பேராண்மையும், தன்படை நிலைபாறியும் பெயர்ந்தவிடத்து—விசையோடுவரும் பேராற்றைக் கல்லணை தாங்கினாற்போல—தன்மேல் வரும் படையைத் தானே தடுத்து நிற்கும் பெருமையும், வேந்தன் பெரும் போர்புரிந்த பிறந்நாளில், அப்போர் வீரர்செயலைப் புகழ்ந்து உற்சாகப் படுத்தற்குத் தானே அவருடன் உண்பவனே போலவந்து, அவர்க்கு வேண்டிய உண்டியை அளிக்கும் பெருஞ்சோற்றுநிலையும், இவ்வாறு பொருதுநின்ற இருபெருவேந்தருள், ஒருவர் ஒருவரது வலிமிகுதியைக்கண்டு அஞ்சித் திறைகொடுத்தற்குடம்பட அதனை வாங்கினோர்க்கு உளதாகிய விறற்சிறப்பும், அங்ஙனம் திறைகொடுத்தோனது குறைபாடும்; வென்றவேந்தன் பகைநாட்டுமக்கள் தம்மை ஓம்பி நின்ற தோற்றேனைச் சிறப்பிக்கும் கொற்றவள்ளையும் [வள்ளை—ஊற்றுப்பாட்டு] அங்ஙனம் வென்று தோற்றமீண்ட வேந்தர், தம் படைவீரரில்—கணை வேல

* “மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி—வேந்தனாற் சிறப்பெய்தியதனைப் பெற்ற நெடுமொழி கூறுதல்” என்பர் நச்சினார்க்கினியர் [மா+ராயம்-பேரரசனாற் பெறுஞ்சிறப்பு] (இனி, 'மாராயம்பெற்ற நெடுமொழி' என்பர் இளம்பூரணவடிகள். மாராயம்—உவகை (திவா.)

† தஞ்சைச்செல்லர், பட்டத்து ... ஆரணவில் மாராயங்குடி என்று ஓர் ஊர் இருந்ததால், இவ்வழக்கமை அறிகின்றது. 'காவிதியாகிய தாவேந்தன் மோதிரஞ்சேர் பொற்பூப் பட்டந் தெவன்' (பக். 128) என்பதனாலும் காவிதிப்பூ, காவிதிப்புரவு என்னும் சொற்களாலும் (நன். 158 மயிலைநாதருரை), அரசனால் மோதிரம் பொற்பூ முதலிய அடையாளங்களும் ஊர்களும் பட்டங்களுடன் பெறுவது பண்டைவழக்கமென்பது விளங்கும்.

‡ 'கொற்றவள்ளை-தோற்ற கொற்றவன் அறைகூவிய ...' இளம்பூரணவடிகள்.

முதலிய பாய்ந்து துன்புற்றவரிடந் தாமேசென்று உசாவியும் பொருள் கொடுத்தும் தழுவி யுபசரித்தலாகிய தழிஞ்சியும் பிறவுமாம். [தழுச் சுதலாற் றழிஞ்சி; தழுச்சுதல்—தழுவுதல்: "பொருகணை தழுஞ்சிய புண்ணுர் மார்பின்" எனக் காண்க] ஆசிரியர் கூறிய உட்பிரிவுகளாகிய துறைகளும் இதனுள் அடங்கியுள்ளமை உரைநோக்கியுணர்க.

இத்துறைகளால், பழையவேந்தர், தம்படையாளரைத் தம்மைப் போலவேமதித்துக் கௌரவித்துவந்தசெய்தி புலப்படும். இவ்வாறு வஞ்சிப்பூச்சூடி வெற்றிகருதி மேற்செல்லும்வழக்கம கடைச்சங்ககாலத்தும் நன்கு வழங்கியதே; இதனை சேரன்—செங்குட்டுவன், கண்ணகியின் படிமஞ்செய்யக் கற்கொணர்தற்கும், தன்னையிகழ்ந்த ஆரியவரசராகிய கனகவிசயரை வெற்றிகொள்ளும்பொருட்டும் 'யாததிரை' (போர்குறித்த செலவு) தொடங்குங்காலத்துத் தன்படையாளர்க்கு—"கொடை நிலை வஞ்சியுங் கொற்ற வஞ்சியும்—நெடுமா ராய நிலைஇய வஞ்சியும்—வென்றோர் விளங்கிய வியன்பெரு வஞ்சியும்—குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையும்—வட்கார் போகிய வான்பனந் தோட்டுடன்—புட்கைச் சேனை பொலியச் சூட்டி"யதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுதலால் அறியலாம். (சிலப். 25. 141—147).

3. உழிஞைத்திணை.

உழிஞையாவது—மேற்சென்றவேந்தன் வேற்றுவேந்தனது பேரரணை வளைத்தலும், அதனுள் இருந்தவேந்தன அவ்வரணைக் கைக்கொண்டுகாத்தலுமாம். இத்திணையுள், சென்றவேந்தன்செய்திகளுக்கு நான்கும், இருந்தவேந்தனசெய்திகட்கு நான்கும் ஆக எட்டுத்துறைகள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள், சென்றுவளைத்தவேந்தன்செய்திகள் நான்காவன— (1) கொள்ளார்தேஎங் குறித்தகொற்றம; அஃதாவது பகைவர்நாட்டைத் தான்கொள்வதற்குமுன்பே, அதனைக் கொண்டவன் போல வேண்டியோர்க்கு அந்நாடு அளித்தலைக் குறித்துவிடும் வெற்றி; "கழிந்தது பொழிந்தென" (203) என்ற புறப்பாட்டினுள் "ஒன்னார் ஆரெயில் அவர்கட் டாகவும்—நுமதெனப் பாண்கட னிறுக்கும் வள்ளியோய்" என ஊன்பொதிபசுங்குடையார், சோழனொருவனது கொள்ளார் தேஎங் குறித்தகொற்றத்தைக் கூறுதல் காண்க. "இராமன் இலங்கை கொள்வதன்முன்பு (அதனை) வீடணற்குக்கொடுத்ததுறையும் அது" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (2) இங்ஙனம் குறித்தகொள்கையை முடிக்க

வல்ல வேந்தனது பெருமையைப் படைத்தலைவர் தூதர் முதலியோர் எடுத்துப் புகழ்வது. இவருள் தூதன், புறத்துள்ள உழிஞை வேந்தன்பால் தன்னரசன்சிறப்புக் கூறுவனென்க. (3) ஒருகாலத்தும் அழிவில்லாதமதிலை, இற்றைப்பகலில் அழிப்பேம் என்று கூறி அங்ஙனமே அழிக்கவிரும்புதல். (4) அங்ஙனம் அழித்தலை விரும்பியவன், பகை மதின்மேற் சென்றவிடத்து, அப்பமதிலகத்துள்ளோர் பொழியாநின்ற அம்புமாரியை விலக்குதற்குக்—கிடுகு கேடகம் பரிசை பலகை முதலிய தோற்கருவிகளை மிகுதியாகக்கொண்டு செல்லுதல் என்பனவாம்.

இனி, உள்ளிருந்து தன் மதிலைக்காக்கும் உழிஞைவேந்தன்செய்திகள் நான்காவன— (1)அவ்வுழிஞையோனது—படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு நீர்நிலை எமப்பெருள் எமப்பண்டங்கள்முதலாகிய—பெருஞ்செல்வங்களைச்கூறுதலும், (2) புறத்தோனை, அவ்வகத்தோன், செல்வத்தாலன்றிப் போர்த்தொழிலால்வருத்தியது கூறுதலும், (3)அகத்திருந்தோன், தன் அரணுக்கு அழிவுதோன்றியவழி, அவன் புறத்துப் போந்து போர்செய்தலைச்கூறுதலும், (4) புறத்தோன் அகத்தோன்மேல் வந்துழி, அவன் பகையைப் பொருட்படுத்தாது அகத்தோன் இகழ்ந்திருத்தற்கேற்ற மதிலின்பெருமைகூறுதலும் ஆகும்.

இனி, இவ்வுழிஞைத்திணையில், இருபெருவேந்தர்க்கும் ஒன்றாய் வரும் வேறு பன்னிரண்டுதுறைகளும் ஆசிரியர் கூறுவர். அவையாவன:—(1,2) அவ்விருவரும் தம் ஆக்கங்கருதியும் குடிகளைக் காத்தற்கும் உயர்த்திய குடைகளையும், வாள்களையும் நாட்கோளுதல். "நாட்கொள்ளுதலாவது—நக்ஷத்திரமும் இராசியும் தத்தமக்கு ஏற்பக்கொண்டு காரியந் தொடங்கும்போது, அக்காலத்துக்கு இடையூறுதோன்ற, அது பற்றித் தமக்கு இன்றியமையாக் கருவிகளை அத்திசைநோக்கித் குறித்த காலத்திலே முன்செல்லும்படி விடுதல். இதனைப் "பரஸ்தானம்" என்பர் வடநூலார். (3) புறத்தோரும் அகத்தோரும் எயில்மதிலில் ஏணிமிசைநின்று போர்செய்தல்; இஃது "ஏணிமயக்கம்" எனப்படும்;

"பொருவரு மூதூரிற் போர்வேட் டொருவற்
கொருவ னுடன்றெழுந்த காலை—யிருவரும்
மண்ணொடு சார்த்தி மதில்சார்த்
விண்ணொடு சார்த்தி விடும்"

காண்க. (4) அவ்விருபகைவரும், புறத்தும் அகத்தும தம படைகொண்டு போர்தொலைத்து, அம்மதிலைக் கைப்பற்றிய வினை முதிர்ச்சி. (5)உண்மதிலில் வளைத்துநின்றவன், போர்செய்யும் உள்ளிருந்தவிடாமலும், வளைக்கப்பட்டவன் மதிலைவிடாமலுங் காத்தலை விரும்பிய நொச்சி. நொச்சியாவது மதில்காவல்; "இதற்கு நொச்சி பூண்டுச் சூடுதலும் உரித்து"* என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இந் நொச்சியை ஒருதனித்திணையாகக் கொண்டு ஐயனாரிதனார் கூறுதல் மேலே குறிக்கப்பட்டது. (6)இடைமதிலில், அகத்தோனிடத்தைப் புறத்தோனும், புறத்தோனிடத்தை அகத்தோனும விரும்பிக் கைப்பற்றிய புதுமை. (7)அவ்விருவரும் எயிற்புறத்துள்ள அகழியின் இருகரையும்பற்றிக்கொண்டு, அங்கு நின்று போர்புரியும் பாசி. நீர்ப்பாசி போல அவ்விருவரும் நீங்காமல் நிற்றலால், "பாசி" எனப்பட்டதென்பர். (8) அம்மதிற்புறத்தன்றி, ஊரகத்தே போர்குறித்துநின்ற பாசிமறன். நீர்ப்பாசிபோல, இருவரும் ஒதுங்கியுந் தூர்ந்தும் பொருதலின் இதனையும் "பாசி" என்றார். (9) புறஞ்சேரிமதிலும் ஊர்மதிலுமல்லாத கோயிற்புரிசை(அரண்மனைமதில்) மீது ஏறிநின்று அவ்விருவரும் போர்செய்தல்; (10) அங்ஙனம் போர்செய்த மதிற்கண்ணே, ஒருவர் ஒருவரைக்கொன்று, பட்ட வேந்தன்பெயரானே வென்றவேந்தன் முடிபுனைந்து நீராடும் மங்கலம். இதனை "மண்ணுமங்கலம்" என்பர்.† (11) அங்ஙனம் வெற்றிக் கேதுவாய்நின்ற தன் வாளைக் கொற்றவை (மாகாளி) மேல் நிறுத்தி அதற்கு நீராட்டும் வாணமங்கலம். (12) அவ்வாண்மங்கலம் நிகழ்ந்த பின்னர், வென்றவேந்தன் தன்படைகட்கெல்லாம சிறப்புச்செய்தற்காக அவற்றை ஒருங்குகூட்டி மகிழ்வித்தல்; ஆகப் பன்னிரண்டுதுறைகளுங் காண்க. இனித் தேவர்க்குரிய உழிஞைத்துறைகள் சிலவும், வேறுபல துறைகளும் இப்பன்னிரண்டுடனசேர்த்து உழிஞைத்திணைக்குக் கூறுவர், ஐயன் ஆரிதனார். நச்சினார்க்கினியர் "இனித் தேவர்க்குரிய உழிஞைத்துறைகள்பலவுங் கூறுவரால் எனின்— அவை, உலகியலாய்

* "நீரறவறியா நிலமுதற் கலந்த-கருங்குரனொச்சிக் கண்ணார் குவவுத்தழை" (புறம். 271) என்பதனால் இப்பூவினியல்பு காண்க. இஃதோர் காட்டு மரமென்றும், இது பல வினமுடையதாகவும், பரிசுத்தமரமாகவும், ஐந்திலைகள் கொண்டதாகவும் உள்ளதென்றும், இதன்பூ மங்கின நீலவர்ணமும் சுத்தமும் இனியமணமுமுடையதென்றுங் கூறுவர் டாக்டர்-போப்.

† "வீராபிடேகம்" எனவும் கூறுவர் (சிங். மண். 225).

என்ஞான்றும்நிகழ்தலன்றி, ஓருகால் ஒருவர் வேண்டியவாறு செய்வன வாகலின், தமிழ்கூறுநல்லுலகத்தன அல்லவென மறுக்க" என்பர். இத்திணையில், உழிஞைக்கொடியும்* சூடுதலுண்டென்பது, "நெடுங் கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து—செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி" (புறம்—76) என்பதனால் அறியலாகும்.

4. தும்பைத்திணை.

தும்பையாவது, தன்வலியை உலகம்புகழ்தலே பொருளாகக்கருதிப் பகைமேற்சென்றவேந்தனைப் பகைவேந்தனும் அப்புகழே கருதி, ஒரு களத் தெதிர்த்து அவன் வலியினை அழித்தலாம். இத்தும்பைத்திணை யானது, படையாளரது அற்புதமான வீரச்செயல்களை விளக்குவதாகும். அஃதாவது—பலரும் ஒருவனை அணுகிப் பொருதற்கஞ்சி விலகிநின்று, அம்பாலெய்தும் வேல்கொண்டெறிந்தும் போர்புரிய, அவ்வாயுதங்கள் அவனுடம்பிற் பாய்தலாற் குற்றுயிரான நிலையிலும் வீரச்செயலில் அவன் துளங்காமையும், வாள்முதலியவற்றால் அவனுடம்பேனுந் தலை யேனும் அறுபட்ட நிலையிலும் நிலத்துச்சாயாது அவனுடம்பு வீரச் செயல்காட்டி ஆடுவதும்போல்வன. இந்நிலைகளை "அட்டையாடுதல்" என்பர். அட்டை, உடலிரண்டானபொழுதும் ஊர்ந்துசெல்லுமாறு போலப் படையோடு தான் பட்டவிடத்தும் அவனுடம் பாடுதலின் இப் பெயர் வழங்கியதென்பர். "விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித் திமைப்பின்—ஒட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு" என வள்ளுவரும் இத்தும் பைச்செயலைக் குறித்தல் காண்க. இத்தும்பை, ஏனைத்திணைகட்கும் பொதுவாகுமெனப்படுகின்றது. அஃதாவது—நிரைகொள்ளப்பட்டோன் அவற்றை மீட்கும்போது முற்குறித்த வீரச்செயல்காட்டுதலும், நிரை கொண்டோனும் அவ்வாறுகாட்டுதலும் வெட்சிப்புறத்துத் தும்பை யெனப்படும்; இவ்வாறே மற்றத்திணைகளின்புறத்தும் இத்தும்பை நிகழ்தல் அறிந்துகொள்ளற்பாலது.

இனி, இத்தும்பைத்திணைக்கு ஆசிரியர் 12 துறைகள் கூறுவர். அவை மேற்காட்டிய வீரச்செய்திகளைப்பற்றுது, மேற்சென்றவனும்

* "பொலங்குழை யுழிஞையொடு பொலியச்சூட்டி" என்ற புற நானூற்றடியின் (50) விசேடவுரையில் "உழிஞை-கொற்றான்; அது குடநாட் டார்வழக்கு" என்பர் உரைகாரர். • இது, பருத்தியில் ஓரினமென்றும், கூறுவர் டாக்டர்-போப்.

அவனை எதிர்த்துநின்றவனுமாகிய வேந்தர்செய்திகளையே குறிப்பன; அவை வருமாறு:-(1) பகைவர் அஞ்சத்தக்க தானை (= காலாள்) நிலை; (2) யானைநிலை; (3) குதிரைநிலை; இம் மூன்றுநிலைகளும்பற்றியசெய்திகள், தனிப்பாடல்களிற் சிறுபான்மையும், தகடூர்யாத்திரை பெருந்தேவனார் பாரதம் போன்ற தொடர்நிலைச்செய்யுட்கண்ணே பெரும்பான்மையும் வரும் என்பர். (4) தன் படைவீரர்போலத் தானும் நேர்நின்று பொருகின்றவேந்தனைப் பகைவர் சூழ்ந்து மொய்த்தவிடத்து, அவனுடைய படைத்தலைவன் ஒருவன், தான் வேறிடத்துச்செய்துநின்ற போரைக் கைவிட்டுத் தன்வேந்தனோடு பொருகின்றாரைவென்ற—தார்நிலை; தார் என்பது முந்துற்றுப் பொருகின்றபடையாதலின், இஃது தார்நிலையாயிற்று. "தார் தாங்கிச் செல்வது தானை" (குறள்-767) எனக் காண்க. (5) அத்தானைத்தலைவரே தம்மிற் பொருது வீழ்தல். (6) தனது உடைந்த படையிடத்தே ஒருதலைவன் சென்று அதன் பின்னணியை மதர்த்த எருமைபோலத் தாங்கிநிற்கும் எருமை; இதனை "எருமை மறம்" என்பர்* ஐயனாரிதனார் (தும்பை. 13). (7) கையிலுள்ள ஆயுதத்தை எறிந்துவிட்டு மெய்யாற்பொருதல்;(8)பகைவேந்தன் ஊர்ந்துவந்தகளிற்றை எறிந்து வீழ்த்தல், (9) அங்ஙனம் களிற்றொடுவீழ்ந்த அரசனை, மற்றவேந்தன்படையாளர் கொன்று, அக்கொல்லப்பட்டவனைச் சூழ்ந்துநின்று ஆடும் அமலை; இதனால், வீழ்ந்த அரசனைச் சூழ்ந்துநின்றாடி, வென்றவர் மரியாதைசெய்தல் பண்டைமரபாதல் விளங்கும்.

"ஆளுங் குரிசி லுவகைக் களவென்னாம்
கேளன்றிக் கோன்றரே கேளாகி—வாள்வீசி
ஆடினார் ஆர்த்தார் அடிதோய்ந்த மண்வாங்கிச்
சூடினார் வீழ்ந்தானைச் சூழ்ந்து"

என்னும் வெண்பாவாலும் இச்செய்தி உணர்க. (10) இருபெருவேந்தரும் அவர்க்குத் துணையாகவந்த அரசரும், தானைத்தலைவரும் வாளாற் பெரும்போர் புரிந்து, ஒருவரும் ஒழியாமற் களத்துவீழ்ந்த தொகைநிலை; (11)போரிடத்தே, தன்வேந்தன் மாற்றரசனது வஞ்சத்தாற் பட்டானாக, அதுகண்டு சினங்கொண்ட மனத்தனாகிய பெரும்படைத் தலைவனொருவன், தலைமயங்கிப் போர்புரிந்த நல்லிசைநிலை. "அது குருகுலவேந்தனைக் (துரியோதனனைக்) குறங்கு (தொடை) அறுத்த

* மற்போரும் இவ்வெருமைமறமாம் என்பர் (சீவக. மண். 158).

ஞான்று, இரவு ஊரெறிந்து, பாஞ்சாலரையும் பஞ்சவர்மக்களையும் கொன்று வென்றிகொண்ட அச்சுவத்தாமாவின் போர்த்தொழில் போல்வன" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (12) அவ்வஞ்சத்தாற் கொல்லப்பட்ட வேந்தனுடைய பல்படையும் புறங்கொடுத்தலால், அப்புறங்காட்டியவரைக் கொல்லுதல் அறனன்று என்று கருதாது, அவரைக் கொன்று குவிக்கும்—நூழிலாட்டு; (நூழில்—கொன்று குவித்தல்) =ஆகத் துறை பன்னிரண்டுங் கண்டுகொள்க. இத்திணையிற் சூடுதற்குரிய தும்பைப்பூ, பொன்னாலும் அரசர் அமைத்துக்கொள்வதுண்டென்பது, "பொலம் பூந்தும்பை" (புறம்—2) என்னும் மேற்கோளால் அறியப்படும்.

5. வாகைத்திணை.

வாகையாவது வலியும் வருத்தமுமின்றி, இயல்பாகிய ஒழுக்கத்தானே, நான்குவருணத்தோரும் அறிவரும் தாபதர்முதலியோரும் தம்முடைய தொழிற்கூறுகளை மிகுதிப்படுத்தல் என்பர் ஆசிரியர். "தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப்-பாகுபட மிகுதிப் படுத்த லென்ப" எனக் காண்க. ஐயனாரிதனார்—"வாகைப்பூவைப் புனைந்து* மாறுபாட்டோடு பகைவேந்தைக் கொன்று ஆரவாரித்தல்" என்பர்; ["இலைபுனை வாகை சூடி யிகன்மலைந்து—அலைகடற் றானை யரசட் டார்த்தன்று".] தொல்காப்பியனார் கூறியபடி, தத்தம் தொழிற்கூறுகளை மிகுதிப்படுத்தல் என்பது—தம்மைத் தாமே மிகுதிப்படுத்தலும், தம்மைப் பிறர் மிகுதிப்படுத்தலும் என இருவகையாம். இரணியனைப்போல வலியாலும் வருத்தத்தாலும் பிறரைக்கொண்டு கூறுவித்துக்கொள்ளுதல் வாகையன்றென்றும், ஒருதொழிற்கண்ணே வெற்றியானது உட்கைச்சியால் (மாறுபாட்டால்) வருமாயின் அது வாகை எனவும், இயல்பால் வருமாயின் அது முல்லையெனவும் கூறப்படும் என்றும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர்.

---

* இதனில் "கொத்தானவாகை" என்ற இலைத்தின் பூவைச்சூடுதலே பண்டையவழக்கென்று தெரிகிறது (புறப் வெண். 8-1 உரை) இது, வெண்மை நிறமுடைய பூக்களைக்கொண்ட ஒருவகைமரமென்றும், இதனை "Mimosa flectuosa" எனப்பெயரென்றும் கூறுவர் டாக்டர் போப். ஐரோப்பாவிலும்—"ஆலிவ" (Olive) என்ற சீதவிருக்ஷத்தின் இலைகளால், கிரீடம்போலச் செய்யப்பட்டமாலையைப் பண்டைக்காலத்து ரோமாபுரியினர், போரில் வெற்றிகொண்ட வீரர்க்குப் பரிசாக அளித்துவந்தசெய்தி-"ஹோமர்" (Homer) என்ற பூர்வகவி இயற்றிய "ஒடிஸி" "இலியட்" என்ற காவியங்களால் அறியப்படுவன என்றும், தற்காலத்து, எல்லா மேல்நாடுகளிலும், இவ்விருக்ஷத்தினிலை சமாதானத்துக்கு அடையாளமாக வழங்கிவருகின்றதென்றும் கூறுவர்.

அகத்திணையுட் பாலை பெருவரவிற்றாய் நூல்களுள் வருமாறுபோல, அதன்புறமாகிய இவ்வாகையும் பெருவரவிற்றாய்வரும் என்பபடுதலால், (பக்.157) புறப்பொருள்பற்றிய செய்யுள்வழக்கில், இத்திணை மிகுதியாகப் பயில்கின்றமை உணரப்படும்.

' இனி, இவ்வாகைத்திணைப்பகுதிகள் பரந்துபட்டனவாயினும் அவற்றை ஏழாக ஒருவாறு தொகுத்துரைப்பர் ஆசிரியர். அவையாவன:- (1) அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கம்; "பார்ப்பார்க்குரிய ஆறுவன— ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், கொடுத்தல், கோடல் என்பன. (2) ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கம். ஐவகையாவன—ஓதல் வேட்டல், ஈதல், காத்தல், தண்டஞ்செய்தல் என்பன. (புறப்-வெண். 8-3 உரை) (3) இருமூன்றுமரபி னேனோர்பக்கம்; ஏனோர்—வணிகரும் வேளாளரும். வணிகர்க்குரிய ஆறு:—ஓதல், வேட்டல, ஈதல், உழவு, நிரையோம்பல், வாணிகம் என்பன. வேளாளர்க்குரிய ஆறு:—வேதமொழிந்தன ஓதல், ஈதல், உழவு, நிரையோம்பல், வாணிகம், வழிபாடு என்பன. "இனி வேளாளர்க்கு வழிபாடுகொள்ளாது, அரசர் இவரிடம் பெண்கோடல் பற்றி வேட்டலுளதென்று வேட்டலைகூட்டி ஆறு என்றும், அரசரால் அச்சிறப்பெய்தாத வேளாளர்க்கே வழிபாடு உரித்தென்றுங் கூறுவாரு முண்டு" என்பர். (4) மூவகைக் காலமும் நெறியினாற்றிய அறிவுன் தேயம்—குற்றமற்ற ஒழுக்கங்களை மூவகைக்காலத்தும் வழங்கு நெறிப் படியமைத்த முழுதுணர்வுடைய அறிவர் பகுதி; இவ்வறிவர், கலச யோனியாகிய அகத்தியன்முதலியோர் என்பர். (5) "நாலிருவழக்கிற் றாபதபக்கம்"—எண்வகைமார்க்கத்திற் றவம்புரியும் முனிவர் பகுதி; இப் பகுதி—தவஞ்செய்வார்க்குரிய எட்டும், தவம்புரிந்து யோகஞ்செய்வார்க் குரிய எட்டும் என இருவகைபாமெனபர்; இவற்றுள், தவம்புரிவார்க் குரியவையாவன—உணவினும் நீரினும் சென்ற மனத்தை தடுத்தலும், ஐந்தீநடுவினும் நீர்நிலையினும நிற்றலும், கடலும் காடும மலையுமுதலிய வற்றில் நிற்றலும், தாமரையும் ஆம்பலும் யாமையுமுதலிய ஆசனத் திருத்தலும், உண்டற்காலை உரையாடாமையும், துறந்தகாலந்தொட்டு வாய்வாளாமையும் (மௌனம) ஆதுமென்றும்; தவம்புரிந்து யோகஞ்செய் வார்க்குரியவாவன:—இயமம, நியமம், ஆசனம், வளிநிலை (பிராணா யாமம), தொகைநிலை (பிரத்தியாகாரம்), பொறைநிலை (தாரணை), நினைதல் (தியானம்) சமாதி என்பன என்றுங் கூறுவர், நச்சினார்க்கினியர் (பக்—165). (6) "அறிமரபிற பொருநர்கட்பால்"—தத்தம் தொழில்முறை

யானே போர்புரிவார்பகுதி; அவை,'சொல்லானும் பாட்டானுங் கூத்தானும் மல்லானுஞ் சூதானும பிறவற்றானும வேறலாம்". (7) அனைநிலை வகை—மேற்கூறிய மூன்றுவருணத்தாரும் பிறரும அடியாக—அவரிடத்துத் தோன்றி வேறுபட்டோர் பகுதி; இவர்கள, வருணசாங்கரியத்தால வந்த கலப்புச்சாதியாராவர் இச்சாதியாரின வேறுபாட்டுவிரிவை மநு முதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்க "யோகிகளாய் உபாயங்களால் முக்காலமுமுணர்ந்த மாமூலர் முதலியோர் அறிவனறேயத்து அனைநிலை வகையோராவர்; அவர்க்கு மாத்துக்கராகித் தவஞ்செய்வோர் தாபதபக்கத்தராவர்; தகர் (ஆடு) வென்றி, பூழ் (சிவல்) வென்றி, கோழிவென்றி முதலிய பகுதிகள் பொருநர்கண் அனைநிலைவகையாம்" என்பர் உரைகாரர். இனிப் பார்ப்பனப்பகுதி முதலியவற்றின் விரிவு யாண்டுவிரிப்பிற் பெருகுமாதலால உரைநோக்கி உணர்தபாலன. மேலே பார்ப்பனப்பக்கமுதலியவற்றுக்கு ஆசிரியர்கூறிய எண்கள், "அவைகூறிய வடநூல்களில் வேறே எண்ணுதற்குரியன சில இல்லாமல எண்ணப்பட்டன" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பக-279) இங்ஙனம அவ்வுரைகாரர் கருதிய வடநூல்களிலே சாணக்கிய அர்த்தசாஸ்திரமும ஒன்றென்பது, அதன 3-வது அத்தியாயத்து இவ்வெண்ணிக்கை தெளிவாகக் கூறப்படுதலால தெரியவருகிறது.

6. காஞ்சித்திணை.

காஞ்சித்திணையாவது, பெருமபான்மை வீட்டினபம ஏதுவாக, அறமபொருளின்பமென்றவற்றுள்ளும அவற்றின பகுதியாகிய உயிர் யாக்கை செல்வம இளமை முதலியவற்றுளும நிலைபேறில்லாத உலகியற்கையைக் கூறுதற்கும இக்காஞ்சி வீடு ஏதுவாகவன்றிச் சிறுபான்மை நிலையாமைக்குறிப்பே ஏதுவாகக் கூறவும்படும் என்பர பிற்கூறிய நிலையாமைக்குறிப்பேபற்றி நிகழுங் காஞ்சியை, ஆண்பாற்காஞ்சி பெண்பாற்காஞ்சி என இரண்டு துறைகளாக வருத்து ஒவ்வொன்றும பத்துப் பகுதிப்பட ஆசிரியர் விரிக்கின்றார் அவற்றுள், ஆண்பாற்காஞ்சி பத்தாவன:—(1) பிறரால் றடுத்தற்கரிய கூற்றம வருமென்று சான்றோர் கூறும்—பெருங்காஞ்சி. (2) இளமைத்தன்மை • நீங்கிய அறிவுமிக்கோர், அவ்விளமை கழியாத அறிவினமாக்கட்குக் காட்டிய முதுகாஞ்சி. "வழிநின்று பயவா மாண்பில வாழ்க்கைக்—கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக

காட்டிய காஞ்சியும்" என்றார் இளங்கோவடிகளும். (சிலப்-காதை-25: 131-2). (3) போரில் விழுப்புண்பட்ட பெருவீரனொருவன், அதனை ஆற்றிக்கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையை வேண்டாது, அப்புண்ணைக் கிழித்து இறக்கும் மறக்காஞ்சி. "தன்னொடு-முன்மலைந்து மடிந்த ஒட்டாவிடலை-நடுகல்* நெடுநிலை நோக்கி யாங்குத்தன்-புண்வாய் கிழித் தனன் புகழோன்" என இலக்கியமுங் காண்க. (4) போர்நிகழ்ந்த இரவிற் புண்பட்டுக் கிடந்தவீரனைக் காத்தற்குரிய சுற்றமில்லாமையால், அவனைப் பேயே காத்ததாகக் கூறும் பேய்க்காஞ்சி; அஃதாவது—அவ னுயிர்போந்துணையும், ஓரியும் பேயும் நாயும் நரியுங் கடிந்து, அவன் தசையைக் கொள்ளாவண்ணம் பாதுகாத்தல் என்பர். (5) ஒரு வீரன் இறந்தவிடத்து அவன் இத்தன்மையன் என்று கழிவுபொருள்படும்படி, ஏனையோர் இரங்கிக்கூறும் மன்னைக்காஞ்சி; இது பெரும்பான்மை, மன் என்ற இடைச்சொற்பற்றியே வருதலால், உடம்பொடுபுணர்த்து, 'மன் னைக்காஞ்சி' எனப்பட்டதென்பர். அதியமான் இறந்தபோது ஔவை யார் இரங்கிப்பாடிய "சிறியகட் பெறினே எமக்கீயு மன்னே" என்ற புறப்பாட்டு இக் காஞ்சிக்கு ஏற்ற உதாரணமாம். (6) 'இத்தன்மைய தொன்றைச் செய்ய ஆற்றேனாயின் இன்னவாறாகக் கடவேன்,' என்று கூறும் வஞ்சினக்காஞ்சி; இது தான் செய்யக்கருதியது பொய்த்துப் போக, அதனால் வந்த குற்றம் பொறுக்காது உயிர்விடுதலாம். (7) போரிலே புண்ணுற்றுக் கிடந்த தன்கணவனை அவன் மனைவி பேய் தீண்டாதவண்ணங் காத்துத் தானும் அவனைத் தீண்டாது நிற்கும் தொடாக்காஞ்சி. (8) உயிர்நீத்தகணவன்மேல் வேல்பாய்ந்த வடுவைக் கண்டு அவன்மனைவி அஞ்சிய ஆஞ்சிக்காஞ்சி; என்றான்றும் தனக்கு இன்பஞ்செய்துவந்த வீரனுடம்பு அடையாளந்தெரியாமற் புண்பட்ட தனால், அச்சம் நிகழ்ந்ததென்க. (ஆஞ்சி—அச்சம்) இக்காஞ்சியை— உருத்தெரியாமற் செய்து தன் கணவன்மேற் பாய்ந்துகிடந்த வேலைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவன் மனைவி, தன்னுயிரைப் போக்கிக்கொள்ளுத லாகவுங்கொள்வர்;

"கவ்வைநீர் வேலிக் கடிதேகாண் கற்புடைமை
வெவ்வேல்வாய் வீழ்ந்தான் விறல்வெய்யோன்—அவ்வேலே
அம்பிற் பிறழுந் தடங்க ணவன்காதற்
கொம்பிற்கு மாயிற்றே கூற்று"

---

* விழுப்புண்-போர்முகத்து "முகத்தினும் மார்பினும் பட்ட புண்" என் பர், பரிமேலழகர் (குறள்-776).

என இச்செயல் காண்க. (9)தம்பெண்ணைக் கொடுக்காது மறுத்தல் பற்றிப் பகைவனாய் அவளை வலிந்துகொள்ளுதற்குப் படையெடுத்து வந்த அரசனொடு, முதுகுடியிற் பிறந்தமக்கள் தம்பெண்களைக் கொடுத்தற்கு அஞ்சிய மகட்பாற்காஞ்சி; இச்செய்தி இராக்கதமணம் பண்டைக்காலத்தில் நிகழ்ந்துவந்தசெய்தியைக் குறிக்கும். இம்மகட்பாற்காஞ்சிபற்றிய விஷயங்கள் இவ்வாராய்ச்சித் தொடக்கத்தே விளக்கப்பட்டுள்ளன.* (10) போரில் வீழ்ந்துகிடந்த தன் கணவன் தலையைத் தன் முலையினும் முகத்தினுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு, அவன் மனைவி மனமுடைந்து இறந்தநிலை.—என ஆண்பாற்காஞ்சி பத்துங் கண்டுகொள்க. இவற்றுள்ளே சுற்றில் நின்ற சில பகுதிகள் பெண்பாற் குரியனவாகத் தோற்றினும் ஆண்பாலாரது வீரத்தையே சிறப்பிக்கும் நோக்கமுடையன என்பர்.

இவற்றுள், போரிடையே, மனைவியர் களத்திற்சென்று தம் கணவரை உபசரித்தலும், அவரிறந்தால் அங்கே உடனிறத்தலும் முதலிய வீரச்செயல்களைப் பெண்பாலார்க்கும் ஆசிரியர் கூறுதலால், அக்காலத்திருந்த வீரபத்தினிகளின்பெருமை வெளியாம். பெண்டிர்க்குள் மிக்க வீரம் முற்காலத்திருந்தசெய்தியை "வீரத்தாய்மார்" என்ற வியாசத்து விளக்கியுள்ளேம். (செந்தமிழ்த் தொகுதி 5. பகுதி 10. பக்.459-469.)

பெண்பாற்காஞ்சி பத்தும் முறையே வருமாறு:— (1) பெரும்புகழுடையனாக மாய்ந்தவனொருவனை, அவனைச் சேர்ந்த பெண்கிளைச்சுற்றம் சூழ்ந்துகொண்டு அழுங் கூப்பீடு. இது சுற்றத்தாரது அழுகைக்குரல் விரவியெழுந்த ஓசையாம். இது முதலிய துறைகள், போரிடத்தன்றி வேறிடத்து நிகழ்வனவாம். (2) சுற்றத்தாரில்லாமல் மனைவியர் தாமே தத்தம் கொழுநரைத் தழுவிக்கொண்டு அழுவதனைக் கண்டோர்க்கு உண்டாகிய துக்கம். (3) தன் கணவன் முடிந்தபொழுதே உடனுயிர் நீத்த மனைவியின் உழுவலன்பை அறிந்தவர் பிறர்க்குக்கூறிய முதானந்தம். [முது—மை—உழுவலன்புபற்றிய; ஆனந்தம்—சாக்காடு] ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன், கண்ணகிக்குத் தான் அநீதிபுரிந்தமை தெரிந்து உயிர்நீத்தகாலத்து, அவன்மனைவி பெருங்கோப்பெண்டும் ஒருங்குடன்மாய்ந்ததும் (சிலப். காதை-25), சூர

இந்நூல் 11-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

பதுமன் முருகக்கடவுளால் அழிவுண்டமைகேட்டதும்; அவன் "தேவி யாகிய பதுமகோமளையெனுந் திருமங்கை ஆவிநீத்ததும்" * இம் மூதானந்தத்தின் பாற்படுமென உணர்க. கணவனிறந்தசெய்தி காதில் விழுந்ததும், மனைவியினுயிர் இயல்பாகவே நீங்கிவிடுந்தன்மையே ஒப்புயர் வற்ற அன்பாகும்; இதன் சிறப்பினை, இறையனார்களவியலுரைத்தொடக் கத்தில் அதனுரைகாரர் தடைவிடைகளால் நன்கு விளக்குதல் காணலாம். (4) கொடியவழியிலே தன்கணவனையிழந்து அவன்மனைவி தனித்துப் புலம்பிய—முதுபாலை. பாலை என்பது பிரிவாதலால், இது பெரும் பிரி வாதல் (மரணம்) பற்றி 'முதுபாலை' எனப்பட்டது. (5) கணவனொடு மனைவியிறந்தவிடத்து, அவரிடத்து முன்பு நிகழ்ந்தசெய்திகளையெல் லாம் பிறர்க்கறிவுறுத்தி, அவர் சுற்றத்தார் பரிசிலாளர் முதலியோர் துக்கப்படுகின்ற—கையறுநிலை. (6) தன மனைவியைக் கணவனிழந்து நிற்கும்—தபுதாரநிலை. (தபு—தாரம் = இழந்த தாரம்) (7) காதலனை யிழந்த மனைவி தவம்புரிந்தொழுகிய—தாபதநிலை. (8)—கற்புடைமனைவி தன்கணவனிறந்தவிடத்து அவனோடு எரிபுகுதலைவேண்ட, அச்செயலை விலக்குவாரொடு அவள் மாறுபட்டுக் கூறும்—பாலைநிலை. [பாலை—புறங் காடு] கணவனொடு மனைவி உடன்கட்டை ஏறுது தவம்புரியும் தாபத நிலையும், உடன்கட்டையேறும் இப்பாலையும், கணவன் இறந்ததும் உட னுயிர்மாயும் மூதானந்தமும், முறையே கடையன்பு, இடையன்பு, தலை யன்பு பற்றி நிகழ்வன என்க. மணிமேகலையில், இம்மூன்றுநிலையும்

"காதல ரிறப்பிற் கனையெரி பொத்தி
ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்காது
இன்னுயி ரீவர் ஈயா ராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புகுவர்
நளியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரொடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று உடம்படுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர்"

என்று கூறுதல் ஈண் டறியத்தக்கது. (9) தன் சிறுவன் போரில் வீரச்செயல்காட்டி இறந்தசெய்திகேட்டேனும், அச்செயல்காட்டாமற்

---

* கந்தபுராணம்-இரணியன்புலம், 2:

புறங்காட்டி ஓடியசெய்திகேட்டேனும் தாய் இறந்துபடுகிலே. இவ்வாறு பண்டைத்தாயர் வீரத்தாற் பெரிதும் விளக்கமுற்றிருந்தசெய்திக்குப் பழைய மேற்கோள்கள் பலவுண்டு. அவற்றை மீண்டுவிரிப்பிற் பெருகும்*. (10) இவ்வாறு, தன்கண்ணே பலரும் இறந்தொழியவும் தானொழியாது உலகத்தினிலேயாமையை அறிவித்துநிற்கும் புறங்காட்டை (சுடுகாட்டைப்) புகழும் காடுவாழ்த்து—ஆகப் பெண்பாற் காஞ்சி பத்தும் கண்டுகொள்க. இனி, ஐயனாரிதனார், காஞ்சி என்பது—வேற்று மன்னன் வந்துவிடக் காஞ்சி† என்ற பூவைச் சூடித் தன் காவலிடத்தைக் காப்பதென்பர்.

7. பாடாண்டிணை.

பாடாணாவது, புகழ்முதலியவற்றை விரும்பிய ஆண்மகனொருவனிடம் பரிசில்வேண்டி, ஒருபுலவன் அவன் குணநிசயங்களைப் புகழ்ந்து பாடுவதாம். பாடாண்—பாடப்படும் ஆண்மகனது ஒழுகலாறு. வெட்சி முதலாய திணைகளும் ஒருபுலவனால் இவ்வாறு பாடப்படுவனவேனும், அவை பெரும்பாலும் ஒருதலைவனிடம் ஒன்றை விரும்பிக் கூறப்பெறாமையாலும், அத்தலைவன்பெறும்புகழ் பிறரைவேண்டிப்பெறுவதன்றித் தானே தலைவராய்ப் பெறப்படுதலாலும் அவற்றின்வேறாக இத்திணை கூறப்பட்டதென்பர். ஆயினும், சிறுபான்மை அவ்வெட்சிமுதலிய திணைகள்—புலவன் ஒன்றைப் பெறவிரும்பினும், தலைவன் ஒன்று கொடுக்கவிரும்பினும்—வெட்சிப்பாடாண் என்பது முதலிய பெயர் பெறுமெனவும், அத்திணைகள் இரண்டும் பலவுங்கூடிப் பாடாண்டிணையொடு கலந்துவருமெனவும், பதிற்றுப்பத்து நூறும் இவ்வகைப் பாடாண்டிணையேயாம் எனவும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். இப்பாடாண்டிணை தேவரும் மக்களுமாகிய இருதிறத்தார்க்கும் உரியன.

---

* 'வீரத்தாய்மார்' என்ற தலைப்பின்கீழ் யாம் எழுதிய வியாசத்தால் பண்டைமகளிரது வீரச்செயல்கள் நன்கு விளங்கத்தக்கன. (செந்தமிழ். தொகுதி 5. பகுதி 10.)

† இது குறிஞ்சிநிலப் பூக்களில் ஒன்றாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டுக் கூறும். இதனை, இலையுந் தளிரும் கறுப்புநிறமுடைய ஒருவகை மரத்தின் பூ எனவும், "Ulmus Integrifolia" அல்லது "elm-tree" என இம்மரத்தினை வழங்குவரெனவும் கூறுவர் டாக்டர் போப். நிலையாமை அல்லது துக்கமிகுதியை உணர்த்தற்குக் காஞ்சி என்னும் பெயர்வழங்குவதும் இப்பூவை அவற்றுக்கு அடையாளமாக முன்னோர் கொண்டதனாற் போலும். "Weeping willow", என்ற பூவிசேடத்தை, ஐரோப்பியர் துக்கமிகுதியைக் குறிக்கும் அடையாளமாகக் கொண்டிருத்தலுங் காண்க.

இவற்றுள் தேவர்க்குரிய பாடாண் இருவகைப்படும். முதலாவது—பிறப்பினாலன்றிச் சிறப்பினால் தேவசாதியைச் சார்ந்தனவாகச் சொல்லப்படும்—முனிவர், பார்ப்பார், ஆநிரை, மழை, முடியுடைவேந்தர், உலகு என்னும் அறுவகையும் வாழ்த்துதல். இதனாற் பிறப்புமுறையாற் சிறந்த கடவுளரை வாழ்த்துதல் சொல்லாமையே அமையும். [இஃது "அறுமுறைவாழ்த்து" எனப்படும்] தொகைநூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கிலும் உள்ள கடவுள்வாழ்த்தெல்லாம் இவ் வறுமுறைவாழ்த்தின்பாற் படுமெனக் கூறுவர். இரண்டாவது—அத்தேவரிடத்தே சிறப்பில்லாத இம்மைப்பயன்களைவேண்டி, அவர்பால் அக்குறிப்பைக் கூறுதல். இம்மைப்பயனைவேண்டுதலாவது, தன்பொருட்டேனும் பிறர்பொருட்டேனும் இம்மைச்செல்வங்களைக் காமுறுதல். இக்காமவகையில், புணர்ச்சிவேட்கையைக் கடவுளரிடத்துக் கூறும்பகுதியு முண்டு; "அது கடவுண்மாட்டுக் கடவுட்பெண்டிர்நயப்பனவும், அவர்மாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயப்பனவும், கடவுளர் மானிடப்பெண்டிரைநயப்பனவும் பிறவுமாம்" (83.)

இனி, மேற்கூறிய அறமுறைவாழ்த்தோடு—கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்ற மூன்றும் கடவுள்வாழ்த்துடன்வருமென்பர் ஆசிரியர்; "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற—வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்—கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே" எனக் காண்க. இவற்றுட் கொடிநிலை என்பதற்குக் கீழ்த்திசையில் நிலைபெற்றுத்தோன்றும் சூரியன் என்றும் (கொடி—கீழ்த்திசை), கந்தழி என்பதற்கு ஒருபற்றுக் கோடுமின்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவங்கடந்தபொருள் என்றும் (கந்து அழி—பற்றுக்கோடு அழிந்தது), வள்ளி என்பதற்குச் சந்திரன் என்றும் பொருள் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். ஐயனாரிதனார் இம்மூன்றுபகுதியையுங் கூறுமிடத்து:-கொடிநிலையாவது—அரி அயனரன் என்ற மூவர்கொடிகளுள் ஒன்றோடு உவமித்துத் தன் அரசன் கொடியைப் புகழ்தல் என்றும், கந்தழியாவது—திருமால் வாணாசுரனது *சோநகரத்தரணை அழித்த வெற்றியைச் சிறப்பித்தலென்றும் வள்ளியாவது — முருகக்கடவுள்பொருட்டுப் பெண்டிர் வெறியெடுத்தாடுவது என்றும் கூறுவர்.† இவற்றால், அவ்விருவர் கூறும்பொருள்

* சோணிதபுரம்.

† இளம்பூரணர்க்கும் இதுவே கருத்தாதல் "கொடிநிலை கந்தழி" என்ற சூத்திரத்துக்கு அவர் எழுதிய உரைநோக்கியறிக.

களும் பெரிதும் மாறுபடுதல் காணலாம்; ஆகவே, கொடிநிலைமுதலிய வற்றின் உண்மைப்பொருள் துணியக்கூடாததாகின்றது. இனி, இச் சூத்திரத்துக்கு என்கருத்திற்றோன்றிய சில கருத்தையும் அறிஞர் ஈண்டே ஆராய்ந்துகொள்ளக்கடவர். அஃதாவது—தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர், தம் பெருநூற்றொடக்கத்தே கடவுள்வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார்பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல் என்ற நான்கதிகாரங்களைப் பாயிரமாகத் தனியே நிறுத்திக் கூறுகின்றனரன்றே? "ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்ப தருங்குறளும்-பாயிரத்தினோடு பகர்ந்ததற்பின்" என்று சங்கப்புலவர் ஒருவர் இவற்றை வேறுபிரித்துக் கூறுதலுங் காண்க. இங்ஙனம் இந்நான்கதிகாரங்களைமட்டும் பாயிரமாக வள்ளுவனார் தனியே கொண்டது எக்காரணம்பற்றி? என்ற கேள்வி நெடுக நிகழ்ந்துவருவதுண்டு. இதற்குத் தக்கவிடை இதுகாறும் பெறப்பட்டதாகத் தெரிகிலேம். ஆயின், தொல்காப்பியனார் கூறிய "கொடிநிலைகந்தழி" என்ற இச்சூத்திரம் அக்கேள்விக்கு விடைதரவல்லதோ என்பது எமக்குள் நெடுநாள் நிகழ்ந்துவரும் ஆராய்ச்சியாகும். அஃதாவது—இச்சூத்திரத்திற் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற மூன்றும் கடவுள்வாழ்த்தொடு வரும் என, உயர்பின்வழிவரும் ஒருவினையொடுச்சொல்லைக் கடவுள் வாழ்த்துக்குக் கூறுதலால், அவ்வாழ்த்து முதலிற்கூறுஞ் சிறப்புடையதென்பதும், மற்றவை அதன்பின்னவையாய் வைத்துப் பாடப்படுதற்கு உரியவென்பதும் அறியத்தக்கன. இனிக் 'கொடிநிலை' என்பது மேகத்தை உணர்த்தும்; கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலைபெறுதலுடையது, நீடுநிலையுடையது என்பன இதன்பொருளாம். [கொடி—கீழ்த்திசை*] நச்சினார்க்கினியரும் இவ்விருபொருள்களையே பற்றிச் சூரியனுக்கு இப்பதத்தை இணக்குதல் காண்க. மேகவாகனனாகிய இந்திரனது திசை கிழக்காதலின் அத்திசையே மேகத்துக்கும் உரியதென்பதூம், அந்நிலைபெற்றுநிற்கும் கொண்டல்களே உலகத்தாபந்தீர்ப் பெய்வன என்பதூம் அறியத்தக்கவை. குணக்கினின்று எழுவதுபற்றியே மேகம் கொண்டலெனப் பெயர்பெற்றதென்க. "ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்யக் குணக்கேர்பு-காலைத் தோன்றிய கொண்மூப்போல்" என்பதனால் (கலித். 32) கிழக்கிலெழும் கொண்டல்களை

* கொடி-கீழ்த்திசையாதல், 'குன்றிவர்ந்து கொடிநிலைகொண்ட கோதையால்' (150) 'கொடிமிசை மையறு மண்டிலம்' (141) எனவரும் நலிதவெகாமை யடிகளாலும், 'கொடி முதலா வீங்கிவற்றைக் கொண்டெண் ணுங்காலை' என்னுஞ் சினேந்திரமாலைத் தொடராலும் (37) அறிக.

பெயலிற் சிறந்ததாதல் அறியப்படும். இவ்வாறன்றி மின்னற் கொடிக்கு நிலைக்களமாதல்பற்றி மேகம் 'கொடிநிலை' எனப்பட்டதெனினும் அமையும். இவற்றால், கொடிநிலை என்பது மேகத்தைக் குறிக்கும் ஆற்றல் பெரிதுடையதாதல் தெளியலாம். இரண்டாவது கந்தழி என்பது—கந்து—பற்று, அழி—அழிவு; அஃதாவது பற்றழிந்தார் அல்லது நீத்தார்தன்மை என்றபடியாம். மூன்றாவதான வள்ளி என்பது அறத்தைக் குறிக்கும். என்னை? அவ்வறம் சிறப்பாக வண்மைபற்றியே நிகழ்வதாகலின். 'ஈதலறம்' என்றார் ஔவையாரும். நச்சினார்க்கினியார் தங்கொள்கைக்கியையச் சந்திரனுக்கு இப்பதத்தை இணக்குமிடத்து, "வெண்கதிர் தேவர்க்கு அமிர்தமவழங்கலான் வள்ளியென்பதூஉமாம்" என்று கூறுதலினின்று, வண்மையடியாகவே வள்ளி என்ற சொல் வழங்கியமை தெளியப்படும். படவே, வண்மையாகிய அறத்துக்குரிய கடவுள் வள்ளி எனப்பட்டதென்க. இங்ஙனம் மேகம் நீத்தார் அறக்கடவுள் என்ற மூன்றும், கடவுளை முதலாகக்கொண்டு வாழ்த்தப்படுதலும் இப்பாடாண்பகுதியாம் என்பது, சூத்திரப்பொருளாதல் கண்டுகொள்க. எனவே வள்ளுவனார்கூறிய பாயிரமும் இவ்விலக்கணம்பற்றி அமைந்ததென்பது விளக்கமாகும். ஆயின், மேற்கூறிய அறுமுறைவாழ்த்தில் வானையும் முனிவரையும் வாழ்த்தல் ஆசிரியரால் கூறப்பட்டுளதே எனின்:—"அமரர்கண்முடியும் அறுவகை யானும" என்றே ஆசிரியர்கூற, அதற்கு நச்சினார்க்கினியா, அவ்வறுவகை இன்னவின்ன என்று எழுதியதன்றி மூலத்தால் அப்பகுப்பொன்றும் அறியப்பட்டதில்லை; அதனாலும், 'அமரர்கண்முடியும்' எனப் பிறப்புவகைப்பட்ட தேவசாதியையே ஆசிரியர் கருதுவதனாலும், அவ்வறுவகையின்கண்ணே செங்கதிர்க்கடவுள், தண்கதிர்க்கடவுள் முதலிய தேவர் அறுவர் அடங்கியவரென்றும், அறுமுறையுளடங்கியவராக நச்சினார்க்கினியர் கருதிய வானையும் முனிவரையும் 'கொடிநிலைகந்தழி' எனவுந்தனால் ஆசிரியர் தனிப்படக் கூறினரென்றும் நாம் கருதுவது இழுக்காதென்க*. மேற்கூறிப்போந்த

* இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம் மங்கலவாழ்த்துக் காதையுள் அறுமுறையே கூறுதலும், சந்திரசூரியர் அவற்றுள் அடங்குதலுங் காண்க. அவ்வடிகள் - திங்கள், செங்கதிர், மழை, புகார், (உலகு), உயர்ந்தோர் (முனிவர்), சோழன் (அரசு) என அறுவகைகொண்டு வாழ்த்துதல் அக்காதையால் உய்த்தறியற்பாலது. தம் பொதுக்கொள்கைக்கேற்ப, ஆவையும் பார்ப்பாரையும் விலக்கி அவ்விடங்கட்கு மழையையும் முனிவரையும் கொண்டு இளங்கோவடிகள் அறுமுறை கூறினர் போலும். அடியார்க்குநல்லார் இம்மங்கலவாழ்த்துக்களை அறுமுறைப்பாற்பட்டனவாகக் கொள்ளாது சென்றமைக்குக் காரணந் தெரிந்திலது.

என் அபிப்பிராயங்கள் பொருத்தமுடையவாயின், தெய்வப்புலவர், தம் பொதுமறைத்தொடக்கத்தே பாயிரமாக நான்கதிகாரங் கூறியது தொல்காப்பியமுறைபற்றியதே என்பது கரதலாமலகமாகும். அறிஞர் இக்கருத்துக்களை ஆராய்ந்து ஏற்ற பெற்றி கொள்ளக்கடவர். இவை நிற்க. இனித்தேவர்க்குக் கூறும் பாடாண்பகுதியில், நிரைகோடல் நிரைமீட்சி (வெட்சி), மேற்சேறல் (வஞ்சி) என்ற செய்திகளை அத்தேவரும் நிகழ்த்தினராகப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்தல்கூடாதென்றும் உழிஞைமுதலிய திணைகள் அவர்க்கும் உரியவாமெனவும் கூறுவர். (89).

இனி, மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண்டிணைக்குத் தொல்காப்பியனார் இருபது துறை கூறுவர்; இவையும் பழைய வழக்குகளைக் குறித்தலால் முறையே கூறத்தக்கன. (1) கொடுப்போரை ஏத்திக் கொடாரைப்பழிப்பது. (2) தலைவன் எதிரென்று அவன்செய்தியேயன்றி, அவன்குலத்தோர்க்கியல்பானசெய்திகளையும் அவன்மேல் ஏற்றிப்புகழ்தல் (இஃது இயன்மொழி வாழ்த்தெனப்படும்.) (3) சான்றோர் வாயில்காவலனிடம் தமவரவைத் தலைவனிடம் போய்க் கூறும்படி கூறுவ—கடைநிலை. இப்போதோர் தம்வரவை அரசனுக்கு அறிவிக்குமிடத்துத் தத்தம வாத்தியங்களை இயக்குதலால் உண்டாகும், வாயிலில் நிற்றற்குரியர் என்ப. (4) அரசரும் மற்றைத் தலைவரும் அவையில் நெடும்பொழுது இருந்தவிடத்து, மருத்துவரும் அமைச்சரும் அவர் கண்படுத்தலைக் கருதிக் கூறுங்—கண்படைநிலை. (5) அனலை பரந்துறங்காலத்து, உயர்ந்தோர் மொழிப்படி, சேநாபதி (பார்ப்பார் கூற்று) தானமாக் கொடுக்கக் கருதும் வேள்விநிலை. (6) தம்செங்கோலைப் பிறர் கருதும் வண்ணம் பட்டிருக்கும்படி செய்த-விளக்குநிலை. இது கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகைநாளில் ஏற்றியவிளக்கு, நீளும் மேலும் வலமும் இடமும் திரிபரந்து சுடரோங்கிக் கொழுந்துவிட்டது என்று, அரசனது ஆக்கங் கூறுவதெனப்படும். (7) ஒருதலைவன் விரும்பாதவிடத்தும், அவனுக்கு உறுதிபயந்ததலைச் சான்றோர் வேண்டி, வாய்மொழிப்பட அவனை வாழ்த்திக் கூறும—வாயுறைவாழ்த்து. (8) ஆடம்பரமின்றிப் பெரியோர் நடுவில் தங்கிவாழ்வதே கட்டுபாடு எனக் கூறும்—செவியறிவுறூஉ. (9) 'இன்ன கடவுள்காப்ப நீ வாழ்க' எனக் கூறும—புறநிலைவாழ்த்து. (10) முன்பு ஒத்த அன்பினராயிருந்து, பிற்காலத்தே தலைவன் வேறுமகளிர்வசப்பட்டுத் துறந்ததனால் வருந்திய பெண்பாலைப்பற்றி, இடைநின்ற சான்றோரும் பிறருங் கூறும—கைக்கிளை

வல்லி; இதற்குப் பேகன் என்றவள்ளல், தன்மனைவி கண்ணகியைத் துறந்ததுகாரணமாகப் பாணர்முதலிய புலவர்பாடிய பாட்டுக்கள் உதாரணமாம். (புறநானூறு பார்க்க).

(11) தம் வலிமிகுதியால், பாசறையில் ஒருமனக்கவற்சியுமின்றித் துயின்ற அரசனை, அவரது நற்புகழ்கூறிச் சூதர்கள் துயிலெழுப்புந் துயிலெடைநிலை. இவ்வாறு, அரசர்க்கு அவர்புகழ்கூறித் துயி லுணர்த்துமுறை தொன்றுதொட்ட வழக்கென்பது வடநூல்களாலும் அறிந்தது. சூதர், மாகதர், வேதாளிகர், வந்திகர் என்ற அரசர்புகழ் கூறுதற்கு உரியவருள், சூதரே, வீரத்தாற் றுயின்ற அரசனைத் துயி லுணர்த்தற்குரியார் எனப்படுவர். சூதரென்பார், பிராமணருக்கும் க்ஷத்ரியப் பெண்ணுக்கும் பிறந்தவர் என்பர். "துயிலெடைமங்கலம்" பாடல் பாணரது தொழிலுமாதல் மேலே கூறப்பட்டது. இப்பாணரைச் சூதர்போன்றவராகத் தமிழ்மக்கள் கருதினர்போலும். (12) கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் என்ற நால்வரும், தாம் அரசனொருவனிடம் பெருஞ்செல்வம் பெற்றவகையை எதிர்வந்த வறியவர்க்கு அறிவுறுத்தி, அவரும் அவ்வரசன்பாற்சென்று தாம்பெற்றவை பெறுமாறு கூறும பகுதி கள். இக்கூத்தர் பாணர் விறலியரைப்பற்றி முன்பு* விளக்கப்பட்டன. பொருநரென்பவர்—ஏர்க்களம் பாடுவோரும்† போர்க்களம் பாடுவோரும் பரணிபாடுவோரும் எனப் பலவகையராவர். இந்நால்வரும் தாம்பெற்ற பரிசிலை எதிர்வந்தவர்க்குக் கூறி அவரையும் அதுபெறச் செலுத்துவது "ஆற்றுப்படை" எனப்படும். (ஆறு—வழியில்; படை—படுத்தல், செலுத் தல்) இவ்வாறு ஆற்றுப்படுக்கும் முறைகளைப் பத்துப்பாட்டில் வரும் பாணாற்றுப்படை பொருநராற்றுப்படை கூத்தராற்றுப்படைகளால் உணர்க. (13) அரசன் தான் தினமும் மேற்கொண்டொழுகும சிறை செய்தல் செருச்செய்தல் முதலாய செற்றங்களை நீக்கிச்—சிறைவிடுதல் செருவொழிதல் முதலிய சீரியகாரியங்களைச் செய்யத்தொடங்கும்—பெரு மங்கலம். இது "வெள்ளணி" எனவும்படும். "மங்கலவண்ணமாகிய வெள்ளணிபணிந்து எவ்வுயிர்க்கும் அருளை நிகழ்த்தலின்,

* இந்நூல், 73—75-ம் பக்கம் பார்க்க.

† இவர் "கிணைநிலைப்பொருநர்" எனப்படுவர்; கிணைப்பறைகொட்டி வேளாளரைப் புகழ்பவர்.

அதனை வெள்ளணி* என்ப" என்றார் நச்சினார்க்கினியர் (சீவக. காந்தருவ. 111). இதனால், சமாதான சித்தத்துடனிருந்து அருள்புரியுநிலைக்கு வெண்மைநிறம் முற்காலத்தே அறிகுறியாக வழங்கியமை பெறப்படும்.† (14) அரசன் முடிபுனைந்தகாலந்தொடங்கி ஆண்டுதோறும் அவன் முடிபுனைந்துகொண்டு ஆடும்—நீராட்டுமங்கலம். (15) உலகுடனிழற்றும் அரசனது கொற்றக்குடைநிழலின் இயல்பு கூறுதல். (16) அவ்வரசனது வாளை, அதனாற் பசிதீர்ந்த பேயும் பிறரும் வாழ்த்தும் வாண்மங்கலம். (17) மாற்றரசன் வாழ்ந்த மதிலையழித்துக் கழுதையேரால் உழுது, வெள்ளைவரகும் கொள்ளும் வித்தி மங்கலமல்லாதவற்றைச் செய்து அரசன் மங்கலநீராடுதல். 'இருங்களந்தோறும்-வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி—வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும் வித்தும்—வைகலுழவ வாழியபெரிது' (புறம்-392) என ஒருதலைவன் புகழப்படுதல் காண்க. (18) பரிசில்விரும்பிவந்தவன், தன் குடும்பத்தின் இடும்பைகூறித் தான் விரும்பியபொருளை வேண்டிக்கேட்டல். (19) வேண்டிய பரிசிலைப்பெற்றவன், தான பெற்றதை உயர்த்திக் கூறித் தலைவன் விடைகொடுத்தபின்பேனும் தானே அவன்பால் விடைகொண்டேனும் செல்லுதல். (20) பலவகைத் தீயசகுனங்களாற் பாடாண்டலைவர்க்குத் தோன்றிய தீங்குகண்டு, அவரால் உதவிபெற்றவர், 'அவர்க்குத் தீங்கின்றாக' என்று ஓம்படை கூறுதல்—இவை மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண்துறைகள் என உணர்க.

இனி, மக்கட்பாடாணிலன்றித் தெய்வப்பாடாணிலும் புணர்ச்சி வேட்கைபற்றி நிகழும் காமப்பகுதிகளும் சேர்க்கப்படுமெனவும் (83), குழவிப்பருவத்து மக்களிடத்தும் அன்புபற்றிக் கூறும் காமப்பகுதிகளுண்டென்றும் (84) [இப்பகுதிகள்—பிள்ளைப்பருவத்துக்குக் கூறும் செங்கீரை தால் சப்பாணி முத்தம் முதலிய பற்றிய கூற்றுக்கள்], ஊரிற் பொதுமகளிரோடு கூடியொழுகும் ஒரு தலைவனது விளக்கமும் புணர்ச்சிவேட்கைபற்றிய காமப்பகுதியாகுமென்றும் (85) [இது, பின்னுள்ளோர், ஏழுபருவமாகப் பகுத்துக் கலிவெண்பாட்டாற்

---

* வெள்ளணிநாள் - பிறந்தநாளென்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரைகாரர் (9.24).

† இக்காலத்து மேனாட்டார் போர்நிகழ்ச்சியிலும், வெள்ளைக்கொடி பிடித்துப் போரிடையே பகைவர் வருவராயின் அது சமாதானத்தைக் குறிப்பதாகக் கருதப்படுதல், ஒப்பிடற்பாலது.

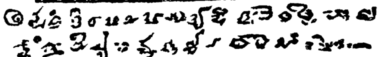
செய்கின்ற உலாச்செய்யுளாம்; இது பரத்தையர்க்கன்றிக் குலமகளிர்க் குரித்தன்று என்பர்]—இவையெல்லாம் சான்றோர் புலனெறிவழக்கத்தோடு பொருந்தச் கூறுதற்குரியன என்றுங் கூறுவர். (பக். 197, 198.)

மேற்கூறியவாற்றால், வெட்சிமுதற் பாடாண்டிணையீறுதியாகவுள்ள புறத்திணை ஏழனிலக்கணங்களும் அவற்றின் பகுதிகளும் குறிக்கப்பட்டன. அவ்வெழுதிணைக்கும் பொதுவாக வழங்கும் வேறுசில துறைகளும் உள்ளன. அவற்றை ஆசிரியர் "வெறியறிசிறப்பின்" (60) "கூதிர் வேனில்" (76) என்ற சூத்திரங்களாற் கூறுகின்றார். அவற்றாலும் பழைய தமிழ்வழக்கங்கள் பல அறியக்கிடத்தலால், அவற்றிற் சிறப்புடையனவற்றை ஈண்டுக்கூறுவேம். (1) வேலன்வெறியாடல்—இது முன்பே நன்கு விளக்கப்பட்டது.* (2) மூவேந்தருடைய படையாளரும் போரில் 'இன்னவேந்தரைச் சார்ந்தவர்' என்பது தெரியும்படி அவ்வரசர்க்குரிய போந்தை (பனம்பூ), வேம்பு, ஆர் (ஆத்தி) என்ற அடையாளப் பூக்களைச் சூடிக்கொள்ளுதல்†. (3) வாளிச்கூத்து—இது இழிந்தோர் ஆடும் ஒருவகையாடல். (4) கழனிலைக்கூத்து—இளம்பிராயத்தானொருவன் போரில் ஓடாது வீரச்செயல் காட்டிநின்றதற்கு வியந்து அவற்கு வீரக்கழல்கட்டி ஏனைவீரர் ஆடுகின்ற கூத்து. இங்ஙனம் கழல்கட்டுதலேயன்றிக் கொடிமுதலியவும் அவற்குக்கொடுப்பதுண்டு என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (5) உன்னநிலை—போரிலே வைத்தகால்வாங்காது முன்னின்று பொருத வேந்தனை உன்னமரத்தோடு சேர்த்திப் புகழ்வது. இம்மரம்‡ தெய்வத்தன்மையுடையதாய்ப் பின்னிகழும் நிமித்தங்களைக் காட்டுவதாகும். (பதிற்று. 40). (6) பூவைநிலை—மாயோன்புகழை மன்னர்புகழுக்கு உவமையாக்கிக் கூறுவது; பிறகடவுளர் புகழை உவமையாக்கினும் இத்துறையாம். (7) பிள்ளையாட்டு—வாளாற் போர்செய்துயர்ந்த

* இந்நூல் 62-ம் பக்கம் பார்க்க.

† சேனைத்தலைவர் அரசர் மாலையே சூடுதல், பதிற்றுப்பத்து 31-ம் பாட்டாலும் அறியலாகும். 'லங்காஸ்டிரியன்ஸ்' (Lancastrians) யார்க்கிஸ்டஸ் (Yorkists) என்ற இருபகுதியாரும் இங்கிலாந்தின்முடிகருதிப் போர்புரிந்த காலத்து, தங்கட்கு அடையாளங்களாக வெள்ளை சிவப்புநிற ரோஜாமலர்களை அணிந்துகொண்டு போர்விளைத்தமையும், அவ்ரோஜாக்கள்—"Wars of the roses" என ஆங்கிலசரிதத்து வழங்குதலும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

‡ "உன்னம் என்பது மரம்; அது தன்னாட்டகத்துக் கேடுவருங்கால் உலறியும் வாராதகாலத் குழைந்தும் நிற்கும்" என்பர் இளம்பூரணவடிகள். இலந்தையை உன்னமென்பர் மலையாளநாட்டார்.

கன்னட நாட்டு வீரக்கல்.

தமிழ் நாட்டு நடுகல்.

அரசிளங் குமரனுக்கு, அங்காட்டார் பறையொலி முழங்க அரசுகொடுப்பது. இதனாற் குடிகளே அரசிளங் குமாரரைத் தம் வேந்தனாக நியமித்துக்கொள்ளுதல் பண்டை மரபென்பது அறியப்படும்.

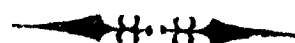
(8) நடுகல்:—போரிற் சிறந்தவீரனொருவன் பட்டுவீழ்ந்தபோது, அவன் வீழ்ந்தவிடத்தே கல் நடுதல். இங்ஙனம் கல்நடுதற்கு ஆறு செய்திகள் கூறுவர் ஆசிரியர். அவை – கல்லிருக்கும் இடங்கண்டு உரியகல்லை ஆராய்ந்துகொள்ளுதல்; அங்ஙனம் ஆராய்ந்துகொண்ட கல்லை அவ்வீரனது உருவாக்கி அவன்பெயரும் பீடுமெழுதற்கு நல்ல நாள்கோடல்; நாட்கொண்டபின்னர்க் கல்லை நன்னீராட்டித் தூய்மை செய்தல்; அவ்வாறு தூய்மைசெய்தபின் அக்கல்லைக் குறித்தவிடத்தே நடுதல்; நட்டபின்பு அக்கல்லைத் தெய்வமாகக்கருதி அதற்குப் பெருஞ் சிறப்புப் படைத்தல்; படைத்து எல்லாருங்கூடி வாழ்த்துதல்—என்பன. இவற்றை முறையே ஆசிரியர்-"காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்-சீர்த்த மாபிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்" என்பர். உரைகாரர் வேறுசில செய்திகளையும் இவற்றுடன் கூட்டியுரைப்பர். ஐயனாரிதனாரும் இந்நடுகற்செய்திகளை விரித்துக் கூறினார். இஃது, "என்னைமுன் னில்லன்மின் தெவ்விர் பலரென்னை—முன்னின்று கன்னின் றவர்" எனத் திருக்குறளிலும், "ஆடவர் பீடும் பெயரு மெழுதி யதர்தொறும்—பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்" என அகப்பாட்டிலும்(131) புறநானூறுமுதலிய நூல்களிலும் பெரிதும் சிறப்பிக்கப்படுதல் காணலாம். இவற்றாற் போரில் இறந்த வீரரைத் தமிழ்மக்கள் எத்துணையாகக் கௌரவித்துவந்தவரென்பது விளங்கும். இத்தகைய கற்கள் சேலம் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாக்களிலும் கன்னடநாட்டிலும் மிகுந்து காணப்படுமென்றும், "வீரக்கல்" என்ற பெயர் அதற்கு வழங்குவதென்றும் கூறுவர். இவ்வீரக்கற்களுள், முற்பட்டதையும் பிற்பட்டதையும் குறிக்கும் இரண்டு மாதிரிகைப்படங்களை ஸ்ரீமான்-T. A. கோபிநாதராயர் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் முன்பு வெளியிட்டுள்ளார். (தொகுதி-3-பகுதி-2. பக்-55).

இதனுடன்சேர்த்துள்ள மாதிரிகைப்படங்களால், ஆடவர் பெயரும் [illegible]
பட்டு வந்தசெய்தி வெளியாம். சாஸனங்களிலும் இந்நடுகற்செய்திகள் கூறப்படுகின்றன என்பர்.

இனி, போர்த்தொழில்கருதியவேந்தன் தங்கியுறையும் பாசறை, வேனிற்பாசறை கூதிர்ப்பாசறை என இரண்டாம் (76). "கூதிர் வேனி லென்றிரு பாசறைக்—காதலி னொன்றிக் கண்ணிய மரபினும்" என ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க. இதனால், வேனிற்பருவமும் கூதிர்ப்பருவ மும் யுத்தயாத்திரைக்குச் சிறந்தனவாகக் கொள்ளப்பட்டமை விளங்கும். 'பலமுள்ளகாலத்தேயே பகைவர்நாட்டை எதிர்க்கவிரும்பின் (வேனிற் பருவமாகிய) பங்குனிசித்திரைமாதங்களிலும்புறப்படலாம்' என்று மனு வும் (அத்-7; சு. 182), "ஒருவரோடொருவர் வயிரங்கொண்டு வெல்ல வெண்ணும் அரசர் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தஞ்செய்தற்கேற்ற காலம் (கூதிர்ப் பருவம்) வந்துவிட்டது; இதுவே அரசர் படையெடுத்துச் செல்லற்குச் சிறந்தகாலம்" என வான்மீகிமுனிவரும் (இராமா. கிஷ்கிந். சர். 30.) வேனில் கூதிர்ப்பருவங்களை யுத்தத்துக்குரிய காலங்களாக முறையே கூறுதல் கண்டுகொள்க. இனி, வேளாண்மாந்தர் விளையுட்காலத்துக் களத்துச்செய்யுஞ் செய்கைகளைத் தேரேறிவந்த கிணைப்பொருநர் முதலி யோர் அந் நெற்போர்க்களத்தே விளங்கப் பாடுவதேயன்றி, பொருபட போர்க்களத்தின் புலவர் தேர் ஏறிவந்து 'களவழிச்செய்யுள்' பாடுவது முண்டென்பதும் (பொய்கையார் பாடிய களவழிநாற்பது இத்தகைய தாம்), போரில் வென்ற வேந்தன் அவ்வெற்றிக்களிப்பாலே, தன்னட் பினராய அரசரோடும் தானைத்தலைவரோடும் சேர்ந்து கைபிணைந்து தேர்த்தட்டில்நின்று குரவைக்கூத்தாடுவ துண்டென்பதும், வீரர்க்குரிய ஆயுதங்களுள் வேற்படையே சிறந்ததாக முற்காலத்து வழங்கியதென்ப தும், தாம் குறித்த காரியத்தை நிறைவேற்றமுடியாதவிடத்துத் தமிழ்வீரர் தம்முயிரை அங்கியங்கடவுட்கு அவிப்பலிகொடுப்பவரென்ப தும், அரசன் வெறுப்புவந்தபோது தன் சிங்காதனத்தைத் துறப்ப துண்டென்பதும் (இச்சிங்காதனம் 'கட்டில்' எனப்படும்) தர்மசபை களில் (நீதிஸ்தலங்கள்) குடிப்பிறப்பு கல்வி ஒழுக்கம் வாய்மை தூய்மை நடுநிலைமை அழுக்காறின்மை அவாவின்மை என்ற எண்குணங்களாற் சிறந்த பெரியோரே விளங்கிவந்தனரென்பதும், ஒழுக்கமும் கொடையும் பிழைத்தவை பொறுத்தலும் பிற உயர்குணங்களு முடையராகி, முடி வில் துறவுள்ளம் பிறந்து பற்றற்றவராகப் பண்டைவேந்தர் விளங்கின ரென்பதும், பிறவும் "கூதிர் வேனில்" என்ற பொதுவியல்கூறுந் துறைப் பகுதிகளினின்று நாம் தெரிந்துகொள்ளலாகும்.

ஆகவே, புறத்திணையியலானது, நாம் கூறியவளவில், பண்டையரசருடையவும் போர்வீரருடையவும் ஏனைமக்களுடையவும் அரும்பெருங் குணங்களையும் செயல்களையும் பழங்காலத்து வழங்கிய முறைதவறாது கூறுவதென்பதும், ஆதலால் அப்பகுதிமுழுவதும் பழையசரித்திரக் கூறுகளே என்பதும் ஆராய்ந்துகொள்ளத்தக்கன. இப்புறத்திணை துறைகளைப் புலவர் பாடிய சிறப்புப்பற்றிப் புறத்திணை நன்னாகனார், நொச்சி நியமங்கிழார், வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் முதலாகப் பண்டையோர் பெயர்பெற்று விளங்கியதும் இங்கு அறியத்தக்கது.

V. மெய்ப்பாட்டியல்.

இனிப் பொருளதிகாரத்துள், தொல்காப்பியனார், அகம் புறமென்ற இருபகுதிப்பட்ட பொருள்களைப் பற்றிக் கூறியருளினாராயினும், அவ்விருபகுதியும்பற்றிய சான்றோர் செய்யுட்களுக்குப் பொதுவும் உபகாரப்படுதலுமுடைய மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மரபு என்பவற்றின் இலக்கணங்களையும் அப்பொருட்கூறுகளோடுசேர்த்து விளக்குவாராயினார். அவற்றுள், மெய்ப்பாடாவது—உலகத்தார் உள்ளத்தே நிகழும் நிகழ்ச்சிகள், ஆங்கு நிகழ்ந்தவாறு புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர்வழியால் வெளிப்படுதலாம். வீரசோழிய உரைகாரர் "மெய்க்கட்பட்டு விளங்கிய தோற்றம்" என்பர். இதனைச் சத்துவம் என்பது வடநூல்வழக்காகும். இம் மெய்ப்பாடுகளின்வகையும் இலக்கணமும் அகம் புறமெனனும் பொருட்பகுதிக்கட்கு உபயோகப்படுவதற்கு இவ்வியலிற் கூறப்படுவன என உணர்க. இம் மெய்ப்பாடுகள்:—நகை (சிரிப்பு), அழுகை (அவலம்), இளிவரல் (இழிவு), மருட்கை (வியப்பு), அச்சம், பெருமிதம் (வீரம்), வெகுளி (உருத்திரம்), உவகை—என எட்டாக வகுக்கனர் நாடகநூலார்—சமநிலையொடு [illegible] (சாந்தம்) [illegible] தென்று கூறுவரென்பதும்,* இவற்றுள், உருத்திரப்போலியுடையும் 16—ஆகவும், 32—ஆகவும் விரிப்பரென்பதும், "பண்ணைத் தோன்றிய

---

* சிலப்பதிகாரம் 66, 67-ம் பக்கங்களில், இச்சுவை ஒன்பதும் சுருங்க விளக்கப்படுதல் காணலாம். இவ்வொன்பதுடன் "வற்சலம்" என்று கூட்டிச் சுவை பத்தென்பாருமுளர் வற்சலம்-புத்திரர்களிடத்துக் காணப்படும், ஈரம் கலந்த முதலியவற்றால் உண்டாகிய அன்பு. (செந்தமிழ் தொ 10, பக் 161)

எண்ணான்கு பொருளும், கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப" என்ற சூத்திரத்தாலும், அதனுரையாலும் தெரியவருகின்றன. வடமொழியலங்காரநூலார், இவ்வெண்வகைமெய்ப்பாடுகளாலும் நடப்பதே சுவையென்னும் அணியாம் என்று கூறுவர். சுவையாவது—"வடிவம் இளமை முதலிய விபாவங்களாலும் (விபாவம்—விசேடித்துத்தோன்றியது), கட்பார்வை, மயிர்சிலிர்த்தல் முதலிய அநுபாவங்களாலும் (பின்னர்த் தோன்றியது), வெறுப்பு மலக்குறைமுதலிய சஞ்சாரிபாவங்களாலும் (துணைசெய்வதாகத் தோன்றியது) உண்டாகும் விருப்புமுதலிய மனச்செய்கை" என்பர் அலங்கார நூலார்.

இனி, மெய்ப்பாடு எட்டனுள், நகையாவது—எள்ளல் இளமை பேதைமை மடன் என நான்கு பகுதியும்; அழுகை—இளிவு (இகழப்படுதல்), இழவு, அசைவு (பண்டைநிலைமைகெட்டு வருந்துதல்), வறுமை என நான்குபகுதியும்; இளிவரல்—மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை என நான்குபகுதியும்; மருட்கை—புதுமை, பெருமை, சிறுமை, அச்சம் என நான்குபகுதியும் உடையவாம். ஆக இவை நானான்குபதினாறும், தன்கட்டோன்றுதல் பிறர்கட்டோன்றுதல் என்ற இருபகுதிப்பட்டு முப்பத்திரண்டாக நடக்கும் என்றும்; இனிவரும் அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்ற நான்குமெய்ப்பாடுகளும் நானான்கு பதினாறு பகுதிப்படுமேனும், முன்னவைபோல இரண்டிரண்டாகி 32-ஆகாது, பதினாறேயாமெனவும் உரைகாரர் கூறுவர். பிற்பட்ட அந்நான்கனுள் அச்சத்தின்வகையாவன:—அணங்கு (பேய்பூதமுதலியவை), விலங்கு, கள்வர், இறை (அரசன்) என்பன. குவலயானந்தமுடையார்—"க்ரூரமுடையவற்றைப் பார்த்தல் முதலியவைகளால் உண்டாம் மனக்குலைவு" அச்சமென்பர். பெருமிதத்தின்வகையாவன:— கல்வி, தறுகண் (அஞ்சத்தக்கவற்றுக்கு அஞ்சாமை) இசைமை, கொடை என்பன. இனி வெகுளியின்வகை—உறுப்பறை (அங்கவீனம்), குடிகோள் (தாரம் சுற்றமுதலியவற்றிற் கேடுசூழ்தல்), அலை (கோல்கொண்டு அலைத்தல் முதலியன), கொலை என்பன. உவகையின்வகை:—செல்வம், புலன் (அறிவுடைமை), புணர்ச்சி, விளையாட்டு என்பன. இனி, இவ்வெட்டு மெய்ப்பாடுகளேயன்றி, உடைமை முதல் நடுக்கமீறாக வேறு 32—பொருளுங் கூறி, அவையும் மெய்ப்பாட்டின்வகையே என்பர் ஆசிரியர். அவற்றின் விரிவு உரை நோக்கி உணரற்பாலன. இவ்வாறு கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள், அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவானவை என உணர்ந்துகொள்க.

இனி, அகத்திணைக்கே பெரும்பான்மையுரிய மெய்ப்பாடுகளை ஆசிரியர் 15–சூத்திரங்களாற் கூறி இவ்வியலை முடிக்கின்றார். இங்ஙனங் கூறும் முறையிலே, ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்து, அவ்வெதிர்ப்பாடுதொடங்கிப் புணர்ச்சியளவும் மூன்றுபகுதியாகவும், புணர்ச்சிப்பின் களவுவெளிப்படுந்துணையும் மூன்றுபகுதியாகவும், இந்த ஆறும் தனித்தனி நந்நான்கு பிரிவுடையவாகவும் மெய்ப்பாடுகள் விரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், எதிர்ப்படுதல்தொடங்கிப் புணர்ச்சிவரையுள்ள மூன்றுபகுதியிலே முதற்பகுதிக்குரிய நான்குவகையும் தலைவிமாட்டே நிகழும்; அவை வருமாறு:–

(1) தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்துத் தன்னை அவன் நோக்குதலைத் தலைவி விரும்புமாறு உள்ளநெகிழ்ச்சி; இது 'புகுமுகம்புரிதல்' எனப்படும். "யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்காற்–றானோக்கி மெல்ல நகும்" (குறள்–1094) எனக் காண்க. (2) தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி, உட்கும் நாணும் ஒருங்குவந்தடைதலால், வியர் உண்டாகிய நெற்றியினளாதல் (3) அதன்பின்னர்த் தலைவனிடந் தோன்றிய குறிப்புக்களால் தலைவி உள்ளமுவந்தவழியும், நகாது நிற்றல்; "முகைமொக்கு ளுள்ளது நாற்றம்போற் பேதை – நகைமொக்கு ளுள்ளதொன் றுண்டு" என்பது குறள். (4) அங்ஙனம் நகையைமறைத்தவழியும், உள்ளஞ்சிதைந்து நிறையழிந்த செயலவாதலால் அச்சிதைவு பிறர்க்குத் தெரியாவகை அவள் தன் நெஞ்சினை நிறுத்தல்.

"யான்றற் காண்டொறுந் தானபெரிது மகிழான்
மாறுநுதல் வியர்ப்ப நாணினெ னிறைஞ்சி
நிறைகொளிப் படாது நகைமுகங் கரந்த
நன்னுதல் விறைமைய தயலனர் செறிந்தமை
நீயுமிக நிலைபால் நெஞ்சே
யானறிந் தேனது வாயா குதலே"

என, இயற்கைப் புணர்ச்சிபெற்றுநீங்கிய தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லிய செய்யுளில், இந்நான்கு மெய்ப்பாடுகளும் முறையே நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்படுதல் காண்க.

இனி, இரண்டாம்பகுதிக்குரிய நான்கு மெய்ப்பாடுகளாவன:— (1) மெய்யும் மெய்யுந் தீண்டியவழி மெல்லியன் மகளிர்க்குத் தலைமயிரின் முடி உள்ளநெகிழ்ச்சியாலே தன்வடிமன்றியும் நெகிழ்தல். புணர்ச்சிக் காலத்து மகளிர்க்கு இஃது இயல்பாமென்க. (2) உறுப்புக்களிற் பூட்டப் படாது பெய்துவைக்கப்பட்ட தோடு முதலாயின எளிதின் வீழ்தல். (3) நெகிழ்தற்குரிய வளைமுதலியவற்றை முன்கையில் இறுகச் செறித் தல் மோதிரந்திருத்தல் முதலியன; (4) உடுத்த உடையைப் பலகாலும் அழித்துடுத்தல் என இவை.

"............ர் விறல்வரைக் கவாஅ னொருவன்
கண்ணி னோக்கிய தல்லது தண்ணென
உரைத்தலு மில்லை மாதோ அவனே
வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல னதற்கே
ஓதி முந்துறக் காதொன் றுநெகிழ
நிழலவிர் மணிப்பூ ணைஞ்சொடு கழலத்
துகிலும் பன்முறை நெடிது நிமிர்ந்தனவே
நீயறி குவையதன் முதலே
யாதோ தோழியது கூறுமா றெமக்கே"

எனத் தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநின்றசெய்யுளில், இந்நான்கு மெய்ப்பாடுகளும் முறையே கூறப்படுதல் காண்க.

மூன்றாவது பகுதிக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) மேற் கூறியவாறு, அவிழ்ந்த உடையினைப் பெயர்த்து உடுத்துங்கால், அது பெரிதும் நெகிழ்ந்துகாட்ட, அவ்வற்றம் மறைத்தற்குத் தன் மறைந்த தானத்தைக் கைபாற் பொத்துதல். (2) இடையில் அணிந்த அணிகளைத் திருத்திக் கோடல். (3) புணர்ச்சியை வேண்டாதாள்போல், ஒருவன் செய்கையைப் படைத்துக்கொண்டு புரிதல். (4) அங்ஙனம் படைத்துக் கொண்டதிலும் நிற்காது தன்னிறையழிதலால் கைகள் தாமே முயங் கல்விருப்பத்தால் எழுதல்—என்பன. இங்ஙனம் கூறப்பட்ட (நால் வகையான) மூன்றுபகுதிகளும், முதலிற்குறித்தவாறு, எதிர்ப்படுதல் முதற் புணர்ச்சிவரை நிகழ்வனவாதல் நோக்கிக் கொள்க. இனி வரு வன—புணர்ச்சிப்பின்னர்க் களவு வெளிப்படுந்துணையுமுள்ள பின் மூன்று பகுதிகளாகும்.

நான்காம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன— (1) புணர்ச்சிநிகழ்ந்த பின்பு, தலைமகனைத் தன்னவனாகப்பாராட்டுங் குறிப்பு நிகழ்தல். (2) விளையாடும்பருவத்து நிகழ்ந்த மடம் நீங்கக் காமப்பொருட்கண்ணே சிறிதறிவு தோன்றுதல். (3) சுற்றத்தாற் கூறப்படுங் கடுஞ்சொற்களை வெறுக்காது ஏற்றுக்கொண்டு, புறத்தார்க்கு இவ்வொழுக்கம் புலனாகுமோ என்று நாணுதல். (4) தலைமகனாற் கொடுக்கப்பட்ட தழையுங் கண்ணியுந் தாருமுதலியனகொண்டு கையுறைபாராட்டுதல்-என்பனவாம்.

ஐந்தாம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) இங்ஙனம் தலைவியிருவர்க்குங் கூட்டமுண்மை சிலர் பலர்க்குப் புலனாக, அதனால் எழுகின்ற அலருக்குத் தலைவி நாணமுற்று, அச்செய்தியைத் தோழிக்குந் தமர்க்கும் அறிவுறுத்தற் குறிப்பைத் தெரிந்துடம்படுதல். (2) அங்ஙனம் உடம்பட்டபின்பு, பண்டுபோலப் பகற்குறியினும் இரவுக்குறியினும் தலைவனுடன் கூடுதலை அவள் மறுத்தல். (3) அக்காலத்தே தலைவி இற்செறிக்கப்படுதலால் தலைவன்முன் வெளிப்படாது ஒழுகுதல். (4) அங்ஙனம் கரந்து ஒழுகுங் காலத்துத் தலைவனை ஒருஞான்று கண்ட தலைவி, கழியுவகை கொள்ளுதல். இங்ஙனம் தலைவனைக் கண்டு மகிழ்தல், "புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்—பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்"* (பக்-261) "வேளாண் எதிரும் விருந்தின் கண்ணும்" நிகழுமென அறிக.

ஆறாம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) தலைவனைக் கூடப் பெறாமையால், புறத்தே கோலஞ்செய்தவழியும் அகத்தே சிதையுண்டாதல். (2) அக்கவற்சியானே சுற்றத்தாரிடையிருந்தும் தமியாள் போன்றகுறிப்பை வெளிப்படுத்தல் (3) கைபொடு பிடிபட்ட கள்வரைப்போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தடுமாறிச்சொல்லுதல். (4) கலங்காது சொல்லியவழியும் தன்பாலுள்ள கவற்சிதோன்றக் கூறுதல்—என்

* "உண்டிக்காலத்துத் தலைவியில்லத்துத் தலைவன் புக்கெதிர்ப்பட்டவழி அவனை விருந்தேற்றுக்கொள்ளும் பகுதிக்கண்ணும்;" எ-று. இவ்வாறு விருந்தேற்றல், கலித்தொகை 51-ம் பாட்டுள் அழகாகக் கூறப்படுதல் காணலாம்.

பன. இங்ஙனம் கூறிய ஆறுபகுதி மெய்ப்பாடுகளும் முறையே காமக் கூட்டத்துக்கு நிமித்தமாய்த் (267) தலைவிபால் நிகழ்வனவாதல் காணலாம். இவை (அறுநான்கு) இருபத்துநான்குமெய்ப்பாடுகளிற் சில குறைந்தும் (268) சில கூடியும் (பக்-500) வருவனவுளவென்றும், கைக்கிளை பெருந்திணைகட்கு மெய்ப்பாடுகள் வரையறையில்லையெனவுங் கூறுவர். (பக்-499) களவு கற்புக் காலங்களில், மேற்குறித்த இருபத்துநான்கன்றி வேறுபலவும் நிகழ்தலை "இன்பத்தை வெறுத்தல்" (270) "முட்டுவயிற் கழறல்" (271) "தெய்வமஞ்சல்" (272) என்ற சூத்திரங்களாலும் உரைகளாலும் நோக்கி உணர்க. இனித் தலைமகன்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளில், நிம்பிரி(=அழுக்காறு:இச்சொல் இப்பொருளில் ஆசிரியரால் அருமையாக வழங்கப்படுகின்றது) கொடுமை, தன்னை வியத்தல், புறங்கூறுதல், வன்சொல், உறுதியின்மை, சோம்பல், தன்குடியை மேலாக மதித்தல், இருவருள் ஒருவர் தானே அதிக இன்பம் அடைவதாக நினைத்தல், அறிவின்மை, மறவி, இன்னுளையொப்பள் இவளென்று அன்பு செய்தல் என்பவை உயர்ந்தகாமக்குறிப்பிற்கு ஆகாதன என்பர் ஆசிரியர் (274).

முடிவாக, ஆசிரியர், கண்ணாலும் செவியாலும் நுண்மையாக அறியும் உணர்வுடைமாந்தர்க்கல்லது, மற்றவர்க்கு,மெய்ப்பாடுகளை ஆராய்ந்து கொள்ளுதல் அரிதாம் என்று கூறுவர்; அஃதாவது— "எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்-றுள்ளப் பட்ட நகை நான்கென்ப" என்று, நகைக் கேதுவாகிய பொருள் கூறப்பட்டதாயினும், அப்பொருள்பற்றிப் பிறக்கும் நகைபுணர்வு இவ்வாறு புலப்படுமென்று ஆசிரியர் கூறினரில்லை; இவ்வாறே ஏனையவும். இவற்றைக் கண்ணும் செவியுங் கருவிகளாக அறிவுடையோர் நுனித்துணர்ந்துகொள்ளக்கடவர் என்பதாம்.

VI. உவமவியல்.

மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகள்போல, அகப்பொருள் புறப்பொருள்களை அறிவதற்கு உபகாரப்படுமவற்றுள் இவ்வுவமவியலும் ஒன்றாகும். உவமமாவது—ஒருபொருளோடு ஒருபொருளினை ஒப்புமை கூறுதலாகும். இவ்வுவமையைத் தொல்காப்பியனார் உள்ளுறையுவமம், ஏனையுவமம் என இரண்டாகப் பகுத்தோதுவர். இவற்றுள் ஏனையுவமமாவது—வெளிப்படையுவமம்; இஃது உள்ளத்தான் உணரவேண்டாது, சொல்லிய சொற்றொடரே பற்றுக்கோடாகத் தானே உணரப்படுவது. "ஏனை யுவமந் தானுணர் வின்றே" (49) எனக் காண்க. வடநூலார் வழங்கும் பலவகையணிகளிலே உவமையணியொன்றே இவ்வியலிற் கூறப்படுவதென உணரற்பாலது. இவ்வுவமத்தின் விகற்பங்கள் நான்காகும்:—வினை, பயன், மெய் (வடிவு), உரு (வண்ணம்) என. 'புலியன்னமறவன்' என்பது வினையுவமம்; புலி பாயுமாறுபோலப் பாய்வன் எனத் தொழில்பற்றிவந்தமையின். "மாரியன்ன வண்கைத்—தேர்வேள் ஆய்" என்பது பயனுவமம்; மாரியால் விளைக்கப்படும் பொருளும், வண்கையாற் பெறும் பொருளும் ஒக்கும் என்றவாறு. 'துடியிடை' என்பது மெய்யுவமம்; கீழும் மேலும் அகன்றுகாட்ட இடை சுருங்கித்தோன்றுதலால், உருவொத்தபடி. 'பொன்மேனி' என்பது உருவுவமம்; பொன்னிடத்தும் மேனியிடத்துமுள்ள நிறமே ஒத்தலால். இந்நான்கு விகற்பங்களில் ஒன்றும் பலவும் ஒருவமையில் விரவியும்வரும்; உதாரணமாக—'பிறையன்ன வையெயிறு' என்றவிடத்து, பிறைக்கும் எயிற்றுக்கும் வண்ணமும் வடிவும் ஒத்தல் கண்டுகொள்க (277). இவ்வுவமை யாண்டும் உயர்ந்துநிற்பதாதல்வேண்டுமென்றும், உவமிக்கப்படும் பொருள் [=உவமேயம்: இதனைப் 'பொருள்' (278) என்று வழங்கலுமுண்டு] இழிந்துவரல்வேண்டுமென்றும், இங்ஙனம் கூறுமிடத்து 'அவ்விரண்டும் ஒத்தன'= என்று உலகம் மகிழும்படி அமையவேண்டுமென்றும் (283) கூறுவர். இவ்வுவமவகைநான்கும்,—சிறப்பு நலம் காதல் வலி—என்ற நான்கனிட்மாகவே பெரும்பான்மை பிறக்கும்; (279-280) உவமங்களின் பொதுத்தன்மைகள் நன்குவிளங்காதவிடத்து அவை உய்த்துணர்ந்து அறியப்படுமென்பதும், உவமேயமே உவமையாகக் கூறுதலுமுண்டென்பதும், மிகவுயர்ந்த

தையும் மிகவிழிந்ததையும் ஒப்புக்கூறும்போது, கேட்டோர் மனங் கொள்ளும்படி இனிமைபடப்பக் கூறவேண்டுமென்பதும், பிற உவமப் பகுதிகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனம் கூறப்படும் உவமங்களை விளக்குதற்கு உரிய உருபுகள் பலவாகும். அவற்றை ஆசிரியர் எட்டுச்சூத்திரங்களாற் கூறுகின்றார். இங்ஙனம் கூறுவதிலுள்ள விசேடம் என்னெனில்—வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்குபகுதிகளிலும்—இவ்வுருபுகள் வழங்குமிடத்து—இன்ன வின்ன உருபுகள் இன்னவின்ன உவமைகட்கே உரியன என்று வரைய றைப்படுத்துவதாகும். இதனை "அன்ன ஆங்க மான இறப்ப—என்ன உறழத் தகைய நோக்கொடு—கண்ணிய எட்டும் வினைப்பா லுவமம்" என்பது முதலிய சூத்திரங்களால் உணர்க. இவ்வாறு, ஒவ்வோர் உவ மப் பகுதிகளு உரிமைப்படுத்து உருபுகளை நியமித்தலால் இக்காலத்துப் போல எல்லா உருபுகளும் எல்லா உவமைகட்கும் ஆசிரியர்காலத்து வழங்கினவல்ல என்பதும், அங்ஙனம் வழங்காது உரிமைப்பட்டது ஒவ்வொரு காரணம்பற்றியே என்பதும் நன்கு அறியப்படும். இதனை "தத்த மரபிற் றோன்றுமன் பொருளே" என்று, அவ்வுருபுகளின் மரபு வழுவாநிலையையும், ஆசிரியர் வற்புறுத்துவாராயினரெனக. ஈண்டு உரை காரர் எழுதுவன கவனித்தற்குரியவை—"மறுப்ப ஒப்ப என்பன முதலா யின ஒருகாரணமுடையன என்பது, ஆசிரியர் பெருமரபினவாக உரி மைப்படுத்துக் கூறினமையின் அறிந்தாம்; அல்லதூஉம், 'மரபிற்றோன் றும்' என்றதனான், இவையெல்லாம் மரபுபற்றியே அறியல்வேண்டும்; எனவே, தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினோர் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்றுவருமென்பது அறிந்தாமன்றே, இவ்வாறு சூத்திரஞ்செய்த லான் என்பது" எனக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமாக மரபுபற்றிவரும் உருபுகளாக ஆசிரியர் கூறியவற்றுள் "நளிய, நந்த" என்ற விரண்டும் முற்காலத்தேயே வழக்கு வீழ்ந்தன என்பது—"அவ்விரண்டும் இக் காலத்து அரியபோலும்; அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க" என உரை காரர் குறித்தலால் அறியலாகும்.

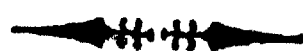
இனி, உவமம் பலவகையாக விருத்தலானும், வேறு பல அலங்காரங் கட்கு அடிப்படையாதலானும், பிற்காலத்து அணியிலக்கணங்கூறும் வடநூல்களுந் தென்னூல்களும் இதனைப் பலவகையாக விரிப்பனவா யின. மகாகவியாகிய தண்டியாசிரியர் வடமொழியிலியற்றிய காவியாதரி

சத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பாகிய தண்டியலங்காரம், சொல்லணி பொருளணியென இருபகுதிகொண்டும், அவற்றுட் பொருளணியை முப்பத்தைந்துவகையாக்கியும் விளக்குவதாம். இம் முப்பத்தைந்தனுள்ளே, தொல்காப்பியனார் கூறிய உவமமும் ஒன்றாகும். இவ்வணிதன்னையும் மிகப் பலவாக வடநூலார் விரித்துக்கூறுவதேயன்றி, அப்பகுதிகளை வெவ்வேறணியாக்கியும் பேதப்படுத்துவர். தொகையுவமம் என்று தண்டியாசிரியர்கூறுவது "சுட்டிக்கூறாவுவமம்" என்ற சூத்திரத்தும் (282) விபரீத உவமை என்பது "பொருளே உவமஞ்செய்தனர்" (284) என்றதினும், ஐயம் இதரவிதரம் என்பவை "நடுமாறுவமம்" என்பதினும் (307) அடங்குதலும், இவ்வாறே தவைபணி என்று தனியாகத் தண்டியலங்காரங் கூறுவது "பெருமையுஞ் சிறுமையும்" (285) என்ற சூத்திரத்தடங்குதலும் உய்த்துணரக்கூடியன. சாகித்தியதருப்பணம், சரஸ்வதீகண்டாபரணமுதலிய வடநூல்களில், இவ்வுவமவகைகளிற் சில வெவ்வேறலங்காரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்பர். ஆனால், வடநூலார்கூறிய அணிவிகற்பங்கள் தொல்காப்பியனார்காலத்து வெவ்வேறணியாக வழங்கின அல்ல என்பதை, உரைகாரரும், உவமவியல் 37-ம் சூத்திரவுரையில், "இனி, இவ்வோத்தினுட் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்துள்ளும் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின்ற சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்து ஆசிரியர் நூல்செய்தாருமுளர்; அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று கூறப்படா * * * பொருளதிகாரத்துள் (வரும்) பொருட்பகுதியெல்லாம் செய்யுட்கணியாகலான், அவை பாடலுட் பயின்றன என்றதனுன், அவற்றையுந் தொகுத்து அணியெனக் கூறாது, வேறுசிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றாம் என உணர்க." எனவும் மற்றும் பல ஏதுக்கூறியும் பிற்காலத்தணிவகைகளை விரிவாக மறுத்துரைகூறுதல் காணலாம் (பக். 552). இனி, மேலேகூறிய உவமவுருபுகளிலே, "என்ற" எனவும் ஓர் உருபு ஆசிரியர்கூறுதலால், "வாயென்ற பவளம்" என்பதைப் பிற்காலத்து அணிநூலார் உருவகமாகக்கொண்டமுறையில் தொல்காப்பியங் கொள்ளாது, உவமைப்பாற்படுத்தே கூறினமையும் உய்த்துணரப்படுகின்றது (பக்-522).

மேலே கூறிப்போந்தன, இவ்வியலில் ஆசிரியர் பகுத்துக்கொண்ட உள்ளுறையுவமம் ஏனையுவமம் என்பனவற்றுள், ஏனையுவமத்தின் செய்திகளாம். இனி உள்ளுறையுவமம் ஆராயற்பாலது. அஃதாவது—ஒரு புலவன் 'தான் புலப்படக்கூறுகின்ற உவமத்துடன், புலப்படக்கூறாது உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்துமுடிவதாக' என்று தன்னுள்ளத்தே கருதி, அதனைப் பிறருமறிய உணர்த்துதற்குரிய சொல்லெல்லாம் நிறையக்கொண்டு முடிப்பதாம் (௬௮). இது தெய்வமொழிந்த உணவு முதலிய கருப்பொருளடியாகப் புலப்படுமென்பர். இவ்வுவமம், ஏனையுவமம்போல உவமையும் உவமிக்கப்படும்பொருளுமாக நிறுத்திக் கூறப்படாது, நல்லுணர்வுடையார் உவமம்போலப் பொருள்கொள்ளும்படி செய்யப்படுவதாய் நேரான உவமம் ஆகாமையால், 'உவமப்போலி' எனவும்படும். இவ்வுவமமும்—வினை, பயன், உறுப்பு (மெய்), உரு, பிறப்பு—என்பவைபற்றி நிகழ்வதாம். உதாரணமாக—"கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தாமரை—சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர!" என்பது, வினைபற்றிவந்த உள்ளுறையுவமமாம். இதனுள், பரத்தையிற்பிரிந்து வந்த தலைமகனை விளிக்குமிடத்துத் தலைமகள்—"தாமரையை விளைப்பதற்கன்றிக் கரும்புநடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள், தானே முளைத்த தாமரை, வண்டின்பசியைத் தீர்க்கும் ஊரனே!" என்று தலைவனை விசேடித்து அழைத்தல் கூறப்படுகின்றது. இக்கூற்றால், 'பரத்தையர்க்கென்று அமைக்கப்பட்ட தலைவனது இல்லத்தில்யான் இடைவந்து விருந்தோம்புகின்றேன்' என உவமைக்குப் பிறிதொருபொருள் எதிர்நின்று உள்ளுறையுவமம் ஆதலும், அவ்வுவமத்துள்ளும்—தாமரையானது சுரும்பின்பசி களையுந்தொழிலோடு, தலைவியின் விருந்தோம்புதற்றொழி லுவமங்கொள்ளநின்றமையால் இது வினையுவமம் ஆதலுங் கண்டுகொள்க. திருக்கோவை 260-ல் பேராசிரியரும் இவ்வுள்ளுறையை விளக்குதல் காண்க. இவ்வாறே பயன் உறுப்பு முதலியவைபற்றி நிகழும் உவமங்களும் அறிதற்பாலன.

இவ்வுள்ளுறையுவமம்பற்றித் தலைவி கூற்றுநிகழ்த்துமிடத்து, மருதம் நெய்தலென்ற இரண்டுநிலங்களில் (302) அவளறியும் கருப்பொருள்கொண்டே உவமஞ்செய்தற்குரியள் எனவும் (301), தோழியும் செவிலியும் இருந்தநிலத்துள்ள எல்லாக்கருப்பொருளாலும், பிறநிலப் பொருள் மயங்காது, பொருந்தும்வகையால் உவமஞ்செய்தற்குரியர் எனவும் (301, 306), தலைவனுயின் தன்னுடைமைதோன்ற எல்லா நிலத்துப்பொருள்களாலும் உவமஞ்செய்தற்குரியன் என்றும் (302, 305) ஏனையோர், தாந்தாம் அறிந்தவகையால், நிலம் வேறுபடாதுகூறுவ ரெனவும் (302) பிறவும் விதிப்பர் ஆசிரியர். இவையெல்லாம் முற்காலத்தே முறைதவறாது வழங்கிவந்தன வென்பது, பிற்காலத்தார்க்குப் புதியவாகவுள்ள இவ்விதிகளை ஆசிரியர் நியமித்தலால் விளங்குகின்றது. அன்றியும், பொருளிலக்கணத்துக்கு ஏனையுவமமும் உரியதாயினும். இவ்வுள்ளுறையே சிறந்தது எனப்படுகின்றது (பக்-539). உரைகாரரும் 'மற்றிவையெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவாக விதந்தோதியது என்னை? புறப்பொருட்கு வாராதனபோல: எனின், ஆண்டுவருதல் அரிதாதலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினான் என்பது' (பக்-511) என்று எழுதினார். இதுபற்றியே, இவ்வுள்ளுறையுவமத்தை அகத்திணையியலில்வைத்து ஆசிரியர் ஓதுவாராயினர் என உணர்க (46–48).

VII. செய்யுளியல்.

இனி, மேற்கூறிய அகப்பொருள் புறப்பொருள்களின் புலனெறி வழக்கிற்குரிய மெய்ப்பாட்டின் இலக்கணங்களையும் உவமவிலக்கணங்களையும் கூறிப்போந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், அப்புலனெறி வழக்கை அமைத்து நல்லிசைப்புலவர் பாடிவந்த செய்யுள்களின் இலக்கணங்களையும் எட்டாவதியலிற் கூறுவாராயினர். இப்போது அச்சிடப்பட்டுள்ள பொருளதிகாரத்துச் செய்யுளியலுக்குள்ள உரைப்பகுதி நச்சினார்க்கினியரதன்றிப் பேராசிரியரதே என்பது, ஸேதுஸம்ஸ்தானவித்வான். ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்காரவர்கள் "செந்தமிழில்" எழுதிய ஆராய்ச்சியுரையானும், பின் வேறாக வெளியிட்ட செய்யுளியல்—நச்சினார்க்கினியருரையானும் பிரசித்தமானதாம். இனி, இச்செய்யுளியலை "யாப்பதிகாரம்" எனத் தனியதிகாரமாக்கி வழங்கியதுண்டென்பதும், ஆனால், அது பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததன்றென்பதும், "மற்றிதனை யாப்பதிகாரம் என வேறோர் அதிகாரமாக்கி உரைப்பாருமுளர்; அங்ஙனங் கூறின் (மரபியலை) வழக்கதிகாரம் எனவும் வேறுவேண்டுமென மறுக்க; அல்லதூஉம், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் என மூன்றும் மூன்றதிகாரமாக்கி, அதிகாரம் மூன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ் செய்ததனோடு மாறுகோளாம்" எனப் பேராசிரியர்கூறுதலால் தெரிகின்றன. களவியலுரைகாரர் "எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேம் என்றார்" எனப் பாயிரத்துக் கூறுவது, யாப்பதிகாரம் எனத் தனியே வழங்கிய பண்டைவழக்கைக் குறிப்

இனி, இச்செய்யுளியல் முப்பத்துநான்கு உறுப்புடையதாகக் கூறப்படும். அவைவருமாறு:—

(1) மாத்திரை—எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகள் செய்யுளில் விரவிக் கிடக்கும் அளவை.

(2) எழுத்தியல்வகை—எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. இவ்விரண்டுறுப்புக்களும் எழுத்ததிகாரத்தில் ஆசிரியராற் கூறப்பட்டன.

(3) அசைவகை—அசைக்கூறுபாடு; இஃது இயலசை உரியசை என இரண்டாகப்பகுத்து ஓதப்படும். இவ் வகையுள்—குற்றுகர முற்றுகரங்களில்வரும் நேர்பு நிரைபு அசைக்கூறுகளும், குற்றியலிகர குற்றியலுகரங்கள் அசைக்கூறுப்பாகுநிலையில், ஒற்றேபோலப் புள்ளிபெறுதலும் ஆசிரியர்கூறுதல் ஆராயற்பாலன.*

(4) சீர்—அவ்வசைகள் இரண்டானும் மூன்றானுஞ்சேர்ந்து ஓரோர் சொல் இயைபுபடமுடிவது சீர் எனப்படும். பேராசிரியர் "உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவசையானுமன்றி வாரா" என்றுகூறி நாட்டுவர். இனித் தளையென்பதோர் உறுப்பு ஆசிரியர் கூறாமை நோக்

---

* தொல்காப்பியனார் "மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்" "குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப" என்ற சூத்திரங்களால் (எழுத்ததிகாரம்-104-5) மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகரம் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினார். இச்சூத்திரங்கட்கு உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கூறிய வேறுரையை, நன்னூல்விருத்திகாரர் "அற்று, என்னும் மாட்டேற்றிற்கு, மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகரவீறும் புள்ளியொடுநிற்குமெனக்கொள்ளாது, இம்மூன்றுஞ் சூத்திரத்தைப் 'புள்ளியீற்றுமுன்' என்னும் 36-ம் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்ததாக—கொண்டார்... ....அவ்வாறு கூறுதல் மாட்டேற்றிலக்கணம் அன்றாம்" எனக்கூறி மறுத்தனர். இதனால், குற்றியலுகரம் மெய்போலப் புள்ளிபெறுதலைக் கூறுவதே அவ் விருத்திகாரர் கருத்தென்பது விளங்கும். இக்கொள்கையே யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையாருங் கொண்டதென்பது, அவர், "குற்றியலுகரமுங் குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெற்று நிற்கும்; என்னை? 'குற்றியலுகரங் குற்றியலிகரம்—மற்றவை தாமே புள்ளிபெறுமே' என்பது சங்கயாப்பு" என்றெழுதலான் உணர்க. இவர் கூற்றில், குற்றியலுகரத்தோடு, குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெறுமாறு கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்காலத்தும், அக்குற்றிகரம் புள்ளி பெற்றே வழங்கியதென்பது, பேராசிரியர் "ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்" என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில்—"எனவே எழுத்தோத்தினுள், 'மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' எனக் கூறிக் 'குற்றியலுகரமு மற்றென மொழிப' எனக் குற்றியலுகரத்துக்குப் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினார். அது போல, குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெற்றுநிற்றல் உடைத்தென்றவாறாயிற்று...... ....இவற்றையெல்லாம் 'ஒற்றெழுத்தியற்றே' என்றதனால் புள்ளியிட்டெழுதுக" என்று கூறுதலால், தெள்ளிதின் உணரப்படும். இவற்றால் நாகு̊கிது, நாகி̊யாது என்னுங் குற்றுகர குற்றிகரங்கட்கு, மெய்யெழுத்துப்போல—ககர கிகரங்கட்கு மேலே—புள்ளியிட்டெழுதல் தொல்காப்பியர்காலத்துவழக்காதல் தேறப்படும். இவ்வாறே மகரமும் ப̊ எனப் புள்ளிபெறு மென்பது, "உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே" என்னும் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரத்தால் நன்கறியப்பட்டதாம்.

கற்பாலது. இத்தலைவெண்டினர் பிற்காலத்து ஆசிரியரே யென்பதும், 'தனித்தலிற் றனையாகி அது சேர துதொழிலேயாதலின், தொல்காப்பியனார் 'அதனைத் தனியுறுப்பாக வேண்டாரென்பதும் பேராசிரியர்கொள்கை.

(5) அடி—அச்சீர் இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு; இது, குறளடி சிந்தடி முதலிய ஐந்துவகையும் 625—விரியு முடையது. நாற்சீர்கொண்டதே அடியென்று சிறப்பிக்கப்படுமென்பதும் (344.), அந்நாற்சீரடி இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்துவருதலே பாட்டாமென்பதும் ஆசிரியர் கொள்கை. இதனாற் பண்டைச்செய்யுள்கள் இம்முறைப்படியே அமைந்திருந்தன என்பது உணரப்படும். பேராசிரியரும் "தலையிடை கடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்றோரும், நாற்சீரடியான்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பா சிறுவர விற்றுமெனக் கொள்க" எனக் கூறிச்செல்லுதல் நோக்கத்தக்கது.

(6) யாப்பாவது—அவ்வடிதோறும் பொருள்பெறச்செய்வதோர் செய்கை என்பர். இது, பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுமொழி என்ற எழுவகையாசச் சேர சோழ பாண்டியர் என்ற மூவேந்தர்ஆட்சிக்குட்பட்ட தமிழ்நாட்டுவழங்கும் செய்யுள்மரபாமென்பர் ஆசிரியர் 387. இதனை உணர்த்துஞ்சூத்திரத்தே "வண்புகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பின்" என 'மூவர் ஆட்சிக்குள்ளான தமிழ்நாடு' என்று குறிக்கப்படுதலால், ஆசிரியர்காலத்தில் மூன்றுபிரிவாகவே தமிழகம் பகுக்கப்பட்டிருந்த செய்தி விளங்கும். இனி, மேற்குறித்த பாட்டு உரை நூல் முதலிய எழுவியல்புகளையும் 478—முதலிய சூத்திரங்கள் நோக்கி உணர்க.

(7) மரபு என்பது, காலமும் இடமும்பற்றி வழக்குத்திரிந்தவிடத்தும், திரிந்தவற்றுக்கேற்ப வழூப்படாமற் செய்வதோர் முறைமை என்பர் (388). இம்மரபுகள் செய்யுட்கே உரியவென்பதும், மரபியலிற் கூறப்படுவன பொதுவென்பதும் உணரத்தக்கன.

(8) தூக்கு என்பது, பாவினை வரையறுத்துப்பாடித் துணித்து நிறுப்பதென்பர். அஃதாவது—அகவிக் (அழைத்துக்) கூறும் ஓசையுடையது அகவல் எனவும், செப்பலோசையுடையது வெண்பா எனவும், துள்ளல் கலி, தூங்கல் வஞ்சி யெனவும் துணிவது.

(9) தொடையென்பது சீரும் அடியுந் தொடுத்துநிற்பது; இது மோனை எதுகை முரண் இயைபு அளபெடை என ஐந்துவகையும், பதின் மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டுவிரியும் உடையது (413).

(10) நோக்கென்பது—மேற்கூறிய மாத்திரைமுதலிய உறுப்புக் களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச்செய்வது.

(11) பா-என்பது, சேட்புலத்து இருந்தகாலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ்சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லு கின்ற செய்யுளின்பகுதியறிந்து 'இன்னசெய்யுள்' என்றுணர்தற்கு ஏதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை என்பர். இப்பா, ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பா கலிப்பா பரிபாடல் மருட்பா என அறுவகையாம். இவை, அறம்பொருளின்பமென்னும் மும்முதற்பொருட்கும் பிற வாழ்த்துவகை கட்கும் உரியவாகும். இவ்வாறுவகைகளுள், பரிபாடலும் மருட்பாவும் ஒழிந்த நான்கனிடமாகப் பிறப்பனவென்றும், அந்நான்கனுள்ளும் ஆசிரிய மும் வெண்பாவும் ஆதிப்பாக்களென்றும் (419), வஞ்சியுங் கலியும் அவ் விரண்டினின்று முறையே கிளைத்தமையால், அவற்றுள் அவை அடங்கு மென்றும் கூறப்படுகின்றன. பிறவிலக்கணங்களெல்லாம் ஈண்டு விரிப் பிற் பெருகும்.

(12) அளவியல்—அப்பாவின் வரையறை; இதனுட் பாக்களது பல் வகைப்பட்ட விகற்பங்களும் கூறப்படும்.

(13) திணை—அகத்திணை புறத்திணை யென்பவற்றை அறியச்செய் தல். (14) கைகோள்—அகத்திணை விகற்பங்களை அறியச்செய்தல்; அவ் விகற்பம் களவு கற்பு என்பன. (15) கூற்றுவகை—அச்செய்யுள்கேட் டார்க்கு, இது சொல்லுகின்றார் இன்னார் என்பது உணர்த்தல். (16) கேட்போர்—இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றது இது எனத் தெரித்தல். (17) களன் என்பது முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும், பகற்குறி இரவுக்குறி முதலாயினவும் உணரச்செய்தல். இவ்விடங்களன்றித் தன்மை முன் னிலை படர்க்கையிடங்களாகக்கூறுதலுமுண்டு. (18) காலவகை—பெரும் பொழுது சிறுபொழுது முதலாயின. (19) பயன் என்பது சொல்லிய வகையாற் பிறிதொன்றுபயப்பச் செய்தல். (20) மெய்ப்பாடாவது சொற் கேட்டார்க்குப் பொருள் கண்கூடாவது. (21) எச்சவகை—சொல்லப் படாதமொழிகளைக் கூற்றானுங் குறிப்பானும் குறித்துக்கொள்ளச்செய் தல். (22) முன்னம்—உயர்ந்தோர் இழிந்தோர் முதலியோர் தத்தம்வகை

யான் ஒப்பச்சொல்வதிற் கருத்துப்படச்செய்தல். (23)பொருளென்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டுசெய்வதோர் பொருண்மை. (24)துறை யகை என்பது முதலுங் கருவும் பிறழவந்தாலும் இஃது இதன்பாற் படும் என்று ஒரு துறைப்படுத்தற்குரிய கருவி செய்யுட்கு உளதாகச் செய்தல். களவும் கற்பும்பற்றிய பாட்டுக்களை மேற்கூறிய இலக்கண முறைபற்றி உரைக்கவேண்டுமென்பது "திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போர்–இடனே காலம் எச்சம் மெய்ப்பாடு–பயனே கோளென் றாங்கப் பத்தே–அகனைந் திணையு முரைத்தலாறே" என்று இறையனார்களவியலும், ஆசிரியர் கூறியவற்றுள் 13 முதல் 21-வரையுள்ள பகுதிகளைக் கூறுதல் காண்க. இச்சூத்திரத்து ஈற்றில் எஞ்சிநின்ற கோள் என்பது, பாட்டினகத்துப் பொருள்கொண்டு நிற்கும் நிலை. அஃதாவது விற்பூட்டு விகலைபாப்பு கொண்டுகூட்டு பரிமீக்கு ஒருசிறைநிலை என்னும ஐந்து நிலைகளில் இன்னதோர் பொருள்கொண்டுநின்றது இப்பாட்டு என்ப தாம். இங்ஙனம் திணை முதற் கோளீறாகவைத்து அகத்திணைப் பாடல் களை உரைத்தல் பண்டைவழக்காகும். உதாரணமாக—

> "முளிதரு மேனற்கட் கானவ ராரப ருகிற்கணங்கள்
> தளிதரு தண்சிலம பாதகக தன்று தாணிதன்மேல
> அளிதரு செங்கோ லரிகேசரி யநதண கூடலன்ன
> ஒளிதரு வாணுத லாள்ளைய விவ்வா றொழுகுவதே"

இப்பாட்டிற்குத் திணை–குறிஞ்சி; கைகோள்–களவு; கூற்று–தோழி கூற்று; கேட்டான்–தலைமகன்; இடம்–முன்னிலை; காலம்–எதிர்காலம்; எச்சம்–நீ என்பது எஞ்சிற்று; மெய்ப்பாடு–அச்சம: இவ்வொழுக்கம் பிறர் அறியின் இறந்துபடும் நிலைமையள ஆயினமையின்; பயன்–வரைவு கடாதல்; பொருள்கோள்–'சிலம்ப! இவள் இவ்வாறு நையக் களவொழுக் கம் ஒழுகுவது தக்கதன்று' என முதலு மிடையுங் கடையுங் கூட்டிப் பொருள்கொண்டமையால் விதலைபாப்பாம்.–இவ்வாறே அகப்பாட்டுக் களை அமைத்துக்கொள்க.* (25) மாட்டு என்பது–அகன்றுபொருள் கிடப்பச்செய்யினும் அணுகிக்கிடப்பச்செய்யினும் இருவகையானும், சென்று பொருள்முடியுமாற்றாற் செய்வது. இது மேற்கூறிய 'கோள்' என்பதன்பாற்படுவதேயாம். (26) வண்ணமென்பது ஒருபாவின்கண் நிகழும் ஓசைவிகற்பம்.

இவ்விருபத்தாறு உறுப்பும் யாப்புக்கு இன்றியமையாத பகுதிகள் எனவும், இனிவரும் எட்டுறுப்பும் அங்ஙனமன்றி ஏற்றபெற்றி வரு

* "அணியு மமிழ்துமென் னாவியு மாயவன்" என்னும் திருக்கோவையாரிலும் இத்திணைமுதலிய உறுப்புக்களைப் பேராசிரியர் கூறுதல் காண்க. (5)

மெனவுங் கூறுவர். அவையாவன:—அம்மை அழகு தொன்மை தோல் விருந்து இயைபு புலன் இழைபு என்பன. இவற்றுள்—(1) அம்மை என்பது, சிலவாய மெல்லியசொற்களால், அறம் பொருளின்பம் என்பவற்றின் இலக்கணமும் இலக்கியமும் கலந்துவரச்செய்வது; பதினெண்கீழ்க்கணக்குநூல்களும், இங்ஙனம் இலக்கணமும் இலக்கியமும் கலந்துவரச் செய்யப்பட்டமையின், இவ்வம்மைப்பாற்படும் என்பர். அந்நூல்களில், இவ்விலக்கணமும் இலக்கியமும் தாவித்தாவி (இடையிட்டு) வருதலின், அவை 'தாயபனுவல்' எனவும் படும். "உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை—யற்றே தவத்திற் குரு"—(குறள்)—இஃது இலக்கணங் கூறியது; "யானோக்குங் காலை நிலனோக்கும் நோக்காக்காற் றானோக்கி மெல்ல நகும்" இஃது இலக்கியங்கூறியது. இங்ஙனமே, ஏனை நூல்களினுங் காண்க. (2) அழகென்பது—திரிசொற்பயிலாது சீர் புனைந்து யாக்கப்படுவது; அகநானூறுமுதலிய பண்டைநூல்கள் இப்பகுதியன என்பர். (3) தொன்மை என்பது, உரைவிரவிப் பழைய கதை பொருளாகச் செய்யப்படுவது; பெருந்தேவனாரால் செய்யப்பட்ட பாரதமும், தகடூர்யாத்திரையும் இப்பகுதியினவாம்.* (4) தோல் என்பது, மெல்லென்ற சொற்களால் விழுமியபொருளைக் கூறுவதும் ஆசிரியப்பாட்டாற் பழைய கதையொன்றன்மேல் தொடுக்கப்படுவதுமாகும். இது சிந்தாமணி முதலியன என்பர். (5) விருந்தென்பது புதிதாகச் செய்யப்படுவது; அந்தாதி கலம்பகமுதலியனவெல்லாம் இவ் விருந்தின்பகுதியாகும். (6) இயைபென்பது, ஞணநமனயரலவழள என்ற பதினொருபுள்ளியீற்றினுள் ஒன்றை யிறுதியாகவைத்துப் பொருட்டொடராகவும் சொற்றொடராகவுஞ் செய்வது; மணிமேகலை பெருங்கதை முதலியவற்றுள் அமைந்த பாடல்கள் னகரவொற்றீற்றான் முடிந்து இப்பகுதியவாதல் காண்க; "மற்றுவீற்றான் வருவனவற்றுக்கும் அவ்விலக்கண முண்மையான் இலக்கியம் பெற்ற வழிக்கொள்க; இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தனபோலும்" என்பர் பேராசிரியர். (7) புலன் என்பது ஒருவகை நாடகச் செய்யுள்; (8) இழைபு—இஃது ஒருவகை இசைப்பாட்டாம். ஆக எட்டுவனப்பும் முறையே கண்டுகொள்க.

இனி, சிறப்புடைய இருபத்தாறும் சிறப்பில்லாத எட்டும் ஆகிய முப்பத்துநான்கு உறுப்புக்களின் இலக்கணங்களும் அவற்றின் வகைகளும் ஆசிரியர் செய்யுளியலின்கண் விரித்துக் கூறாநின்றனர். இவை விரித்து எழுதப்படின் பேராசிரியருரை அத்துணையும் எழுதவேண்டியதாகும். இவ்வுறுப்புக்களெல்லாம் ஆ[illegible] உ[illegible] முறையே இங்குக் கூறப்பட்டது [illegible]. அவற்றியல்பும் இஃது ஒரு தனியாராய்ச்சிக்கு ஏற்றதாகும். ஆதலின், யான் மேலேகூறிப்போந்தவைகொண்டு, இவ்வியலிற் கூறப்படுவன இன்னவென்பது சுருக்கமாக ஒருவாறு விளங்குதல் கண்டுகொள்க.

---

* உரைதழுவிவரும் இலக்கியம் வடமொழியில் "சம்பு" எனப்படும்.

VIII. மரபியல்.

இனி, உலகவழக்குக்குஞ் செய்யுள்வழக்குக்கும் பொதுவாகிய மரபுகளைத் தொல்காப்பியனார் ஒன்பதாவதியலிற் கூறுகின்றார். மரபாவது— "எப்பொரு ளெச்சொலின் எவ்வா றுயர்ந்தோர்—செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல்" ஆகும். தொல்காப்பியத்தே, சொல்லதிகாரக் கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவும் செய்யுளியலுள் மரபென்று ஓதப்பட்டனவுமன்றி, இருதிணைப்பொருள்களின் குணங்களாகிய இளமையும் ஆண்மையும் பொருண்மையும் பற்றிய வாலாற்று முறையும், உயர்திணை நான்குசாதியும்பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புல்லும் மரனும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றி வழங்கும் உலகியல் மரபும் நூன்மரபும் ஆகிய இவையெல்லாம் இம்மரபியலிற் கூறப்படுவனவாம். அவற்றுள், இளமை ஆண்மை பெருண்மைபற்றி ஆசிரியர்கூறிய மரபுகளை ஆராயுமிடத்து, அவற்றிற் சில இலக்கியம்பெற்று வழங்குனவேனும், பல, கடைச்சங்கநாளிலே வீழ்ந்தன என்பது தெரியவருகின்றது. உதாரணமாக—குழவி என்றபெயர் (மக்கட்கு இக்காலத்து வழங்கினும்) குஞ்சரம் ஆ எருமை கடமை மரை குரங்கு முசுஊகம் முதலிய விலங்குகட்கும் ஆசிரியர்காலத்துப் பெருவழக்காயிருந்ததென்பது 19—22-சூத்திரங்களால் அறியலாம். இவ்வழக்குப்படி, குஞ்சரக்குழவி, ஆக்குழவி, எருமைக்குழவி குரங்குக்குழவி என்றிவ்வாறு வழங்கினவாதல்வேண்டும். இதுபோலவே, அப்பர் மூடு, கடமை என்ற வழக்குகள் யாட்டுக்கும், பாட்டி என்பது பன்றி நாய் நரிகட்கும் ஆசிரியர்காலத்து வழக்குகளாகத் தெரிகின்றன (47, 64, 66). உரைகாரர், 'இவற்றுக்கெல்லாம் இலக்கியம் முற்காலத்தே வீழ்ந்தன' என்று கூறிச்செல்லுதலால், கடைச்சங்கத்தார்காலத்துக்குமுன்பே இவ்வழக்குகள் அருகினவாதல் வேண்டுமென்க. இக்காலத்தோ எனின், ஆசிரியர் கூறிய மரபுகளிற் பெரும்பாலவும் பழையனவாகவே கழிந்தன; இதற்கு ஓருதாரணம் வருமாறு:—பறப்பனவற்றின் ஆண்பாற்கெல்லாம் சேவற்பெயருரித்து, ஆயின் மயிலுக்குமட்டும் அப்பெயர் ஆகாது—என்னுங் கருத்துப்பட ஆசிரியர் "சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணும்—மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே" (604) என்றார். கடைச்சங்க

காலத்தே வழங்கிய இம்மரபு "எழுந்த முன்னூறு மஞ்ஞையஞ் சேவன் மே லேறி" என்ற கந்தபுராணக்கூற்றில் (தேவகாண். தெய்வயானை திருமணப்—192) "மஞ்ஞையஞ் சேவல்" எனப் பின்னாளில் மாறிவழங்கி யமை காணலாம். இது பற்றிப்போலும் உரைகாரர், "சேவலேனுந்த மயிற்காயின் அதுவும் (சேவலும்) நோக்கும் படும" என்று அமைத்த தூஉம் என்க. இங்ஙனமே, அளகென்ற பெண்பாற்சொல், கோழி கூகை மயில் என்ற மூன்றற்குமன்றி வழங்காதென்பது "கோழி கூகை யாயிரண் டல்லவை—சூழுங் காலை அளகென லமையா" "அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே" என்ற சூத்திரங்களால் (611-612) விளங் கும். இவ்வழக்கு "அளகைப் பொறித்த கொடி யினையோன" எனப் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடற்புராணத்தே (அருச்சனைப 34) ஆண் கோழிக்கும் வந்து மாறியமை காணக. இவ்வாறே பின்னூல்களில், காலத்துக்கேற்ப மாறிய தொல்காப்பிய மரபுகள் பலவாமெனக

ரியா தங்காலத்து அருகிவழங்கிய மரபுகள் சிலவற்றை யும் அடியில்வரும் சூத்திரத்தாற் குறிப்பிடுவர்.

"குரங்கி னேற்றினைக் கடுவ னென்றலும்
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டா னென்றலும்
செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை யென்றலும்
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலும்
குதிரையு ளாணினைச் சேவ லென்றலும்
இருணிறப் பன்றியை யேன மென்றலும்
எருமையு ளாணினைக் கண்டி யென்றலும்
முடிய வந்த அவ்வழக் குண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே"

இதனை, தொல்காப்பியனார்காலில், ஆண்குரங்கு—கடுவனெனவும், கூகை—கோட்டானெனவும், கிளி—தத்தையெனவும், வெருகு—பூசையெனவும், ஆண்குதிரை—சேவலெனவும், பன்றி—ஏனம் எனவும், ஆணெருமை—கண்டி எனவும்—அருகிவழங்கியன என்பது விளங்கும். "முடிய வந்த அவ்வழக் குண்மையிற்-கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே" எனக் கூறப்படு வதினின்று, இம்மரபுகள் ஆசிரியர்காலத்தே அமைக்கப்பட்டு ஆன்றோர் வழக்காயின என்பது புலப்படுகின்றது. இம்மரபுப் பெயர்களுள்ளே, ஆண்குதிரையைச் சேவலென்பதும், ஆணெருமையைக் கண்டி என்ப

தும் ஒழிய, ஒழிந்தவை இக்காலத்தும் வழங்குவனவே. உரைகாரர் இச்சூத்திரவுரையில் எழுதுவன குறிப்பிடற்பாலன:—"கடுவனு மறியு மக்கொடி யோனையே"—ஆண்குரங்கு (கடுவன் எனப்பட்டது). இதனைக் கடிபலாகாதெனப்பட்ட இழுக்கென்னை எனின், மக்கட்கும் வெருகிற்கும் அக்காலத்துப் பயின்றனபோலும். * * * குதிரையைச் சேவலென்றல் இக்காலத் தரிதாயிற்று....எருமையேற்றினையும் கண்டி என்ப போலும்: அது காணலாயிற்றில்லை" எனக் (பக்-794) காண்க. இவற்றால், தொல்காப்பியனார்காலத்து, குதிரைச்சேவல் எருமைக்கண்டி என ஆண்பெயர்கள் வழங்கியதோடு, நம் காலத்துப பெருக வழங்கும் பெயர்கள் சில அவர்நாளில் அருகிவழங்கியமையும் அறியப்படும்.

இனி, உயர்திணை நான்குசாதியும்பற்றிய மரபுகள் சிலவும் ஆசிரியர் கூறுவர். அந்தணர்க்குரிய கருவிகள்—முந்நூல் ,குண்டிகை (கரகம்), முக்கோல், மணை (ஆஸனம்) என்பன; அரசர்க்குரிய கருவிகள்:—படை. கொடி குடை முரசு புரவி களிறு தேர் தார் முடி முதலியன. இவற்றுள் அந்தணர்க்குரிய வேள்விக்கருவிகள் அரசர்க்குரியவாகவும் வரும். இனிப் பாடாண்டிணையுள், பரிசில்வேண்டுவதும் விடுப்பதுமாகிய துறைகளிலே, கொடுக்குந்தலைவனுக்கு வழங்கும் காளை இளையோன் நெடுந்தகை செம்மல் என்ற சொற்கள் அரசர்க்குச் சாதிவகையாற் சொல்லத்தக்கன. அந்தணர்க்காயின், புனைந்துரைவகையானே அவை கூறப்படும். மல்லா வருணத்தாரும் அவரவர் ஊர்ப்பெயர் கருவிப்பெயர் என்பனவற்றைச் சார்த்தி இயற்பெயர்வழங்கப்பெறுவர். நான்குசாதியையுஞ் சிறப்பிக்குமிடத்து அந்தணரைப் பிரமனோடும், அரசரை மாயனோடும், வணிகரை நிதியின்கிழவனோடும் (குபேரன்), வேளாளரை வருணனோடும் ஒப்பித்துக் கூறல் மரபாம். இனிப் படைத்தொழிற்கு உரியவர், அந்தணரும் வேளாளருமொழிந்த அரசரும் வணிகருமேயாவர். இவருள் வைசியருடைய சாதித்தொழில், வாணிகவாழ்க்கையும் எண்வகைக் கூலமாகிய பயறு உழுந்து முதலியன விளைத்தலுமாகும். இவர்க்குச் சூடும் பூவும் குலப்பூவும் தனியே உண்டு. இனி, வேளாண்மாந்தர் பலவகைத் தொழிலினராயினும், உழுதூண்தொழிலே மிகுதியுமுடையர். அன்றி, வேந்தர் அபிமானித்துக் கொடுக்குமிடத்து இவர்க்குப் படை கண்ணி (முடிப்பூக்) களும் உரியன. அரசர் இல்லாவிடத்து, அந்தணரே அவ்வாசியல்பூண்டு நாடாளுதற்கு உரியர்: குறுநிலமன்னர்க்கும் மேற்குறித்த

அரசர்க்குரிய பகுதிகள் கொள்ளப்படுமாயினும், இழிந்தோராகிய திணை நிலைமக்களுக்கு இவை கூறப்படா என்பர்; "அன்ன ராயினும் இழிந் தோர்க் கில்லை" எனக் காண்க (626-640).

இனி, அஃறிணைக்குரிய மரபுகளாக இவ்வியலிற் கூறப்பட்டன வற்றுட் சிறந்தன சில வருமாறு—புறத்தில் வயிரமுடைய பனை தெங்கு கமுகு முதலியனவெல்லாம் 'புல்' என்றும், அகத்து வயிரமுடைய இருப்பை புளி ஆச்சா முதலியவை 'மரம்' என்றும் வழங்கப்படும். இவற் றுள், புற்சாதியின் உறுப்புக்கள் தோடு மடல் முதலியன; மரச்சாதியின் உறுப்புக்கள் இலை முறி முதலியன; இவையிரண்டற்கும் பொதுவாக வழங்கும் உறுப்புக்கள் காய் பழ முதலியனவாம் (641-644).

இனி, ஆசிரியர், உலகவழக்குகளும் மரபுநிலைதிரியாமற் கூற வேண்டுமென்றும், அம்மரபு திரியவழங்கப்படுமாயின், உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் பொருளிழந்து பிறிது பிறிதாகுமென்றும், உலக நிகழ்ச்சியெல்லாம் உயர்ந்தோரைப்பற்றியே நிகழ்வனவாதலால், "வழக் கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே" என்றும், பிறவுங் கூறுவர். உலகிய லெல்லாம் மரபிற்றிரியாச்சொல்லொடு தழுவிவரல்வேண்டுமெனக் கூறப் பட்ட சூத்திரத்தே (645) "நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்தும்— கலந்த மயக்கம் உலகம்" என்று ஆசிரியர் கூறுவர். அதனால், இவர் பஞ்ச பூதக்கோட்பாடுடைய வைதிகமதத்தவர் என்பது தேற்றமாம்.* இவ் வாறே "அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே," "மறையோராறே", "அந்தணர் திறத்தும் ஐயர் பாங்கினும்" "தந்தைய ரொப்பர் மக்க ளென்பதனால்" எனத் தம் வைதிகச்சார்பை எண்ணிறந்த விடங்களில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுப் போவர்.

இனி, நன்னூலார் பாயிரத்துக்கூறியதுபோல, ஆசிரியர், நூன்மர புகள் பலவும் இவ்வியலின் இறுதியில் விரித்தோதுவர். அவை நூலி னிலக்கணமும், முதனூல் வழிநூல் என்ற அதன் பகுதியும், தொகுத்தல் வகுத்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு என்னும் வழிநூற் பிரிவுகளும் பிறவுமாம். [மொழிபெயர்ப்பென்று வழிநூல்வகையாக ஆசிரியர் கூறுதலால், அவர்காலத்தே வடநூலினின்று தமிழிற் பெயர்க்கப் பட்ட நூல்கள் வழங்கியமை உணரப்படும்]

---

* பௌத்தர் நான்குபூதவகைகளை கொள்வர்.

மேற்கூறியவாறு, சூத்திரங்களாற் குறிக்கப்பட்ட வழக்குகளே யன்றி, உரைகாரர்கூற்றுக்களால் அறியக்கிடப்பனவும் பலவாம். இவ்வியலில்வரும் "மரபுநிலைதிரிதல்" என்ற சூத்திரவுரையில், உரைகாரர் மிறைக்கவி (சித்திரகவி)களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, "இனி, நிறைமொழி மாந்தர், மறைமொழிபோல்வனசில மிறைக்கவி பாடினாருளரென்பதே பற்றி அல்லாதாரும் அவ்வாறுசெய்தல் மரபன்று என்றற்கும் இது கூறினான் என்பது; அவை—சக்கரம், சுழிகுளம், கோமூத்திரிகை, ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று என்றாற் போல்வன. இவை, மந்திரவகையானன்றி, வாளாது மக்களைச் செய்யுள்செய்வார்க்கும் அகனைந்திணைக்கும் மரபன்றென்பது கருத்து; அல்லாதார், இவற்றை எல்லார்க்கும் செய்தற்குரியவென இழியக்கருதி அன்னவகையான் வேறுசில பெய்துகொண்டு, அவற்றுக்கும் இலக்கணம் சொல்லுப. அவை இத்துணை என்று வரையறுக்கலாகா: என்னை? ஒற்றை இரட்டை புத்தி வித்தாரம் என்றாற்போல்வன பலவுங் கட்டிக்கொண்டு, அவற்றானே செய்யுள்செய்யினுங் கடியலாகாமையின் அவற்றிற்கு வரையறை வகையான் இலக்கணங் கூறலாகா என்பது" என்று எழுதினார். இதனால், சக்கரம் சுழிகுளம் ஏகபாதமுதலிய சித்திரகவிகள் (மிறைக்கவி) மந்திரவகையால் தேவர்பொருட்டுச் செய்யப்படுவனவன்றி, மக்கட்குரியனவாக முற்காலத்தார் கருதினரல்லர் என்பது போதரும். தேவாரமுதலியவற்றில் ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று முதலிய மிறைக்கவிகள், மேற்கூறியவாறே தேவரைப்பற்றியே அமைந்திருத்தலுங் கண்டுகொள்க.

இன்னும், இம்மரபியற் சூத்திரங்களாலும் உரைகளாலும் அறியப்படும் மரபுகள் பலவேனும், சிறப்பும் சரித்திரக் குறிப்புமுடையவைகளே யாண்டு எடுத்துரைக்கப்பட்டன. ஏனையவற்றை யாண்டு உரைப்பிற் பெருகும்.

முற்றும்.

ஸ்ரீ:

பொருட்குறிப்பு.

பிழையுந் திருத்தமும்

	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
	23	பழுமையான.	பழைமையான
	26	அகவொழுக்கம்,	அகவொழுக்கம்;
	3	இதனை	இஃது
	26	"நாடகவழக்கினு	இஃது "நாடகவழக்கினு
	6	பொருளியலிற்,	பொருளியலிற்
	7	(62)	(சூ. 62)
	11	களித்தேர்	களித்தோர்
	31	புறத்தென்	புறத்தென
18	17	வருமாறு	வருமாறு
27	31	முதலிய	என்னும்
,,	32	மக்கள்	மக்களும்
52	15	செய்யுள்களில்	செய்யுளில்
54	29	என்று, கூறி	என்று கூறி,
56	5	கட்டகாரம்	கூடகாரம்
58	26	என்பதும் (அறன்-கற்பு),	என்பதும், (அறன்-கற்
63	33	Casts	Castes
64	4	தலைவாது	தலைவனது
93	3	குறிப்பு	குறிப்பு.
,,	14	மகன்	மகன்'
97	28		உழிஞை
	31	காண்க	காண்க"
	32	ஓரினமென்றும்	ஓரினமென்று
	5	வாழ்த்துதல் ,,	வாழ்த்துதல் [இஃது அறமுறைவாழ்த்தெனப்படு
	6-7	[இஃது 'அறமுறைவாழ்த்து'	ப்படும்]—என்பதை எடுத்துவிடுக,
	19	ஆசிரியரத்-என்பதை—	எடுத்துவிடுக.
		என்	எம்
	82	பூதவுதையை	பூதவதையே